

D İ N

FINANSAL DEVRİMİNİZ
DİNLENMENİN GÜCÜ

L E N

GARY KEESE

M E N İ N

D İ N

FINANSAL DEVRİMİNİZ
DİNLENMENİN GÜCÜ

L E N

GARY KEESE

M E N İ N

Your Financial Revolution, The Power of Rest, Turkish

Copyright © 2022 by Gary Keesee

Originally published in English

Copyright © 2015 by Gary Keesee

ISBN : 978-0-9729035-9-2

Gary Keesee Ministries,
P.O. Box 779, New Albany,
OH 43054, USA

GaryKeesee.com

This book is a FREE GIFT from Gary Keesee Ministries and is
NOT FOR SALE

Finansal Devriminiz, Dinlenmenin Gücü, Türkçe

Copyright © 2022 by Gary Keesee

Orijinal basıldığı dil İngilizce

Copyright © 2015 by Gary Keesee

ISBN : 978-0-9729035-9-2

Gary Keesee Ministries,
P.O. Box 779, New Albany,
OH 43054, USA

GaryKeesee.com

Bu kitap Gary Keese Hizmetleri'nin ÜCRETSİZ HEDİYESİDİR ve SATILAMAZ

Gary Keesee bu kitabında Tanrı'nın Sözü'yle ve pratik bilgiyle silahlanmış olarak yoksulluğu nasıl
alt edebileceğimizi ve Rab'bin her birimize vaat ettiği rahata nasıl girebileceğimizi paylaşıyor.

Bu kitabı eşim Drenda'ya adamak istiyorum, çünkü onun teşviği, Tanrı'ya duyduğu tutku ve ailesine ve bana olan sevgisi tüm bu yıllar boyunca bana her zaman ilham verdi. Birlikte düşlerin gerçekleştiğini kanıtladık!

– Gary Keese

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ...	7
BÖLÜM 1: DİNLENME-TEMELLER	11
BÖLÜM 2: YASAL HAKLAR	23
BÖLÜM 3: CEVABINIZ EGEMENLİKTİR.	41
BÖLÜM 4: EGEMENLİĞİN ÖNEMLİ BİR ANAHTARINI BULDUM!	59
BÖLÜM 5: UÇMAK YÜRÜMEKTEN İYİDİR	71
BÖLÜM 6: HAYAT FATURALARI ÖDEMEKTEN İBARET DEĞİL!	87
BÖLÜM 7: BU İMKÂNSIZ!	99
BÖLÜM 8: ÇİFT PAY.	109
BÖLÜM 9: YETERİNDEN FAZLASI!	121
BÖLÜM 10: ÇİFT PAYIN GİZEMİ	141

GİRİŞ

Çiftlik evimizden ayrıldığımız o gün içimizde buruk bir sevinç vardı. O eski, küçük, harap çiftlik evinde neredeyse dokuz yıl oturmuştuk ve şimdi son eşya kolilerini minibüsümüze taşıyordum. 20 dönümlük güzel bir Ohio tarım arazisi üzerinde kendi inşa ettiğimiz 7.700 metrekarelik Georgia tipi yeni evimize taşınıyorduk. Arazinin yaklaşık 10 dönümü ormanlık ve bataklık alanıydı. Bundan birkaç yıl önce hayal etmemizin neredeyse imkânsız olduğu bir rüya gibiydi.

Çiftlik evinden ayrılmamıza rağmen, o eski evi seviyordum. Evet, kırık pencere pervazlarına, kirli kilerine ve oturduğumuz yıllar boyunca katlandığımız arı saldırılarına rağmen seviyordum. Bu evin çok hatırası vardı. Beş çocuğumuzun ikisi bu evin salonunda dünyaya gelmişti.

Orada güzel zamanlarımız oldu, ama aynı zamanda mali güçlükler ve çaresizlik içinde geçirdiğimiz çok zamanlar da yaşadık. Öğrenmemiz gereken çok şeyler vardı. Şimdi hayal etmesi zor olsa da, dokuz yıl önce bu eski çiftlik evine taşındığımızda aylık 300 dolar kirayı güç bela ödeyebiliyorduk. Arabalarımızın ikisi de çok eskiydi, yüzbinlerce kilometredeydiler ve üzerlerinde hâlâ rehin vardı. O dönemde sanki herkese borcumuz var gibiydi. Limitini aşmış ve iptal edilmiş on adet kredi kartımızın yanı sıra iki ayrı finans kuruluşuna kredi borcumuz, iki arabamızın taksit ödemeleri, vergi dairesinin koyduğu ipotekler, akrabalarımıza ödememiz gereken on binlerce dolar borcumuz vardı ve liste devam ediyordu. Mali olarak tam bir ölüm kalım mücadelesi veriyor, hatta bazen sırf yiyecek almak için eşyalarımızı rehin veriyorduk. Sahip olduğumuz eşyaların hepsi eski ve kırık döküktü; bunları ikinci elden satın aldığımızda zaten eski püskü haldelerdi.

Berbat mali durumumuz o zamanlarda parlak bir gelecek vaat etmiyordu. Açık konuşmak gerekirse, işlerin yoluna gireceğine dair

umut göremiyordum. Ailemi seviyordum, güzel bir karım vardı ama onları kendimle birlikte mali bir cehenneme sürüklüyordum!

**CEVAPLAR VE İLKELER
İÇİN TANRI'YI ARAMAYA
BAŞLADIKTAN SONRA,
TANRI'NIN BİZE
GÖSTERDİKLERİNİ
UYGULADIKÇA BİRBİRİ
ARDINA GÖRDÜĞÜMÜZ
MUCİZELER
YÜREĞİMİZDEKİ
UMUDU YÜKSELTMEYE
BAŞLADI.**

Panik ataklar geçirdiğim için antidepresan ilaçlar kullanıyordum ve korku gündelik hayatımı esir almıştı. Anlayacağınız, etrafınızda görmek isteyeceğiniz en mutlu insan değildim. Hayat sigortaları satıyor, komisyonlarla geçinmeye çalışıyor ve derin mali uçurumdan başka bir yere ilerlemiyordum. Zamanla daha büyük bir borç batağına girdikçe artık yeni borç alma opsiyonlarımız da kalmadı. İşte o noktada duygusal olarak çöktüm. Panik ve korku zihnimi ele geçirdi. Evimden çıkmaya bile korkuyordum ve bu, komisyon satışları için kabul edilebilir bir durum değildi.

Karım kocasını kaybedeceğini düşünmeye başladı ve dört çocuğumuzu yalnız başına büyütme korkusuyla boğuşuyordu. Ama duanın gücüne inanan güçlü bir kadın olduğundan benden vazgeçmedi. Birlikte dua ettik ve Tanrı'nın Egemenliği'nin ilkelerini keşfetmeye koyulduk. Cevaplar ve ilkeler için Tanrı'yı aramaya başladıktan sonra, Tanrı'nın bize gösterdiklerini uyguladıkça birbiri ardına gördüğümüz mucizeler yüreğimizdeki umudu yükseltmeye başladı.

Bir gece Tanrı'nın bana bir finans şirketi kurarak insanların borçlarından kurtulmasına yardım etmemi ve bana gösterdiği ilkeleri öğretmemi söylemesi bir dönüm noktası oldu. O sırada insanlara borçları konusunda yardımcı olan bir şirket başlatmak bana oldukça tuhaf göründü, zira bizim çok borcumuz vardı. Bu konuda dua ettik, ama Rab bize adım atarak ilkelerini öğretmeye başladığımızda, bizim de özgürlüğe kavuşacağımızı gösterdi. Şirket kurmak bizim için tam bir iman adımıydı, zira bunu nasıl yapacağımız hakkında en ufak bir ipucumuz yoktu, ama sebat ettik. Şirketimiz büyüdü ve kazandığımız parayla iki

buçuk yıl içinde borçlarımızı tamamen kapattık. Gelecek bölümde şirketimiz hakkında daha çok konuşacağım, ama şimdilik hayatlarımızın dramatik biçimde değiştiğini bilin! Borçlardan özgür olmanın ya da bir araba galerisine girip peşin parayla yeni bir araba almanın nasıl bir his olduğunu tarif etmemin imkânı yok. Ya da yeni evimizi tasarlamının, inşa ettirmenin ve parasını ödemenin ne kadar güzel bir his olduğunu anlatamam. Yaşadıklarımız hayallerimizin çok ötesindeydi.

Evet, çiftlik evinde epeyce hatıralarımız vardı. Son koliyi çıkarmak için eve girdiğimde, küçük yemek odasında duran karımın yanından geçtim. Gözlerinden yaşlar süzülürken bana baktı. Bunlar üzüntü gözyaşları değildi; hem sevinç gözyaşları hem de Tanrı'nın bu evde bize öğrettiklerini hatırlamasından ileri gelen duygu yüklü gözyaşlarıydı. Odalara son bir kez bakarken bu evde yaşadıklarımızı karışık duygularla hatırladığımda ben de gözyaşlarımı zor tuttum. Hayatımızın bir bölümünü kapatıyor ve yeni bir sayfa açıyorduk. Şimdi önümüzde ne vardı? Yolculuğumuz bizi umutsuz bir bunalımdan çıkarıp umutla dolu bir geleceğe götürmüştü. Elimdeki son koliyi dışarı çıkardığımda geri dönüp yüzümden bir gülümsemeyle eve baktım. "Hayır, seni özlemeyeceğim. Şimdi daha iyi bir yerim var" dedim.

Yeni evimize taşınıyor olmak kesinlikle heyecan vericiydi. Ama yolculuğumuzla ilgili en iyi şey sonunda huzura kavuşmamızdı! Artık sadece faturaları ödemeyi değil, geleceğim hakkında düşünebiliyordum. Yıllar boyunca Tanrı'nın sağladığı huzurda yaşamak benim için tam bir hayal olmuştu! Arabalarımızın borcunu kapatmak huzurdur. Borçsuz olmak huzurdur. 20 dönümlük bir arazi üstünde hayalimdeki eve sahip olmak huzurdur. Alışverişe gittiğinde karımın yüzündeki gülümsemeyi görmek ve parayı dert etmediğini bilmek huzurdur. Her ihtiyacımızı karşılamının yanında, ihtiyaç sahiplerine ve Müjde hizmetlerine yüzbinlerce dolar bağışlamaya yetecek kadar paramızın olması huzurdur. Ama hayatımdaki en büyük değişim, yeni bir güne uyandığımda o ilk yıllar boyunca tüm hayatımı kuşatan bunalımı ve korkuyu artık hissetmemektir. Sadece bir hafta daha dayanmak yerine güzel şeyleri düşleyebilmek huzurdur.

Evet, yeni evimize taşınmak üzere son kolileri minibüsümüze

taşıdığımız o gün hem acı hem de tatlıydı. Ama inanın, Drenda'yla birlikte keşfettiğimiz huzurun tatlılığı anılarımızı arkada bırakmanın acılığını öyle bir bastırdı ki, kendimizi birlikte gülüp hayaller kuran iki küçük çocuk gibi hissettik.

DRENDA VE BENİM

KEŞFETTİĞİMİZ

GERÇEKLER BİZİM

KADAR SİZİN İÇİN DE

GEÇERLİDİR.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Keşke ben de buna sahip olsam. Keşke ben de gülebilsen, hayaller kurabilsem ve sadece faturaları ödemekten başka bir şeye odaklanabilsem. Kitabın bu

noktasında buna inanmakta zorlanabilirsiniz, ama sizi temin ederim ki, Drenda ve benim keşfettiğimiz gerçekler bizim kadar sizin için de geçerlidir. Hikâyemizi paylaşırken, Tanrı'nın yasalarını ve ilkelerini kendi hayatınıza uygulamakta cesur olmanız için dua ediyorum.

Gerçekten o kadar zor değil; tek yapmanız gereken dinlenmenin gücünü keşfetmek!

Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm. Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız rahata kavuşur. Boyunduruğumu taşımak kolay, yüküm hafiftir.

— Matta 11:28-30

BÖLÜM 1

DİNLENME-TEMELLER

DİNLENME –Zahmetli ya da stresli aktivitelerle uğraşmanın sona erdiği rahatlama anı ya da dönemi, belirli bir durumda kalmak için yerleşmek ya da desteklenmek. (Google.)

Yorgun musunuz? Çoğu günler bun alıyor ve kendinize gelemiyor musunuz? Nerede, nasıl ya da ne kadar çok çalışacağınızla ilgili kararlarınızı parasal ihtiyaçlarınız mı yönlendiriyor? Borçlarınızdan asla kurtulamayacağınızı mı düşünüyorsunuz? Hayat mücadelesi içinde oradan oraya koşuşturuyor musunuz? Eğer siz de böyle biriyseniz, yalnız değilsiniz.

Hiç hamster tekerleği gördünüz mü? Eminim görmüşsünüzdür, ama eğer görmediyseniz, hamster kafeslerine koyulan bir tekerlektir. Hamster tekerleğin içine girer ve yorgunluktan tükenene kadar koşar, koşar, koşar. Ama bu tekerleğin bir özelliği vardır. Hamster ne kadar hızlı ya da çok koşarsa koşsun, yorulup tekerlekten indiğinde, tam olarak başladığı yerededir. Hiç bir şey değişmemiştir. Tatmin edici bir duyguyla tüylü yüzündeki terleri silebilir. Ama hayattaki konumu itibarıyla kendisine yararlı olacak bir başarı ortada yoktur; hâlâ o kafeste kilit altında yaşamaktadır. Bu tasvir birçok insanın gündelik hayatını ve finansal durumlarını güzel özetliyor. Tüm hafta boyunca zahmetle çalışırlar ve hafta sonu geldiğinde yorgunluktan tükenmiş halde kısa bir mola verirler, ama Pazartesi sabahı geldiğinde kendilerini

tam olarak bir hafta önceki yerlerinde bulurlar. Tüm yaptıkları bir hafta daha hayatta kalmaktır.

Tam dokuz yıl boyunca hayatımın resmi buydu. Günde 15 ila 18 saat emek veriyordum, gayretliydim, sıkı çalışıyordum, ama ondalığımı, faturalarımı ve vergilerimi ödedikten sonra geriye bir şey kalmıyordu. Genelde ihtiyaçlarımı tam karşılayamıyordum ve hayatımı sürdürmek için yavaş yavaş borç alma alışkanlığı edinmeye başladım. Mali baskıların arttığı dönemlerde, daha da hızlı koşuyordum, ama nafile! Durup ne kadar ilerlediğime baktığımda, hâlâ geriye gitmekte olduğumu görüyordum.

Bu durum elbette ciddi duygusal sonuçlar doğurdu. Her gün hissettiğim hüsrân ve korku duyguları zihnimi ve bedenimi derinden etkiliyordu. Panik ataklar, endişe bozuklukları ve psikosomatik hastalıklar yavaş yavaş bedenimi ele geçirmeye başladı. Doktorlar nasıl bir rahatsızlığım olduğunu teşhis edemiyordu. Korku düşüncelerimi o kadar sarmıştı ki, yakında öleceğimi düşünüyordum. Rehinci dükkânlarından ve akrabalarımın borç alarak sürdürdüğüm hayat tarzı neredeyse dokuz yıl sürdü! Dokuz yılın ardından geriye rehin verecek bir şeyimiz kalmadığı gibi öz saygımı tamamen yitirmiştim. Bitmiştim. Öz saygımın yanı sıra hayatımda sevinç namına geriye kalan ne varsa toplayıp çöpe atabilirdiniz.

Alacaklılar dava açmak için sıraya girmişti ve işte o zaman olanlar oldu. Çaresizlik içinde canım burnumda bir haldeyken telefon çaldı. Sabahları bana gelen diğer aramalardan farksızdı: “Bay Keesee, bildiğiniz gibi şu müşterimize şu kadar borcunuz var. Bize bu borcu ne zaman ödeyebileceğinizi düşünüyorsunuz? Ama, Bay Keesee, sizi aradığım son üç defadır aynı şeyi söylüyorsunuz. Eğer üç gün içinde parayı ödemezseniz, müşterim size dava açacak. Anlıyor musunuz, Bay Keesee? Üç gün. İyi günler.”

Bu görüşme bir ton tuğla gibi üzerime çöktü. Finansal durumumuzun ne kadar kötü olduğunu zaten bilmediğimden değil. Param yoktu. Sahip olduğum her şey bozuktu. Buzdolabımız boştu. Doğalgaza verecek paramız olmadığı için güzel ailem ısınmak için

şöminenin önünde uyuyordu. Başvurabileceğim hiçbir yer kalmamıştı. Arkadaşlarım ve ailem beni sürekli desteklemekten yorulmuştu. Kafam karışık bir halde, merdivenlerden ağır ağır çıkarak yatak odama girdim ve kendimi yatağa attım. Hıçkırıklara boğularak yardım etmesi için Rab'be yakardım.

Rab'bin bana ne kadar hızlı konuştuğuna şaştım. Kulağımla işittiğim bir ses değildi, ama aniden ruhumda yükselen ve güçlü biçimde zihnime giren bir sestti. Rab'bin bana söylediği ilk şey içinde bulunduğum karmaşanın O'nun isteği olmadığıydı. Böyle söylemesinin nedeni, Tanrı'nın neden bize yardım etmediğini sorguluyor olmamdı. Büyük bir kiliseye gidiyor, olabildiğince cömert davranıyor ve çoğu zaman ondalıklarımızı veriyorduk. Ancak, bu kaosun içinde olmamın nedeni O'nun Egemenliği'nin nasıl işlediğini asla öğrenmemiş olmamdı. O'nun Egemenliği'nin para konusunda yeryüzü gibi işlemediğini söyledi ve eğer özgür olmak istiyorsam O'nun Egemenliğindeki finansal sistemi öğrenmem gerekecekti.

Hemen alt kata koşup Drenda'yı sıkıca kavradığımı hatırlıyorum. Büyük bir heyecanla ona az önce Rab'bin bana konuştuğunu ve cevabın O'nun Egemenliği olduğunu söyledim. Elbette kafamız biraz karıştı, çünkü O'nun Egemenliği'nin ne olduğunu anladığımızı sanıyorduk. Ne de olsa, dediğim gibi büyük bir kiliseye katılıyorduk, ikimiz de Tanrı'yı seviyorduk ve cennet yolcuları olduğumuzu biliyorduk. Ama sonradan öğreneceğimiz gibi Tanrı'nın Egemenliği ve nasıl işlediği hakkında gerçekte çok az şey biliyorduk.

Tanrı'nın bana konuşması ve cevabın O'nun Egemenliği olduğunu açıklaması beni heyecanlandırdı. Bunun anlamını idrak etmem gerekiyordu, ama cesaretlenmişim. Aslında Tanrı'nın egemenlik sözcüğüyle neyi kastettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. O tek sözcükte Drenda ve benim uzun zamandır özlemine çektiğimiz ve aradığımız cevabı bulmamız gerekiyordu.

Drenda ve ben o gün el ele tutuşup dua ettik. İlk olarak O'nun Sözü'nü ve Egemenliği'nin finans konusunda nasıl işlediğini gerçekten öğrenmeye hiç zaman ayırmadığımız için tövbe ettik. İkinci olarak,

ailenin başı olarak bizi bu kaosun içine soktuğum için Drenda'nın önünde tövbe ettim. Birlikte dua ettik ve Egemenliğin nasıl işlediğini öğrenmek ve son dokuz yıldır sürdürdüğümüzden farklı bir hayat yaşamak için azmetmeye karar verdik.

Bundan sonra olanları anlatmanın en iyi yolu elektrik düğmesi örneğidir. Karanlık bir odaya girin ve sadece düğmeye basın. Işık! Ve görebilirsiniz. Tanrı, bize Egemenliği'ni öğretmeye başladığında olan buydu. Sanki birisi elektrik düğmesine bastı ve daha önce hiç görmediğimiz şeyleri görebildik. Tanrı'nın Egemenliği'nin değişmez yasalara sahip bir yönetim olduğunu anlamaya başladık. Bu yasaları öğrenebileceğimizi ve ihtiyacımız olan parayı kazanmak için Tanrı'nın gücünden ve bilgeliğinden yararlanabileceğimizi anladık.

Heyecanlıydık, ama aklımız hâlâ çok karışık. Tanrı'nın bize Egemenliği'nin nasıl işlediğini öğretmeye başlamasıyla birlikte bazı müthiş olaylara tanık olduk. İlk zamanlarda yaşadığımız bu olayların birçoğunu serinin ilk kitabı *Finansal Devriminiz: Bağlılığın Gücü*'nde ele aldığım için burada tekrar etmeyeceğim. Ayrıca Tanrı'nın en başlarda geyik avı yoluyla beni nasıl bereketlediğini anlattığım *Faith Hunt* (İman Avı) adlı kitabımı okumanızı da tavsiye ederim. Ama uzun lafın kısası yine de bir örnek vereceğim.

Size söylediğim gibi, boğazımıza kadar borca batmıştık ve hiçbir çıkış yolumuz yoktu. Maliye hacizleri, rehin dükkânları, 10 adet limiti dolmuş ve iptal edilmiş kredi kartı ve %28 faizle kullandığımız 3 adet banka kredisi borcu. Dış hekimine, kuru temizleyicilere, anne babalarımıza ve arkadaşlarımıza borcumuz vardı. Anlayacağınız uçan kuşa borcumuz vardı. Doğal âlemde umut yoktu. Çok çalışmama rağmen sigorta satışı işi de iyi gitmiyordu. Ama Tanrı'nın Egemenliği'nin aklımızın almadığı mucizeler yaptığını gördükten sonra (yukarıda sözünü ettiğim iki kitabı okuyunuz), cevabımızın gerçekten de Egemenlik olduğuna güvendik. Nasıl olacağını bilmiyorduk, ama doğru yolda olduğumuza emindik.

Sonra bir gece Tanrı rüyada bana konuştu ve dokuz yıldır çalıştığım şimdiki işimden ayrılıp insanlara borçlarından kurtulmalarına yardımcı olan bir şirket kuracağımı gösterdi! Biliyorum; kulağa çılgınca geliyor,

değil mi? Yani, borçlarımdan nasıl kurtulacağımı bilseydim, bunu yıllar önce yapardım. Ama Tanrı'nın yaptığı tam olarak buydu. Aslında biraz şok oldum. Kendi şirketimi nasıl başlatacağıma ya da bunun için nelerin gerektiğine dair fikrim yoktu. Üstelik insanların borçtan kurtulmalarına yardım eden bir şirket mi? Hey, hâlâ bunu nasıl yapacağımı söyleyecek birine ihtiyacım vardı!

Bu konuda dua etmeye başlayınca, bunun nasıl olabileceğine ilişkin Kutsal Ruh'la yaşam değiştiren bir deneyimden geçtim. Bu olay sigorta müşterilerimden biriyle yaptığım bir görüşme sırasında meydana geldi. Ah, söylemeyi unuttum; tüm bunlar olurken finansal hizmetler sektöründe sigorta ve menkul kıymetler satışı yapıyordum. Biliyorum, sanki herkesin sorunuyla ilgilenen, ama evindeki bozuk musluğu görmezden gelen bir tesisatçı gibiydim. Her ne kadar finansal hizmetler pozisyonumda giderek daha başarısız olsam da, son dokuz yılda bu alanda kazandığım genel bilgi ve tecrübe Tanrı'nın bana göstermek üzere olduğu şey için şimdi önem kazanmıştı.

Müşterim ve karısıyla birlikte evlerindeki mutfak masasında otururken, çeşitli sorular sorup veri tablosu dediğimiz bir formu doldurmak suretiyle mevcut mali durumlarını gösteren her zamanki değerlendirmenin üzerinden geçtik. Bu veriler esasen ne kadarlık hayat sigortası yaptırmaları gerektiğini belirlemek için kullanılırdı. Borçlarının üzerinden geçerken, ikisi de üzüldü ve ne kadar çaresiz hissettiklerini anlatırken kadın ağlamaya başladı. İkisi de tam zamanlı işlerde çalışmasına rağmen mali olarak her ay açık veriyorlardı.

Dokuz yıldan beri bu şekilde yaşadıkdan sonra Tanrı'nın Drenda ve bana Egemenliği öğretmeye başlamasıyla birlikte, onlar için nasıl hissettiğimi hayal edebilirsiniz. Onlar da Drenda ve benim gibi Hristiyan olmalarına rağmen Egemenliğin nasıl işlediğini bilmiyorlardı. O zaman Tanrı'nın bize şimdiden öğretmiş olduğu bazı temel şeyler dışında Egemenlik konusunu onlara çok fazla açıklayamadım ve elbette kendi hayatımızda tanık olduğumuz şaşırtıcı olaylardan bazılarını paylaştım.

Elbette başlıca sorunlarının hayat sigortası olmadığı belliydi. Tanrı'nın Egemenlik hakkında bana öğretmekte olduğu şeyleri onlara

biraz anlatmaya çalıştım, ama aynı zamanda durumlarıyla ilgili gerçek mali cevaplar sunmak için bir şeyler yapabilmenin özlemini çekiyordum.

O akşam ofiste günlük işlerimi toparlayıp normal dosyalarımı ve dönüş yapmam gereken mesajları düzenlerken, aniden aklıma bir fikir geldi. Hayat sigortasının ötesine geçip ailenin genel finansal durumuna baksam nasıl olurdu? Yapabileceğim bir şey var mıydı? Ya tasarruf imkânlarını aramaya başlasaydım? Bununla kastettiğim şey zaten yaptıkları şeyleri daha ucuza yapmalarının yollarını bulabilseydim nasıl olurdu? Hedefim basit olacaktı, zaten yaptıkları şeylerin daha ucuz yollarını bulmak ve sonra tasarruf edilecek her doları nakit akışlarına ve borçlarının ödenmesine aktarmak. Kulağa basit bir öneri gibi geliyordu, ama hayat sigortasının dışında kalan diğer finans alanları hakkında çok şey bilmiyordum. Ve henüz internetin olmadığı dönemler olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Bu nedenle gerekli araştırmaları eski usulle yapmak zorundaydım, yani telefon ve telefon rehberi kullanarak.

Ertesi hafta bu müşteriyle yeniden görüşeceğimiz için tüm hafta bunun üzerinde çalıştım. Her finansal alanın derinlerine indikçe ayda ne kadar tasarruf sağlayabileceğimi görünce şaşkırdım. İncelemeyi bitirdiğimde tasarruf ettiğim toplam miktar yüzlerce doları buldu. Finansal hesap makinemle tüm borçlarını topladım ve tasarruf ettiğim miktarı normal aylık ödemelerine ilave ettim. Hesapla butonuna tıkladığımda ekranda görünen cevaba şaşakaldım— 6,2 yıl. Yani müşterimin geliri hiç değişmeden ev kredisi dahil tüm borçlarını kapatması için gereken süre sadece 6,2 yıldır. Evet, doğru okudunuz, hem de aylık gelirini arttırmadan. Sonuç karşısında şok oldum ve mutlaka bir hata yaptım diye düşündüm, bu nedenle hesabı tekrar tekrar yaptım, ta ki doğru cevabı bulduğuma ikna olana dek. Bu doğru olabilir miydi? Neden kimse bunu bilmiyordu?

İlgilendiğim diğer birkaç müşterinin dosyasını hemen aldım ve onları da hızlıca tarayınca benzer sonuçlar elde ettim. Müşterilerin hepsi ev kredileri dahil tüm borçlarından 5 ila 7 yıl arasında kurtuluyordu, hem de aylık gelirlerini değiştirmeden. Hesaplarımı tamamladığımda saat oldukça geç olmuştu, ama eve giderken heyecanlıydım. Eğer bulduğum

şey doğruysa, ki tüm hesaplarım öyle olduğunu gösteriyordu, o zaman gerçekten büyük bir keşifti.

Müşterimin böyle bir bilgiye nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Bulduğum rakamları gelecek görüşmemiz için tek sayfalık basit bir sunum haline getirmeye karar verdim. Amacım onlara umut vermektir. Burada benim bir çıkarım yoktu, zira muhtemelen hayat sigortası satışı yapamayacaktım. Ama keşfettiğim şeyi duymak isteyeceklerini biliyordum. Ertesi hafta hesaplarımı kontrol ettim ve haklı olduğumdan emindim.

Kapıyı çalarken toplantımızda gerilimli bir bekleyiş olduğunu hissettim. Mutfak masalarına oturduğumda, topladığım verileriyle tüm hafta neler yaptığımı anlattım. Yazdığım rakamların üzerinden yavaşça geçerek nasıl tasarruf sağladığımı açıkladım ve bunları uygulamaları için gereken tüm şirket isimlerini ve iletişim bilgilerini paylaştım. Tasarruf rakamı büyüdükçe giderek daha çok heyecanlandıklarını görebiliyordum. Ancak bu yöntem sayesinde mevcut gelir düzeyleriyle ev kredisi dahil tüm borçlarını 6,2 yılda kapatabileceklerini söylediğimde, bu kez ikisi de sevinçten ağlamaya başladı. Gözlerinden yaşlar akarak oturdular ve sonuçlara ne kadar şaşırdıklarını söyleyip durdular. Ayağa sıçrayıp beni kucakladılar ve o akşam çok güzel bir kutlama zamanı oldu.

Dürüst olalım: Maliye size nasıl daha az vergi ödeyeceğinizi söyler mi? Ya da bankacılar faiz ödemesinden nasıl kaçınabileceğinizi size açıklar mı? Hayır, çünkü tüm sistem paranızı elinizden almak üzerine kurulmuştur. Keşfettiğim şeyin Amerika'daki bütün ailelere öğretilmesi gerektiğini biliyordum! O akşam benim üzerimde dramatik bir etki yarattı ve aynı şeyi karşılaştığım her müşteri için yapmak istedim.

Böylece, bu bilgiyle donanmış ve Tanrı'nın gösterdiği rüya ile tasdiklenmiş olarak çalıştığım sigorta şirketinden ayrıldım ve Drenda'yla birlikte o müşteri için yaptığım şeyin aynısını yapacağımız bir şirket kurduk. İlk yıllarda şirketimize "İman Bolluğu Aile Finans Hizmetleri" adını verdik. Adımız şirketin amacını net olarak anlatıyordu; eğer Tanrı'nın Egemenliği'ni ve imanı anlarsanız, finansal durumunuz

bollaşacaktır. Bir şirket için çok iyi bir isim olmadığını kabul ediyorum (üst üste on kez söylemeyi bir deneyin), ama yine de tuttu. Daha sonradan adını Forward (İleri) Finans Grubu olarak değiştirdik ve bugün de aynı adla çalışıyoruz ve ilerlemeye devam ediyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, kişisel finans durumumuz hâlâ bol değildi. Hâlâ ödememiz gereken borçlarımız vardı, ama koşacağımız kulvarı bulmuştuk. Yeni şirketimizi kurarken aynı zamanda hem heyecanlı hem de biraz gergindik. Bir şirket kurmak ve yönetmek hakkında öğrenecek çok şeyimiz vardı, ama karşılaştığımız en büyük engel bu işi yaparken nasıl para kazanacağımızdı. Zorluğumuz bu hizmetten para kazanamayacağımızı hissetmekti ve insanların borçtan kurtulmasına yardımcı olmak için onlardan ücret almak istemiyorduk. Bu engel üzerinde uzunca bir süre dua ettik ve seçeneklerimizi gözden geçirdik. Ayrıntıya çok girmeden, Rab sonunda bize müşterilerden ücret almadan bu işten para kazanabileceğimiz harika bir strateji gösterdi.

Bundan sonra, müşterilerimin verilerini kullanarak elle yaptığım uzun süren hesaplamaları hızlandırmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Hesaplamaları yapacak bir bilgisayar programı yazdırmamız gerektiğini biliyordum, ama ne bilgisayarlardan anlıyordum ne de bunu yapabilecek birini nasıl bulacağımı biliyordum. Bir kez daha Tanrı harika bir iş yaptı. Hizmetimizi duymuş, ama evimizden çok uzakta yaşayan birinden bir telefon aldım. Bir müşteri olarak ne yaptığımızı görmek istedi. Yaptığımız işi çok sevdi ve onunla konuşurken bir bilgisayar programcısı olduğunu ve yarı zamanlı olarak kendi şirketini işlettiğini öğrendim. İhtiyacımızla ilgili onunla konuştum ve bize seve seve yardım edeceğini söyledi. Ona şirketimizi yeni kurduğumuzu ve bize büyük bir indirim önermiş olmasına rağmen henüz bu ücreti ödeyecek bütçemizin olmadığını söyledim. Gene de işi yapmak istedi ve para girişi olduğu zaman ona ödeme yapabileceğimi söyledim. Ve öyle yaptık.

İnsanlar yaptığımız işi çok sevdi. Neden sevmesinler? Ücretsiz bir hizmetti ve insanlar tasarruf edip fazladan kaynak bularak borçlarını kapatmak istiyordu. İşimiz harika bir çıkış yakaladı ve iki buçuk yıl içinde borçlarımızdan kurtulduk. Kısa zamanda ülkenin her yanında

planımızı uygulayan 300'den fazla temsilciye ulaştık. Arabalarımızı peşin satın alabilmenin yanı sıra hayallerimizin evini inşa ettirmek için ödeme yaptık. Şirketimiz büyüdü ve yıllar içinde müjdeleme hizmetlerini ve ihtiyaç sahiplerini desteklemek için yüz binlerce dolar bağış yapabilmemizi sağladı.

Kendi koyduğumuz adla “borç planı” şirketin kuruluşundan 30 yıl sonra bugün hâlâ ücretsiz üretiliyor. Yıllar geçtikçe şirketin misyonu büyüdü. Milyonlarca insanın emeklilik birikimlerinin %50 ila %80'ini kaybettiği 2001 ve elbette 2008 mali krizlerinden sonra emeklilik yatırımlarına odaklanmaya giriştik. Güvenli yatırım seçeneklerini araştırdık ve 2001'de şirketimizde bu departmanı başlattık. Şunu gururla söyleyebilirim ki, ülkemizde ve dünyada geçtiğimiz 20 yılda yaşanan

mali krizlerde yönettiğimiz yüz milyonlarca dolarlık fon içinde hiç bir müşterimiz bir kuruş bile kaybetmedi. Ve tıpkı borç planımızda olduğu gibi, yatırım müşterilerimizden de ne başlangıçta ne de yıllık bazda bir işletme ücreti ya da komisyon alınmaktadır. Eğer emeklilik paranızla kumar oynamaktan yorulduysanız, daha fazla bilgi için 1-(800)-815-0818 telefon numarasını arayarak ya da forwardfinancialgroup.com internet sitesinden Forward Finans Grubu'na ulaşabilirsiniz.

Harika, değil mi? Kutsal Ruh'tan kaynaklanan basit bir fikir hayatlarımızı sonsuza dek değiştirdi! Evet, bu yoldan yürümemiz gerekti, ama nereye yürüyeceğimizi Tanrı gösterdi. “Gary, borçlardan kurtulmak nasıl bir duyguydu?” Huzur! Dinlenme! Bunu düşünün. Ciddi bir finansal kriz içinde debelenirken borçlarımızı tamamen temizleyerek arabalarımızı, evimizi ve ihtiyacımız olan her şeyi peşin parayla satın alabileceğimiz bir duruma geldik. Dokuz uzun yıl boyunca, her günün her dakikası son derece ağır bir baskı altında yaşadım.

**KUTSAL RUH'TAN
KAYNAKLANAN
BASİT BİR FIKIR
HAYATLARIMIZI
SONSUZA DEK
DEĞİŞTİRDİ! EVET, BU
YOLDAN YÜRÜMEMİZ
GEREKTI, AMA NEREYE
YÜRÜYECEĞİMİZİ TANRI
GÖSTERDİ.**

Huzurum yoktu. Haftanın hangi günü olduğu ya da tatil olup olmadığı fark etmiyordu, zira esenlikte değildim. Mali sorunlarım gittiğim her yerde beni takip ediyordu. Mali durumumuz yüzünden sürekli utanç ve aşağılanma hissediyordum. Korku değişmez yoldaşım, panik ataklar ve antidepresan haplar çaresizliğime işaret eden hayat biçimimdi.

Mali durumumuzdaki değişim ve ihtiyaçlarımızın karşılanması nedeniyle kişisel mal varlığımızın büyümesinin başlı başına bir zafer olduğunu düşünebilirsiniz. Evet, sonunda ihtiyacımız olan şeyleri elde etmemiz muazzam bir olaydı, ama asıl heyecan veren şey Tanrı'nın Egemenliği'nin işlediğini görmektir. Drenda ve ben Egemenliğin işlediğini tekrar ve tekrar gördüğümüzde, çoğunlukla şöyle derdik, "Bunu gördün mü?" Bir elektrik düğmesinin açılmasıyla birlikte saçılan ışık altında her şey açıkça görülebilir. Kör ve yanıtız sürdürülen bir hayatın ardından görebilmek harika bir tecrübedir. Gerçek hazinemizi, yani Tanrı'nın Egemenliği'ni bulmak tek kelimeyle müthiştir. Nasıl bir his olduğunu anlatmak aslında çok basit— hayatımda ilk defa huzur vardı!

Dram sona erdi! Geçmişte eğer arabamızın lastiği patlasaydı, bizim için büyük bir duygusal kriz olurdu. "Parayı nereden bulacağız? Kartlarımızda limit kaldı mı?" Ama bugün, eğer bir nedenden ötürü arabamızı değiştirmemiz gerekse, karıma sadece "Bu sefer hangi renk istiyorsun?" diye sormam yeterli. Dram yok, panik yok, borç yok, sadece huzur var. Çağrımızda ve amacımızda devam edebiliriz. Artık hayatımızı güç bela sürdürmeye çalışmıyoruz, YAŞAM'la ilgilenebiliriz!

Bu nedenle size şunu söylüyorum: "Ne yiyip ne içeceğiz?" diye canınız için, "Ne giyeceğiz?" diye bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de giyecekten daha önemli değil mi? Gökte uçan kuşlara bakın! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları doyurur. Siz onlardan çok daha değerli değilsiniz?

— Matta 6:25-26

Son 36 yılda binlerce insanın mutfak masasında oturdum ve mali durumlarını birebir ele aldım. Dünyanın her yerinden binlerce insanla görüştüm ve her yerde herkesin huzur aradığını gördüm!!!! Herkes hafta sonunu, tatili ya da emekliliği ile çekiyor; durmak, dinlenmek ve huzurlu olmak için.

Okuduğum birçok çalışmaya göre Amerikalılar'ın %70'i işlerinden hoşlanmıyor ve bunların %20'sinin işlerine kendilerini vermediği ve işlerinden nefret ettiği varsayılmaktadır. Peki neden nefret ettikleri bir işe gidiyorlar? Nasıl bir stres altında yaşıyorlar ki, her gün böylesine bir duygusal acıya katlanıyorlar? Kabaca ifade etmek gerekirse, böyle insanlar köledir. (Hepimiz öyleydik. Seçeneklere sahip olmak için yeterli parayı temin etmenin başarının tek yolu olduğu bir dünyada büyüdük. Ama çoğu insan için durum bu değildir.) 30'lu, 40'lı ve hatta 50'li yaşlarda kendilerini gelecek vaat etmeyen işlerde bulurlar ve başarı hayalleri yavaşça solarak yerini güç bela hayatta kalma savaşına bırakır.

Yakın tarihli bir istatistiğe göre Amerikalılar'ın yaklaşık %70'inin bin dolarlık bir birikimi bile yok. Çoğu insanın maruz kaldığı bunalım ve duygusal travma kimlik ve öz değer algılarını bozuyor. Hayallerin yerini acil ihtiyaçlar alıyor ve donuk bir hayal kırıklığı egemen oluyor. Sevinç kayboluyor.

Bir gün bir pastörle mali konularla ilgili konuştuğumu hatırlıyorum. Hizmeti ve insanları sevdiğini, ama her sabah mali durumunu hatırlayarak uyandığında heyecanının kaybolduğunu söyledi. Zihninde cesaret kırıcı düşüncelerin biçimlenmesiyle meydana gelen mali çaresizliğin ve vizyonsuz kölelik zihniyetinin güneş ışığını kesen kara bir buluta benzediğini söyledi.

Hayat başkalarının kazanmasını izlemekten ibaret hale gelmiştir. Hollywood, kitlelere diğerlerinin nasıl kazandığını sinema perdesinde izleterek milyarlarca dolar kazanmıştır. Kendi hayatlarında kazandıklarını göremeyen insanlar angaryalarından kaçmak ve mükemmel insanların sürdürdüğü mükemmel hayatları izleyip hayal kurmak için sinema perdesinde birkaç dakikalık huzur ararlar.

Spor etkinlikleri günümüzde dünyanın her yerindeki izleyicilerden milyarlarca dolarlık gelir elde eder. 2017'de Amerikan Ulusal Futbol

Ligi 7.8 milyar dolardan fazla gelir getirmiştir; Super Bowl adı verilen final maçı yaklaşık 15.5 milyar dolarlık bir getiriye sahiptir; ve sadece tek bir maçıdır! İnsanlar tuttıkları takımın zafer kazanması için destek vermeyi severler.

AMA MALİ BUNALIM

BAŞLANGIÇTA

TANRI'NIN PLANI

DEĞİLDİ VE BUGÜN

SİZİN İÇİN DE

TANRI'NIN PLANI

DEĞİLDİR.

Ama anlamamız gerek şey her birimizin kazanmak için yaratılmış olduğumuzdur; mücadele etmek, oyunda olmak ve en sonunda kazanmak için. Mali bakımdan

umutsuz yaşamak çoğu insan için istisna değil, standart bir durumdur— bu nedenle tek kaçış yolu başkalarının hayatları aracılığıyla hayal kurduğumuz hayatları yaşamaktır. Piyangoyu kazanmanın cazibesi nedir? Neden *Kim Milyoner Olmak İster?* adlı TV yarışma programı bu kadar popüler? Neden zengin olma planları günümüzde hâlâ bir ayartıdır? Bunun yanıtı ne? HUZUR! Herkes koşuşturmadan yorgun düşmüş ve herkes hayatta kalma mücadelesinin hayallerini çalmasından usanmış halde. Ama mali bunalım yeni bir şey değildir; aslında, neredeyse insanın dünyaya yayılmasından bu yana var olan bir konudur. Ancak, başlangıçta Tanrı'nın planı değildi ve bugün sizin için de Tanrı'nın planı değildir.

BÖLÜM 2

YASAL HAKLAR

Umutsuz— huzuru anlamadan önceki hayatımızı işte böyle tanımlardım. Dokuz yıl, mali karmaşa ve bunalım içinde yaşamak için uzun bir zamandır. Sık sık ayda 300 dolara kiraladığımız, son derece ucuz olmasına rağmen kirasını güç bela ödeyebildiğimiz 40 dönümlük araziye baktığımızı ve bir daha böyle bir araziye sahip olup olamayacağımı merak ettiğimi anımsıyorum.

Arazinin sahibi buraya bir golf sahası kuracaktı ve yaklaşık 3-5 yıl sonra proje başlayana dek araziye göz kulak olmak için burada yaşayacak birilerini istiyordu. Eski çiftlik evi olduğu gibi bize geldi ve burada kaldığımız zaman boyunca tamirat ve bakım masraflarını ödemeyeceklerdi. Eve girdik ve ciddi bir boya ve temizliğin ardından eski ev kendine özgü bir cazibeye kavuştu. Planımız üç yıl bu evde yaşamak ve sonra taşınmaktı, ama burada geçirdiğimiz sekiz yılın ardından hâlâ herhangi bir şeyimiz yoktu.

Tanrı'nın bana Egemenliği hakkında konuşmasından ve bizim Egemenliğin ilkelerini ve yasalarını çalışmaya ve uygulamaya başlamamızdan sonra işler değişmeye başladı. İlk başta gelirimiz iyileşmeye başlayınca en küçük zaferler bizi heyecanlandırıyordu. Eski çiftlik evimize bir bulaşık makinesi aldığımızda özellikle Drenda'nın çok mutlu olduğunu hatırlıyorum! Zaman zaman bulaşıklarda ona yardım etsem de, işlerimle çok meşgul oluyordum. O zamanlar evde dört çocuğumuzla yaşarken her zaman bulaşıkları o yıkıyordu. Bulaşık

makinesini aldığımızda, şöyle bir söz söylediğimi hatırlıyorum, “Yeni bir bulaşık makinesini peşin parayla satın aldığımıza inanabiliyor musun?” Biliyorum, belki şöyle düşünüyorsunuz, “Vav, bir bulaşık makinesi almanın büyütülecek nesi var?” Bunu tam anlamanız için çiftlik evimizin mutfağındaki diğer aletlere bir göz atmanız yeterli olurdu. Hem ocağımız hem de buzdolabımız avokado yeşiliydi ve ikisi de 25 yıllıktı. Bunlarla kıyasladığınızda yeni bir bulaşık makinesi almak bizim için büyük bir zaferdi.

Geçen bölümde Tanrı'nın mali bunalımımıza çözüm olacak bir iş kurma planını bana bir rüya yoluyla gösterdiğini paylaştım. Şöyle düşünebilirsiniz, “Keşke Tanrı bana da böyle bir şey söyleseydi.” İyi haber şu ki, Tanrı bunu yapmayı arzuluyor, ama böyle bir yardımdan yararlanmak için önce Egemenliğin nasıl işlediğiyle ilgili bilgi sahibi olmalısınız. O gün rüyada yönlendiriş almamın nedeni, Tanrı'nın Egemenliği hakkında bize öğrettiklerini ve bize gösterdiklerini uygulamamızdı. Son kitabımda Egemenliği oldukça ayrıntılı biçimde ele almama rağmen, çalışma zemini oluşturmamız için burada yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor.

İnsanlar bana Tanrı'nın Egemenliği ile ne kastettiğini soruyorlar. Hristiyan olmama rağmen Tanrı'nın Egemenliği hakkında hiçbir bilgim yoktu. Öldüğümde cennete gideceğimi biliyordum, ama Tanrı'nın Egemenliği'ni ve gerçekte nasıl işlediğini anlamıyordum. Bu kavramı anlamak için, *egemenlik* sözcüğünün ne anlama geldiğini öğrenmelisiniz. Kelime anlamıyla bir kralın hakimiyeti demektir. Bir kralın egemenliği onun sözüyle işler. Kralın sözleri hükümlerini ve yurttaşların hayatlarını idare eden yasalar haline gelir. Krallıkla ilgili diğer bir unsur da bir milyon insandan oluşan bir kalabalığın egemenlik meydana getirmedir. Krallık kavramı, kralın yasalarını o krallığın tüm yasal yurttaşları için zorunlu kılan yasal bir yönetimi ifade eder. Tanrı'nın yerleşik ve krallığının her yasal mensubu için geçerli yasaları olan bir Egemenliğe sahip olduğu gerçeği Hristiyan dünyasının çoğunda hükümsüz görülmektedir. Çoğu Hristiyan hangi duaları cevaplayacağına ya da kimi kayıracağına Tanrı'nın karar verdiğine inanır. Eğer uzun süre oruç tutarlarsa ya da Tanrı için daha fazla

ruhsal iş yaparlarsa, o zaman Tanrı'nın onları kayıracağını düşünürler. Dostum, Tanrı sizi zaten kayırmaktadır.

Böylece artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkısınız.

— Efesliler 2:19

O'nun Egemenliği'nin sadece bir yurttaşı değil, aynı zamanda bizzat O'nun ev halkının bir üyesisiniz, yani Kral'ın bir oğlu ya da kızısınız. Galatyalılar 4. bölüm sizin ve benim için bunun ne anlama geldiğini net olarak ortaya koyuyor.

Şunu demek istiyorum: Mirasçı her şeyin sahibiyse de, çocuk olduğu sürece köleden farksızdır. Babasının belirlediği zamana dek vasilerin, vekillerin gözetimi altındadır. Bunun gibi, biz de ruhsalyönden çocukken, dünyanın temel ilkelerine bağlı yaşayan kölelerdik. Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi. Öyle ki, bizler oğulluk hakkını alalım. Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu'nun "Abba! Baba!" diye seslenen Ruh'u'nu yüreklerinize gönderdi. Bu nedenle artık köle değil, oğullarsınız. Oğullar olduğunuz için de Tanrı sizi aynı zamanda mirasçı yaptı.

— Galatyalılar 4:1-7

Bir oğul ya da kız olarak tüm egemenliğin mirasçısıdır ve O'nun Egemenliği'nin bir yurttaşı olarak yasal haklarınız var! Bu düşünce yüreğinize iyice kök salsın— zaten her şeye sahipsiniz. İhtiyacınız olan her şeye şimdiden sahipsiniz. Bu yüzden yalvarmaktan ve ağlamaktan vazgeçin. Zaten sahip olduğunuz bir şey için yalvaramazsınız. Tanrı kime yardım edip etmeyeceğiyle ilgili duruma göre karar vermez. Tanrı'nın bir oğlu ya da kızı olan herhangi biri O'nun yardımına şimdiden sahiptir.

Bu durumu ABD vatandaşı olmakla kıyaslayalım. Eğer bir vatandaşıysanız, yasanın hükmettiği şeyi tatbik etmek için hâlihazırda

ABD devletinin desteğine sahipsiniz. Bu hak vatandaşlığınıza dâhildir. Bunun gibi Tanrı'nın yardımını kazanmak için asla yeterince oruç tutup dua edemezsiniz; İsa'nın yaptığı iş sayesinde bunu size karşılıksız olarak vermiştir. O zaman keyfini çıkarın! Ona sahipsiniz!

Tanrı bizi Mesih İsa'da, Mesih'le birlikte diriltilip göksel yerlerde oturttu. Bunu, Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda sergilemek için yaptı.

— Efesliler 2:6-7

**HISLER HOŞTUR VE
TANRI'NIN VARLIĞINI
HISSETMEYİ
SEVERİM, AMA İŞ
YASAL MESELELERE
GELDİĞİNDE,
KURTULMAK
İÇİN KURTULMUŞ
HISSETMEM
GEREKMEZ. BU YASAL
BİR KONUDUR.**

“Mesih'le birlikte diriltilip göksel yerlerde oturttu” ifadesi Tanrı'nın Egemenliği'nde sahip olduğunuz yasal konumu bildirmektedir. İsa Baba'nın sağında oturuyor ve Mesih'in bedeni olduğunuz için siz de O'nunla birlikte oturuyorsunuz. Böylece Tanrı'nın sahip olduğu her şey üzerinde İsa'yla birlikte ortak mirasçısınız. Bunun kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum, ama bu doğru. Her şeyiniz var; ailedensiniz ve bu bir aile şirketi! Ama Şeytan kim olduğunuzu ve sahip olduğunuz her şeyi sizden gizlemeye çalıştığından, çoğu Hristiyan hâlâ hayatta kalmak için yeryüzünün lanet sisteminde yaşıyor!

Hayatımı değiştiren anahtar Tanrı'nın Egemenliği'nin yasalarla işleyen bir yönetim olduğunu ve bir yurttaş olarak bu Egemenlik'te yasal haklara sahip olduğumu anlamaktı. Hisler hoştur ve Tanrı'nın varlığını hissetmeyi severim, ama iş yasal meselelere geldiğinde, kurtulmak için kurtulmuş hissetmem gerekmez. Bu yasal bir konudur. ABD vatandaşı olmak için ABD vatandaşı olduğumu hissetmem gerekmez. Burada doğduğum gerçeğiyle tasdik edilen yasal bir mesele olduğunu bilirim. Tanrı'nın

önünde haklı bir konuma sahip olduğunuzda ve hayatınız hisleriniz yerine yasaya bağlı olduğunda, her şey değişir!

Tanrı'nın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işitir. Her ne dilersek bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz.

— 1 Yuhanna 5:14-15

Bir dakikalığına bu ayetleri düşünün; en sevdiklerimden biri. Eğer O'nun isteğine uygun bir dilekte bulunursam, Tanrı'nın onu işittiğini biliyorum! Burada kulaklarınıza gelen ses dalgalarını işitmenizden söz edilmiyor. Bu yasal bir terimdir. Bir yargıç ve mahkeme salonu düşünün. Eğer bir yargıç bir davayı işitmeye karar verirse, yasalara göre bir davayı çözmeyi kabul etmiş demektir. Bizim durumumuzdaysa Kral'ın yasalarına göre istekte bulunduğum için, kendi yasasını tatbik edeceğini şimdiden biliyoruz. Böylece sonuçtan da eminiz; tahmine yer olmayacaktır. Örneğin, ABD bir krallık değil, zira bir kralı yoktur, ama her yasal vatandaşı için eşit ve geçerli olan yasalarla işler. Benzer şekilde, Tanrı'nın Egemenliği de hiç ayırım yapılmaksızın her yurttaşı için geçerli olan yasalarla yönetilmektedir. Kutsal Kitap'ta okuduğumuz hikâyeler bizi eğlendirmek için değil, o yasaları tasvir etmek için verilmiştir, öyle ki, onları öğrenebilelim ve kullanabilelim. İsa Mesih, Egemenliğin nasıl işlediğini açıklarken birçok defa “Tanrı'nın Egemenliği ... benzer” ifadesini kullanır. İsa bu benzetmeleri anlatırken aslında Egemenliğin yasalarının nasıl işlediğinin bir resmini veriyor ya da gerçekleşen bir olayın nedenini açıklıyordu. Yine bir sebepten ötürü insanlar Tanrı'nın Egemenliği'nin işleyişini yöneten yasalar olduğundan habersizler. Birçokları Tanrı olduğu için O'nun istediği zaman istediği şeyi yapabileceğini düşünürler. Tanrı'nın her istediğini yapmaya kadir olduğuna iman ediyorum; ancak Tanrı kendi yasalarıyla sınırlıdır. Bunun size garip gelebileceğini biliyorum, ama bunu açıklamam için Markos 6. bölüme kısa bir bakış atalım.

İsa da onlara, “Bir peygamber, kendi memleketinden, akraba çevresinden ve kendi evinden başka yerde hor görülmez” dedi. Orada birkaç hastayı, üzerlerine ellerini koyarak iyileştirmekten başka hiçbir mucize yapamadı. Halkın imansızlığına şaşıyordu. İsa çevredeki köyleri dolaşp öğretiyordu.

— Markos 6:4-6

Bu ayetleri okurken Tanrı'nın Egemenliği'nin işlevi hakkında anlayış sağlayan bazı sözcüklerin gözlerinizin önünde sayfadan dışarıya fıskırdığını mutlaka fark edersiniz.

...hiçbir mucize yapamadı.

Her şeyden önce, birçok Hristiyan bu ayeti muhtemelen görmemiştir ve eğer onlara İsa'nın şifa veremediği bazı durumlar olduğunu söylerseniz, sizinle hemen tartışırlar ve hatalı olduğunuzu söylerler. Ama gördüğünüz gibi, yapamadı. Tanrı'nın Egemenliği'nin yasalarla işlediğini anladığınızda, bu hikâyeye daha derinden bakmaya başlarsınız. Çoğu Hristiyan'ın standart anlayışına göre, İsa o kişileri iyileştirmemeyi seçmişti. Eğer Egemenliğin yasallığı hakkında anlayışa sahip değilseniz, bu sonuç mantıklı gelebilir. Yasal yetki alanını anlamaksızın İsa'nın şifa verme gücü olmasına rağmen onlara şifa vermediğini düşündüğünüzde, doğal olarak onları iyileştirmemeyi seçtiği sonucuna varırsınız. Başka ne olabilir?

Bir zorluk ya da sorunla karşılaşanların konuyla ilgili olarak “Tanrı bunun olmasına izin verdi”, “Tanrı bilir”, “Her şey Tanrı'nın kontrolünde” ya da bunlara benzer bir başka söz söylediğini duymuşsunuzdur. Ortalama Hristiyanlar için konu burada kapanır. Tanrı'nın Egemenliği'nin yasalarını ve İsa'yı aslında neyin engellediğini bilmeden, varabildikleri tek sonuç Tanrı'nın onların iyileşmesini istemediğidir. Dostum, Kutsal Kitap İsa'nın onları iyileştirmeyi seçmediğini söylemez. İmansızlıklarından ötürü onları iyileştiremediğini söyler. Bu hikâyedeki iyileşmenin önündeki engel Tanrı'nın bunu yapmaktaki isteksizliği değil, aksine Tanrı'nın gücünü durduran ruhsal yetki yasaları olmasıdır.

Diğer hikâyelere baktığınızda Tanrı'nın belli durumlarda isteğini yerine getirip getirmemesinin yetki alanıyla ilgili yasal sebeplere dayandığını anlayacaksınız. Bu nedenle Egemenlik yasalarının nasıl işlediğini keşfetmeniz son derece önemlidir. Bir gün gökten bir dokunuşa ihtiyaç duyduğunuzda, göğün gücünün kısa devre yapmasını değil, hayatınızda Tanrı'nın isteğini yerine getirmesini isteyeceksiniz. Ve bu kitabı tam olarak bu yüzden yazdım.

Yolculuğunuza gerçekten başlamak için, zihinsel olarak temiz bir sayfa açmanızı ve Tanrı'nın bir işi neden yapıp yapmadığıyla ilgili hayatınız boyunca duyduğunuz eski dini cevapları unutmanızı tavsiye ederim. Örneğin küçük Johnny'nin neden genç yaşta öldüğü sorulduğunda verilen yaygın cevapları reddetmeniz gerektiğini artık anladığınızı umuyorum: "Tanrı en iyisini bilir, kontrol O'nda" vs. Hayır, İsa'nın neden mucize yapamadığını ve Tanrı'nın gücünün yeryüzünde işlemesini yöneten yasaları BİLMELİSİNİZ. "İsa neden mucize yapamadı" sorusunun cevabını bilmeniz gerekiyor. Bu sorunun bir cevabı olduğunu söylemem bile çoğu insanın gücenmesine neden oluyor. Ama size sadece Kutsal Kitap'ın ne söylediğini aktarıyorum ve tekrar söylüyorum ki, bu sorunun cevabını mutlaka BİLMELİSİNİZ.

Bu hikâyede İsa'nın neden mucize yapamadığını açıklayan basit ve kısa cevap göğün mucize yapmak için yasal yetki alanına sahip olmamasıydı. Bu yetki alanı gökten gelen söze yeryüzünde bütünüyle güvenen bir kişinin imanı aracılığıyla bahşedilir. İsa'nın insanları iyileştirme gücüne ve isteğine sahip olduğunu kabul etmemize rağmen, O bunu yapamadı. İsa'nın bizzat kendisi mucize yapamamasının O'nunla ilgili olmadığını, ama insanların imansızlıklarının sonucu olduğunu söyledi. Bunu not edin! Burada önemli bir anahtar var! İman!

Önceki kitabımda imanın ne olduğunu, nasıl çalıştığını, neden imana ihtiyacımız olduğunu, Tanrı'nın neden imana gerek gördüğünü, imanı nasıl elde edeceğimizi ve imanda olup olmadığımızı nasıl bileceğimizi açıklamaya oldukça yer verdim. Egemenliğin bu temel yasasını anlamanızın önemli olduğunu söylemek yetersiz kalacaktır. Bu ölüm kalım meselesidir!

Geçenlerde tanınmış bir Hristiyan hizmetinden bir dua mektubu

aldım. İçeriği maalesef çoğu Hristiyan'ın inançlarını yansıtıyordu. Burada bir kısmını paylaşmama izin verin.

Yasa'nın Tekrarı 31:6'dan harika bir sözle başlıyor:

Güçlü ve yürekli olun! Onlardan korkmayın, yılmayın. Çünkü sizinle birlikte giden Tanrınız RAB'dir. O sizi terk etmeyecek, sizi yüzüstü bırakmayacaktır.

Sonra şöyle devam ediyor...

“Tanrı neden terörizmi ve acıları durdurmuyor? Neden insanların ölmelerine izin veriyor? Sorular çok ve işin doğrusu bütün cevapları bilmiyoruz. Tanrı'nın neden bazı şeylerin olmasına izin verdiğini bilmiyoruz. Kesin olarak bildiğimiz şey Tanrı'nın sevgisinin kusursuz olduğudur. O'nun yolları bizimkilerden yüksektir. Dayanabileceğimizden fazlasını vermeyeceğine, ama her ne verirse, yol boyunca her adımda bizimle birlikte olacağına dair vaatlerine güvenmek zorundayız.”

YANLIŞ, YANLIŞ, YANLIŞ! Aslında Kutsal Kitap bunun tam tersini söylüyor.

Herkesin karşılaştığı denemelerden başka denemelerle karşılaşmadınız. Tanrım güvenilirdir, gücünüzü aşan biçimde denemenize izin vermez. Dayanabilmeniz için denemeyle birlikte çikış yolunu da sağlayacaktır.

— 1 Korintliler 10:13

Tanrı'nın vaatleri bize şifa, yenilenme, mali bolluk ve daha birçok bereket sunar— sadece zorluklardan ya da felaketlerden geçerken dayanabilme gücü değil. Kusursuz sevgi çözümler sunar. Devam edebilirim, ama ne yazık ki insanların çoğu Tanrı hakkında böyle bir inanca sahip. Sevgisi kusursuz olan Tanrı'nın bir kimseye kanser hastalığı vereceğini ya da gücü olmasına rağmen onu iyileştirmeyi reddedeceğini düşünenleri anlayamıyorum. Bu sorulduğunda bir kez daha verilen klasik cevap O'nun yollarının bizim yollarımız olmadığıdır. Şaka mı yapıyorsunuz? Bizim kusursuz sevgimiz olmadığı halde bizler

bile bunu çocuğumuza yapmayız! Aksine, Tanrı yollarını oldukça sade biçimde Sözü'nde açıklamaktadır.

Aldığım dua mektubunda, Tanrı bize ne verirse versin, o durumdan acı çekerek geçerken her adımda bizimle birlikte olacağını ima ediyordu. Tanrı bize kötü bir şey mi verecek? Hayır. Kutsal Kitap Tanrı'nın bizi asla terk etmeyeceğini ve yüz üstü bırakmayacağını söylediğinde, vaatlerini desteklemek için O'nun bizimle birlikte olduğunu kasteder! Dostum, Tanrı'nın düşmanımız olduğu öğretisi Tanrı'dan değildir. Hizmet ettiğim Tanrı'yı temsil etmiyor ve sizin de buna katlanmayacağınızı umut ediyorum. Eğer kilisenizde bu tür öğretiler varsa, o kiliseden hemen ayrılmanızı tavsiye ederim!

Tanrı sevgidir ve Tanrı'nın Sözü sevginin asla tükenmediğini söyler. Ancak tükenen bir şey varsa, o da imanımız aracılığıyla işleyen Tanrı'nın yetki alanı ve dünyaya müdahale etme imkânıdır. Bir kez daha belirtmek gerekirse, bu bir his meselesi, duygu meselesi ya da bir başka şey değil, yasal bir meseledir. Bu sadece bilmeniz gereken yasal bir konudur. İnsanlar yeryüzünde yetki alanına sahip oldukları için, az önce paylaştığım gibi Tanrı istediği her şeyi anında yapamaz. Tanrı'nın belli bir duruma gücüyle müdahale etmesi ve doğruluk üretmesi için imanınız aracılığıyla gökle anlaşmanız ve böylece göğe yetki alanı vermeniz gerekiyor. Dostum, imanın ne olduğunu ve Tanrı'dan bereket almak için neden gerekli olduğunu **bilmelisiniz**.

Eğer bir önceki kitabımı okuduysanız (*Finansal Devriminiz: Bağlılığın Gücü*), imanın ne olduğunu kısaca hatırlatayım. İman sözcüğünü kullanan neredeyse her Hristiyan'ın imanın ne olduğunu bileceğini düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Yasal yetki alanıyla ilgili bu hayati Egemenlik kavramını anlayabilmek için küçük bir tarih dersine ihtiyacımız var.

Romalılar 4:18-21'e bakalım:

İbrahim umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla iman etti. "Senin soyun böyle olacak" sözüne güveniyordu. Yüz yaşına yaklaşmışken, ölü

denebilecek bedenini ve Sara'nın ölü rahmini düşündüğünde imanı zayıflamadı. İmansızlık edip Tanrı'nın vaadinden kuşkulandı; tersine, imanı güçlendi ve Tanrı'ya yüceltti. Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi.

İbrahim imanımızın babası olarak tanınır. Çünkü Tanrı'nın vaat ettiği şeyi yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi. Tanrı'yla anlaşarak O'na tümüyle güvenmeye iman denir. Bu anlaşma olmaksızın Tanrı yeryüzünde çalışamaz. O zaman şöyle sorabilirsiniz, "Tanrı neden istediği herhangi bir şeyi yapıp yapmayacağını mümkün kılmak için birine ihtiyaç duysun? O Tanrı'dır." Bu soruya cevap vermek için, Adem'in dönemine, yani başlangıca kısaca bir göz atalım.

"Onu meleklerden biraz aşağı kıydın, Başına yücelik ve onur tacını koydun, Ellerinin yaptıkları üzerine onu görevlendirdin. Her şeyi ayakları altına sererek Ona bağımlı kıydın." Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı olmayan hiçbir şey bırakmadı. Ne var ki, her şeyin insana bağımlı kılındığını henüz görmüyoruz.

— İbraniler 2:7-8

Bu ayetler yaratılıştaki Adem ve Havva'yla ilgilidir. Bu metinde yeryüzünde Adem'le Havva'nın yasal yetkisi altında olmayan hiçbir şey bulunmadığına lütfen dikkat edin. Adem, kendisine verilen yetkiyle Tanrı'nın Egemenliği namına dünyada egemenlik sürmek için yeryüzüne koyuldu. Yeryüzünün tümüne egemen oldu.

Tanrı, "İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım" dedi, "Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun."

— Yaratılış 1:26

Bir kez daha Adem'in aldığı yetkiyle yeryüzünde egemen olduğunu ve yücelik (meshedilış ya da güç) ve onur (yetki konumu) tacını

aldığını görüyoruz. Onun yönetimi altında olmayan hiçbir şey yoktu. Aslında yaratılış hikâyesini okuduğunuzda, Adem'in bütün hayvanlar alemine ad verdiğini görürsünüz, zira tüm gezegen üzerinde yetkiliydi. Hepimizin bildiği gibi Şeytan Havva'yı aldattı ve Tanrı'nın Egemenliği'ne ihanet etmesi için Adem'i ayartarak yetki konumunu onun elinden aldı. Pavlus, 2. Korintliler 4:4'te Adem'in ihaneti yüzünden Şeytan'ın bu dünyanın geçici ilahı haline geldiğini kaydeder. Onun bir ilah olduğunu söylemedi, ancak bu dünyanın ilahı ifadesiyle burada yasal bir ruhsal yetkiye sahip olduğunu kastetti. İnsanlar hâlâ yeryüzünde yaşasalar da, Tanrı karşısında ruhsal olarak öldüler. Tanrı'nın Ruhu'yla birlik içinde yürümek üzere yaratılan insan ruhu artık Tanrı'dan ayrıydı. İnsanlar kendi duygularına, hislerine, iradelerine ve isteklerine göre yaşamaya başladılar.

Sonra İblis İsa'yı yükselere çıkararak bir anda O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O'na, "Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim" dedi. "Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan, hepsi senin olacak."

— Luka 4:5-7

Şeytan'ın yeryüzünde sahip olduğu konumun kendisine **"teslim edildiğini"** söylediğini fark edeceksiniz. Elbette, bu konumu teslim eden kişi başlangıçta ona yasal olarak sahip olan Adem'di. Bu önemlidir. Eğer Şeytan yeryüzü âlemine yasadışı yoldan girmeye kalksaydı, anında ve zorla dışarı atılacaktı. Destek isteyen bir polis memurunu düşünürseniz, Şeytan'ın neden zorla dışarı çıkarılacağını anlayabilirsiniz. Polis memurunun taşıdığı rozet ABD devletinin tüm gücüyle polisin sözlerini desteklediğini ifade eder.

Adem'in Tanrı'nın Egemenliği namına egemenlik sürmesini simgeleyen tacı (yetki konumu) Tanrı'nın bütün gücüyle onu desteklediğini gösteriyordu. Adem'in yeryüzündeki konumu nedeniyle Şeytan'ın bu dünyada hiçbir yetki alanı yoktu. Adem ve Havva'nın egemenliği altındaydı. Şeytan'ın yeryüzünde yetki alanı kazanmasının yasal tek yolu Adem'in

kendi tacını başından çıkarmasıydı ve Şeytan'ın ona bunu yaptırmak için yetkisi yoktu. Şeytan Adem'in başından tacı çıkarabilecek tek kişinin Adem'in kendisi olduğunu biliyordu. Bu yüzden onu aldatma planını devreye soktu. Aldatmanın konusu neydi? Şeytan Tanrı'nın güvenilir olmadığını ve insanlar için en iyi olanı yapmadığını ima etti. Havva'yı Tanrı'ya itaatsizlik etmekte yarar olduğuna ve Tanrı'nın yasalarının hem onu hem de Adem'i yararlı bir şeyden alıkoyduğuna ikna etti.

Şeytan, Adem'le Havva'nın Tanrı yerine ona inanmalarını ya da onunla ittifak kurmalarını sağlamak zorundaydı.

Basit bir ifadeyle, bu imandır. İman Tanrı'nın söylediğine "tümüyle güvenmek" olarak tanımlanabilir. Adem ve Havva Tanrı'nın Sözü'nü güvenilir bulmayıp terk ettiler ve bunun yerine Şeytan'ın söyledikleriyle anlaştılar. Sonra bu inançlarına göre hareket ettiklerinde Tanrı'nın Egemenliği'nde sahip oldukları haklı konumu feshettiler ve Şeytan'a insanların hayatları üzerinde yasal bir alan açtılar. Sonuç ne oldu? Yeryüzünde yetkiye sahip olan Adem Şeytan'la ittifak kurduğunda Tanrı'yı ruhsal olarak dışarıya itmiş oldu! Adem Şeytan'ı izlemek için tacını ve yetki konumunu terk etti. Böylece hayatından Tanrı'yı kovdu. Birçokları şöyle diyecektir, "Hayır, bu olamaz; Adem Tanrı'yı yeryüzünden kovamaz!" Ama insani meselelerle ilgili olarak kesinlikle kovdu. Bunu size kanıtlamama izin verin. Yeniden **Yaratılış 3:17-19** ayetlerine bakalım. Adem günaha düştükten sonra Tanrı ona şöyle dedi,

*Karının sözünü dinlediğin ve sana,
Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için
Toprak senin yüzünden lanetlendi.
Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın.
Toprak sana diken ve çalı verecek,
Yaban otu yiyeceksin.
Toprağa dönünceye dek
Ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın.
Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın
Ve yine toprağa döneceksin."*

“Toprak [yeryüzü] senin yüzünden lanetlendi” ifadesine dikkat edin.

Lanetlenmek basit bir ifadeyle Tanrı'nın varlığının ve bereketinin yokluğu demektir. Yeryüzünde yetki sahibi olan Adem, Tanrı'nın yeryüzündeki yasal yetki alanını imha etti. Esasen Tanrı ona şöyle diyor, “Hey Adem, senin yüzünden elim kolum bağlandı. Sana yardım edemem.” Sonra Adem'e artık hayatta kalmasının kendisine bağlı olduğunu, zahmetle ve emek harçayarak yiyecek bulacağını bildirdi. Buna “yeryüzünün lanet sistemi” adını veriyorum. Hepimiz bu sistem altında geçinmek için çabaladığımız bir korku egemenliğinde doğup büyüdük. Kaygı çekmeyi öğrendik ve doğduğumuzdan beri düşüncelerimizde korkular egemen oldu. Yeryüzündeki lanet sistemini tartışmak için bu ayetlere birazdan geri döneceğim, ama şimdilik Şeytan'ın yeryüzü âlemine nasıl giriş sağladığını anladığınızdan emin olmak istiyorum. Tekrar etmek gerekirse, yeryüzü âleminde Tanrı vergisi yasal yetkiye sahip bir erkek ya da kadının ona kapıyı açması gerekiyordu. Bu kapının anahtarı Adem'deydi ve Şeytan kapıyı ona açması için Adem'i kandırmayı başardı. Şimdi İbraniler 2:7-8 ayetlerine yeniden bakalım.

“Onu meleklerden biraz aşağı kıldın, Başına yücelik ve onur tacını koydun, Ellerinini yaptıkları üzerine onu görevlendirdin. Her şeyi ayakları altına sererek Ona bağımlı kıldın.” Tanrı her şeyi insana bağımlı kılmakla insana bağımlı olmayan hiçbir şey bırakmadı. Ne var ki, her şeyin insana bağımlı kılındığını henüz görmüyoruz.

— İbraniler 2:7-8

Ayetler Tanrı'nın insana bağımlı olmayan hiçbir şey bırakmadığını vurgular. Bu ayetler çok uzun zaman önce gerçekleşen bir olayla ilgili olsa da, insana bağımlı olmayan ifadesi esasen insanların şimdiki zamandaki durumunu tanımlar. İnsan Adem'in günahı yüzünden yeryüzündeki ruhsal yetkisini kaybetmiş olsa da, yeryüzünde yasal olarak ikamet etme hakkını kaybetmedi. İnsanın yeryüzündeki bu yasal konumu ve Şeytan'ın insan üzerinde sahip olduğu yasal ruhsal

hakimiyet nedeniyle, Tanrı doğrudan yeryüzü âlemine zorla dalarak kendi Sözü'ne aykırı davranamaz, aksi halde Şeytan haksızlık olduğunu iddia edecektir.

Tanrı'nın yeryüzünde yasal yetki alanına sahip olması için O'nunla anlaşma yoluyla Egemenliği'ne ruhsal kapıyı açacak erkekler ve kadınlar bulması gerekir. Şeytan'ın bu dünyada Adem aracılığıyla çalışmasına benzer şekilde Tanrı da yeryüzünün kapı bekçileri olan erkekler ve kadınlar aracılığıyla dünyada yasal yetki alanı elde etmelidir. Göğün söylediklerine yürek ve zihin düzeyinde tümüyle güvenmek iman oluşturur. Tanrı'nın Egemenliği'nin burada yetki alanına sahip olması için iman olmalıdır. İmanı nasıl elde edeceğiniz ya da imanda olup olmadığınızı nasıl anlayacağınızla ilgili açıklamalara burada girmeyeceğim. Bütün bunlar serinin ilk kitabında ele alındı. Ancak amacımız bakımından imanın ne olduğunu ve göğün yeryüzü âlemine girmesi için imanın neden gerekli olduğunu bildiğinizden emin olmak istiyorum.

Artık İsa'nın kendi memleketinde neden çok sayıda mucize "yapamadığını" daha iyi anladığınızı umuyorum— oradaki insanların imanı yoktu. Bu yüzden gök orada yetki alanı bulamadı. Söylediklerimi tasdik eden harika bir ayetle bu tartışmayı sonlandırıyorum. Herkes Romalılar 10:10 ayetini duymuştur:

Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağzıyla açıklayarak kurtulur.

Bu ayet Hristiyanlar'ın Roma yolu adını verdiği ve bize kurtuluş yolunu gösteren dört pasajdan biridir. Ama Romalılar 10:10'un size gösterdiği süreci gerçekten durup hiç düşündünüz mü? Gökle anlaşma yapmak ya da iman etmek yüreğinizde gerçekleşmektedir. Yüreğinizin gökle anlaşma içinde olması göğün yeri fethetmesini yasal kılar. Bu ayet göğün iman ettiğinizde aklandığınızı söyler. Adalet yasanın uygulanmasıdır. Bu nedenle yürekten iman etmek göğün söylediği şeye sahip olmak için size yasal bir hak verir, çünkü göğün yeryüzünde yasal yetki alanı sağlar. Ama bu aşama henüz bir şey olmadığına dikkat edin.

Ayetin ikinci bir kısmı vardır: “...*imanını ağzıyla açıklarak kurtulur.*” Gördüğünüz gibi, yüreğiniz gökle anlaşmış ve göğe yeryüzünü fethetme hakkı vermiş bile olsa, yeryüzünde yetki alanına sahip bir erkek ya da kadın tarafından ilan edilene dek hiçbir şey olmaz. Neden? Çünkü burada yetki alanına sahipsiniz; siz olmadan göğün yetki alanı yoktur!

Size doğrusunu söyleyeyim, yeryüzünde bağlayacağınız her şey gökte de bağlanmış olacak. Yeryüzünde çözeceğiniz her şey gökte de çözülmüş olacak.

— Matta 18:18

Esasen burada az önce konuştuğum şey söylemektedir. Yeryüzünde neyi bağlarsanız, gök onu destekleyecek ve yeryüzünde neyi çözerseniz, gök onu destekleyecek. Gök onu siz olmadan yapamaz. Gök sizi bekliyor ve gökle anlaşması olan ya da imanı olan bir erkek ya da kadın bu yetkiyi yeryüzünde ilan etmedikçe gök hareket edemez.

Göğün yetkisini ve gücünü yeryüzünde nasıl ilan edeceğimizi anlamak fark yaratır. Benim hayatımda yarattı ve aşağıdaki epostayı gönderen kişinin hayatında da yaptı.

“Selam! Kocam ve ben harikulade ‘iman avı’ hikâyemizi sizinle paylaşmak istiyoruz! 2011’de ‘hayalimizin evinde’ oturuyorduk, ancak ayın sonunu zor getiriyorduk ve bazen market alışverişi ve ısıtma giderleri için kredi kartımızı kullanıyorduk. Hayatımızı idame ettiriyorduk, ama refahımız artmıyordu. Kilisemizde tapınma önderiydim, ama imanımız finansal durumumuzla bağlantılı değildi. Gündüz TV kuşağında *Para meselesini çözmek* adlı programınızı gördüm ve dikkatimi çekti. Sonra *Para meselesini çözmek* kitabıyla birlikte *Finansal Devrim* CDlerini sipariş ettim. Bu CDleri her zaman dinledik ve kitabı birbirimize okuduk.

“İmanda olmadığımızı bilmiyorduk! Hayalimizin evini döndürmek için Egemenlik’te paranın nasıl işlediği konusunda bazı cevaplara ihtiyacımız vardı. Böylece İman Hayatı Hizmetlerine 200 dolar tohum

ektik (pekâlâ 2,000 dolar da olabilirdi. O zaman bizim için çok paraydı!) ve bize evde yapabileceğim bir iş göstermesi için Tanrı'yla anlaşma yaptık.

“Tanrı bize evimizde Goldendoodle cinsi köpek yavruları yetiştirme fikrini verdi. Bella ve Gracie adını verdiğimiz 2 adet Goldendoodle yavrusu satın aldık ve onları yetiştirmeye başladık ve Tanrı'ya ortaklık yaptık. Yavruları kendimiz üretemeyeceğimizi biliyorduk!! 2 köpeğimizi çiftleştirdik ve 2014'te piyasa değeri 1200 dolar olan 13 yavrumuz oldu. Bu yıl, yani 2015'te HEPSİ sağlıklı 63 yavrumuz oldu. Yavrularımızın satışından elde ettiğimiz gelirle evimiz hariç tüm borçlarımızı kapattık. Ayrıca şimdi kapsamlı bir acil sağlık sigortamız var.

“Bizi şaşkırtan bir olay, emekli olacağı için annemin ona ait iki Goldendoodle yavrusunu bize vermeyi teklif etmesi oldu! Tanrı bizi ücretsiz iki yavruyla daha bereketledi! Ve Temmuz ayında kocam ilçemizdeki lisede idareciliğe terfi etti!! Bir yıl içinde gelirimiz 6 haneli bir rakama ulaştı!! İMAN AVI İŞE YARIYOR!! Tanrı'nın Egemenliği'nin yasalarından istifade ettik. Şimdi her türlü Egemenlik hizmetine veriyoruz ve her Pazar sabahı kendi kilisemizde tapınmayı yönetmeden önce online olarak sizin kiliseye katlıyoruz! Egemenliğin nasıl işlediğini bize öğrettiğiniz için teşekkürler!”

— Karla

Aynı çift bu hafta bana ikinci bir eposta gönderdi.

“Mutlu Paskalyalar! O dirildi! Online pastörümüz Gary için bir güncelleme paylaşmak istiyoruz! Bu yıl İsa'nın doğumunu Yeruslîm'de kutladık (gezinin ücretini peşin ödedik). Ayrıca oğlumuz Carter'in Şeria Irmağı'nda vaftiz olmasından büyük bereket aldık ve akşamleyin Celile Gölü'nün kıyısında Hillsong Avustralya'yla birlikte tapındık! Vay canına!!! Para meselesini çözdüğümüz için minnettarız!

Şu anda yetiştirdiğimiz 121 yavrumuz var. Bir yavrunun tanesini 2300 dolara yükseltmek zorunda kaldık, çünkü bekleme listemiz çok uzun! Tanrı'ya şükrolsun.”

— Karla

Bu tanıklık Tanrı'nın Egemenliği'nin hayatınızda neler yapabileceğinin mükemmel bir örneğidir. Bu epostayı aldıktan sonra Karla'yı telefonla aradım ve ÇOK heyecanlandı!!! Bu yıl ev kredisinin ödemesini bitireceklerini söyledi. Eğer gönderdiği ilk epostaya dikkat ederseniz, o zaman aşağıdaki sözleri söylemişti (yukarıdaki epostadan alıntı):

“Ayın sonunu zor getiriyorduk ve bazen market alışverişi ve ısıtma giderleri için kredi kartımızı kullanıyorduk. Hayatımızı idame ettiriyorduk, ama refahımız artmıyordu.”

Şimdi bundan birkaç yıl sonra evlerinin borcunu tamamen ödemiş olacaklar! Tanrı'nın Egemenliği!

BÖLÜM 3

CEVABINIZ EGEMENLİKTİR

Tanrı'nın Egemenliği'nin asla değişmeyen yasalar ve ilkeler ile işlemesi hakkında artık temel bir anlayışa sahip olduğunuza göre, mali durumunuza ve en nihayetinde huzurunuzla etkisi olan yasalara odaklanmaya başlamak istiyorum.

Ama oraya geçmeden önce, bu kitaba neden *Dinlenmenin Gücü* adını verdiğimi ve finans ve Egemenlik bağlamında dinlenme kavramının anlamını açıklamak istiyorum. Şaşırtıcı olarak, finansla bağlantılı dinlenme kavramını ben icat etmedim. Tanrı etti.

Gök ve yer bütün öğeleriyle tamamlandı. Yedinci güne gelindiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. Yaptığı işten o gün dinlendi. Yedinci günü kutsalı. Onu kutsal bir gün olarak belirledi. Çünkü Tanrı o gün yaptığı, Yarattığı bütün işi bitirip dinlendi.

— Yaratılış 2:1-3

Önce şunu netleştirelim: Tanrı yedinci günde yorgun düştüğü için dinlenmedi. Tanrı yorulmaz. Tanrı dinlendi, çünkü metinde söylendiği gibi, Tanrı her şeyi tamamladı ve işini bitirdi. Tanrı insanı altıncı günün sonunda yarattı ki, yedinci günde yaşasın. Yedinci günde korku, hayatta kalma düşüncesi, hastalık ve ihtiyaçlar için zahmetle emek verme ya da alın teri dökme yoktu. Bunların yerine Adem'in düşünceleri yalnızca

Tanrı, karısı, görevi ve amacıyla meşgul olacaktı. Görevini ve hayatını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu her şey hazır ve erişilebilirdi; Tanrı'nın planı tamamlanmıştı. Günümüzde insanlar Adem'in bahçede sahip olduklarının, yani ihtiyaçlarını karşılamanın derdine düşmedikleri, kendi tutkularına ve ilişkilerine odaklanabildikleri kaygısız bir hayatın özlemine çekerler. Ne yazık ki, Adem isyan ettiği zaman Tanrı'nın sağlayışını yitirdi ve insan o zamandan beri hayatın gereksinimlerinin peşinden gitmeye (emek verip alın teri dökmeye) zorlandı.

Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa göksel Babanız bütün bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir.

— Matta 6:32-33

İhtiyaçları temin etme zorunluluğu ağır bir yükür ve insanın hayatla ilgili algısını bozar. İnsanlar hayatta kalmak için emek vermekten ve alın teri dökmekten özgür olmanın hayalini kurarlar. Milyoner olmak, ihtiyaçların yol açtığı gerilimden ve yükten kurtulup amacımıza ve çağımıza odaklanmayı vaat eder. Piyango çekilişleri son derece popülerdir, çünkü emek harcamadan para ve yeryüzünün lanet sisteminden kaçış sunmaktadır. Hızlıca zenginleşme formülleri her biçimde karşımıza çıkar, epostalarımızı ve Facebook sayfalarımızı sürekli bombardımana tutarlar. Bu nedenle mali durumumuz konusunda bir soruya cevap bulmamız gerekir: Her şeyin tamamlandığı, erişilebilir ve sağlam olduğu o yedinci güne geri dönmemizin yolu var mı?

**REFAHA KAVUŞMANIZI
VE AMACINIZI
KEŞFETMENİZİ
SAĞLAYACAK
TÜM CEVAPLAR
EGEMENLİK'TEDİR.**

Cevabımız koca bir EVET! Bu kitabın amacı bunun nasıl olduğunu ve böyle bir sonucu ortaya çıkaran Egemenlik yasalarını açıklamaktır. Hayattaki tecrübeleriniz, kilise ya da diğer Hristiyanlar söylediğim şeylerin doğru olamayacağını iddia edebilir, zira pek çok Hristiyan “yoksulluk kutsallıktır”

ilahiyatını benimsemiştir. Ama sizi temin ederim ki, refaha kavuşmanızı ve amacınızı keşfetmenizi sağlayacak tüm cevaplar Egemenlik'tedir.

Ne mutlu size, ey yoksullar! Çünkü Tanrı'nın Egemenliği sizindir.

— Luka 6:20

Yoksul olmanın cevabı Egemenliktir! Tanrı, bana Egemenliğin finansal yasasını öğretmeye başladığında beni yönlendirdiği ilk ayet budur. Elbette bu kavramı idrak etmek için Egemenlik ile kastedilen şeyin ne olduğunu bilmeniz gerekecektir ki, bundan zaten bahsettim. Ayrıca Adem günah işlediğinde Bahçe'de neler olduğuna dair net bir anlayışa sahip olduğunuzu düşünüyorum. O halde kısa bir tekrar yapalım.

Başlangıçta Adem ve Havva hiçbir şey için kaygı çekmezdi; hastalıklar ve ihtiyaçlar gündelik düşüncelerini meşgul etmiyordu. Her gün yapmaları gereken tek şey görevleriydi, yani Tanrı'yı sevmek, birbirlerini sevmek, Tanrı'nın onlara bahsettiği yeryüzüne ve bahçeye bakmaktı. Hayatlarında korkuya kesinlikle yer yoktu. Ama Adem ihanet ettiği zaman, elbette her şey değişti. Dediğim gibi, Şeytan bu dünyanın ilahı oldu, insan Tanrı'dan koptu ve Tanrı'nın insan üzerindeki yasal yetkisi koptu. Adem hayatın bu yeni gerçekliği karşısında şok oldu. Tanrı'nın, günaha düşmesinden sonra Adem'e söylediği sözler şunlardı:

*Toprak senin yüzünden lanetlendi.
Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın.
Toprak sana diken ve çalı verecek,
Yaban otu yiyeceksin.
Toprağa dönünceye dek
Ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksınız.*

— Yaratılış 3:17

Adem ve Havva'nın düşüncelerini artık emek, zahmet, ter, korku, kaygı ve geçim derdi işgal eder. Tanrı'nın onlar için güttüğü plan, yani

amaçları şimdi hayatta kalma mücadelesinde kaybolmuştur. Adem'in harika görevi ve amacı artık hayatın kaygıları ve para ihtiyacı tarafından gölgelenir. Kim olduğunu göremez. Artık görebildiği tek amaç emek ve ter gerektiren hayat mücadelesidir. O günden bugüne çok şey değişmemiştir.

Bugün bir pastör olarak insanların bana sorduğu en büyük sorunun şu olduğunu görüyorum: "Hayatımda ne yapmam gerekiyor?" Bunu sormalarının nedeni, yeryüzünde Adem'den bu yana kaynak arayışının diğer her şeyin ölçüldüğü hedef olmasıdır. Kararlar genelde amaç yerine paraya göre alınır. Paraya olan ihtiyaç insanları nefret ettikleri işlerde çalışmaya zorlar. Çoğu insan gerçekte kim olduklarına dair en ufak bir ipucuna sahip değildir. Bunu mutlaka not edin, "Tanrı'yı tanıyana dek, O'nun hayatınız için tasarısını asla bilmezsiniz. Sizi yaratan O'dur."

İnsanlar kim olduklarını keşfetmeye son derece açıktır. Dünyada sadece bir rakamdan ibaret görünürler, ama Tanrı için her insan başka kimsede olmayan becerilere ve potansiyele sahip çok özel ve eşsiz birer yaratıktır. Ama ne Tanrı'yı ne de kendilerini tanıdıkları için, değerlerini hep yanlış yerlerde ararlar. Kültürün söylediğini kabul ederek değerlerini kültürün dikte etmesine izin verirler. Ama medyanın betimlediği imgeler ve kültürün aynası sadece değişken gölgelerdir. Onların makul dediği şeyle uyumlu hale geldiğini düşündüğünüz anda, değiştiğini ve hâlihazırda onun ardında kaldığınızı görürsünüz.

Drenda'yla Paris'e gittiğimizde geniş bir caddede yürüyorduk. Paris elbette modasıyla ünlü bir şehir; ve o yılın moda renkleri gri ve siyahtı. Her mağazanın vitrini gri ve siyah giysilerle doluydu. Caddeye baktığımda her iki yönde yüzlerce insanın yürümekte olduğunu görüyordum. İnsanların arasında farklı bir renk görmemek beni çok etti. Herkes istisnasız gri ve siyah renkli elbiseler giyiyordu. Birbirinin aynısı gibi görünen yüzlerce insan vardı. Bir kimse size en son ne zaman en sevdiği rengin gri olduğunu söyledi? Ama o gün kalabalıklar en sevdikleri rengin gri ya da siyah olduğundan emindi.

İhtiyaçlarımızı sağlamanın baskısı çok ağır olduğundan, bize mali açıdan yardım edeceğini düşündüğümüz her şeyi kabullenmemiz

asıl kimliğimizi bozmaktadır. Bu nedenle Drenda ve ben yıllardır şu sözü öğretiyoruz: “Eğer para meselesini çözmezseniz, kaderinizi asla keşfetmeyeceksiniz!” Geçim derdinin kölesi olmak diğer seçenekleri araştırmak ya da oluşturmak için zaman bırakmaz. Paylaştığım gibi çoğu zaman insanlar hedeflerini para kazanmak ya da biriktirmek olarak belirler. Maaş çeki için tutkularını, daha çok para için vizyonlarını terk ederler. Gerçek şu ki, zahmet ve alın teriyle nitelenen geçim derdi zihniyetimiz nedeniyle hayal kurmaktan vazgeçtik. Korku hayallerimizi tutsak ediyor ve parasızlık hayallerimizi imkânsızlığa sürüklüyor.

Bir zamanlar hayalimin cebimde eve gidecek kadar benzin parası bulunması olduğunu hatırlıyorum, nerede kaldı hayatımı değiştirecek önemde bir şey. O günlerde radarımda büyük vizyonlar yoktu. Her ay evin kirasını ödemeyi hedeflemek toplayabildiğim tüm hayal gücünü silip süpürüyordu. Yiyecek ya da diğer ani finansal ihtiyaçlarla yüzleştığımızda hayatta kalmanın ötesini görmenin zor olduğunu kabul ediyorum.

Adem Tanrı'nın Egemenliği'ni terk ettiğinde, yeni bir ölüm, korku, geçim derdi ve panik dünyası hayatına egemen oldu. Eminim, hepimiz korkunun nasıl bir his olduğunu biliriz. Dokuz yıl süren mali kriz nedeniyle panik ataklar geçirdiğim ve antidepresanlarla yaşadığım zamanlara ait sayısız kaygı, utanç ve korku hikâyem var. Yeryüzündeki geçim derdi sisteminde yaşamak bizi hayatı olumsuz bir bakış açısıyla görmeye yönlendirmiştir. Bazıları bununla diğerlerinden daha iyi başa çıkar, ama Mesih olmadan, bu olumsuz zihin yapısı bize sürekli yeterince iyi olmadığımızı söyler.

Bir kimsenin “Umutlarını yüksek tutma” dediğini hiç duydunuz mu? Çocukken babam aptalca olduğunu düşündüğü herhangi bir şey için heyecanlandığımda bana hep şöyle derdi, “Bir gün büyüyeceksin.” Bu yüzden genelde babamın gerekli gördüğü şeyler dışında hayaller kurmaktan vazgeçtim. Babamın alkolizm batağındaki bir ailede büyüdüğü için incinmiş olduğuna inanıyorum ve o da çocukluğunda bana söylediği biçimde yaşamak zorunda kalmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, hepimiz doğduğumuz andan beri

profesyonel kaygı çekenler olduk. Korku yeryüzü âleminin ana iletişim dilidir. Eğer bir an durup düşünürseniz, doğduğumuzdan beri “Hayır” sözcüğünün içimize işlediğini fark edeceksiniz. “Hayır, onu alamazsın.” “Hayır, onu yerine koy.” “Hayır, oraya gidemezsin.” “Hayır, buna paran yetmez.” Sonunda, yaşadığımız koşullara zihnimizi uyuşturan, örneğin bizi mutlu eden bir yemeği aşırı yemek gibi kaçış yolları dışındaki şeylere “Evet” demekten vazgeçiyoruz.

Yapılan bir çalışmaya göre ortalama bir çocuk büyürken 148.000 defa *Hayır* ya da *yapma* sözcüklerini işitirken, evet sözcüğünü sadece birkaç bin defa işitmektedir.

Geçenlerde yıllık Refah konferansımızı düzenledik ve platforma hayranlık uyandıran bir 2017 model Ferrari spor araba koydurdum. Arabanın sahibi kiliseme katılıyor ve arabayı satın almak için yaklaşık 400.000 dolar ödedi. Katılımcılar içeri girince arabaya hayran oldular ve daha yakından incelemek için platforma yaklaştılar. Arabaya hayran olmalarına rağmen, bu arabayı platforma koymamın nedeni maddi hedeflere odaklanmış bir hayat tarzını teşvik etmek değil, ama onlara bir ders vermektir. Bütün insanlar arabanın etrafına toplanıp birbirlerine onu sürmekten ne kadar keyif alacaklarını anlattılar.

Yeryüzünün lanetli zahmet ve alın teri sisteminden aldıkları “Hayır” zihniyetinin bilinçaltında onlara “HAYIR, asla böyle bir arabaya sahip olmayacaksınız! Hayır, buna asla paran yetmez; bunu düşünme bile!” diye bağırdığını biliyordum. Edindikleri “HAYIR” zihniyeti yüzünden, içlerinden çoğu bir Ferrari’ye sahip olmayı aklından bile geçirmemiştir, zira “Hayır” zihniyeti bunu göremez ya da edinemez. Ancak, platformdaki arabayı saat başı pahalıdan ucuza doğru değiştirseydim, en sonunda “İşte bu arabayı sevdim; bundan bir tane almalıyım” diye düşünecekleri bir arabayı platforma koymuş olacaktım.

Fark neydi? Tüm fark kendilerini, potansiyellerini ve arabanın maliyetini nasıl gördükleriydi. Evet, kalabalığın içinde “Bir gün böyle bir arabaya sahip olacağım” diyen birkaç kişi ya da paraları olduğu için bu arabayı farklı gören bazıları olmuştur. Ancak böyle pahalı bir arabaya sahip olmanın kalabalığın genelinin düşünce dünyasında yer

almadığına eminim. Bu arabayı peşin para ile satın alan milyonerin garajında aslında yarım düzine Ferrari var. Onun zihniyetinde bu sadece harika bir arabaydı. Arabayı görünce, onu satın alma vizyonuyla İtalya'dan sipariş sürecini başlattı ve sonra ABD'deki evine gemi ile getirtti. Bu vizyon doğrultusunda hareket etmek onun için zor olmadı, çünkü refaha sahipti. Dinlenmek için önemli bir anahtar— refah vizyonla gelir.

Önemli Bir Anahtar:

Refah Vizyonla Gelir

Refah olmadan vizyon olmaz; sadece geçim derdi olur. Yeryüzünün lanetli yoksulluk sistemi hayallerimizi ve geleceğimizi çaldı. Ferrari'nin radikal bir gösteri olduğunu biliyorum, ama düşüncemi haklı çıkardı. Oradaki insanlar böyle bir arabaya sahip olmanın hayalini bile kurmadılar, çünkü onu erişilmez görüyorlardı. Eğer bir an olsun ona sahip olma hayalini kurmuş olsalardı, yeryüzünün lanet sistemi onlara hemen şöyle bağırıacaktı, “Ne büyük bir para israfı!” Ama ya kasanızda 25 milyar dolarınız olsaydı ne olurdu (sadece bir şey göstermek istiyorum)? O araba size o kadar ucuz görünecekti ki, sadece hafta sonlarında kullanmak için bir tane alacaktınız. Her şey bakış açısı meselesidir ve Tanrı'nın Sözü bize Tanrı'nın bütün vaatlerinin Mesih'te “evet” ve “Amin” (öyle olsun) olduğunu söylediğinden, bakış açınız Tanrı'nın düşündüğü gibi düşünmek üzere değişmelidir.

BAKIŞ AÇINIZ

TANRI'NIN

DÜŞÜNDÜĞÜ GIBI

DÜŞÜNMEK ÜZERE

DEĞİŞMELİDİR.

Çünkü Tanrı'nın bütün vaatleri Mesih'te “evet”tir. Bu nedenle Tanrı'nın yüceliği için Mesih aracılığıyla Tanrı'ya “Amin” deriz.

— 2 Korintliler 1:20

Bakış açısının sözlük tanımı bir konuyla ilgili belli bir tutum ya da yol; perspektif, tutum, referans çerçevesi ya da yorum farklılığı olarak tanımlanır. Temel olarak bakış açısı bir konuda nasıl düşündüğünüzdür.

Düşünmenizi istediğim bir kavram var. Adem Şeytan'a teslim olmadan önce bir prensti. Ama onu günaha düştükten sonra görseydiniz, ailesi darmadağın olmuş yoksul bir adamla karşılaşacaktınız (Oğlu Kayın kardeşi Habil'i katletti) ve onun önemli biri olabileceğine pek ihtimal vermeyecektiniz. Ama görmeyeceğiniz şey Adem'in damarlarında akan kraliyet kanıydı. Onu bu kapasiteyle görmemiş olsanız da, egemen olmak ve yönetmek için yaratılmış biriydi. Aynı gerçek sizin için de geçerlidir. Kendinize sadece nerede yaşadığınızı, neye sahip olduğunuz ve mevcut koşullarınız temelinde bakamaz ve potansiyelinizi ona göre değerlendiremezsiniz. Yaratılış potansiyelinize bakmalısınız.

Bazı zorlu durumlardan geçtiğimi ve beni aşiyor gibi görünen büyük sorunlarla karşılaştığımı hatırlıyorum. Elimdeki mevcut paradan daha fazlasını gerektiren bazı kararlarla yüzleştirdim. Tanrı'nın beni ne yapmaya çağırdığını bildiğimi düşündüm, ama adım atma konusunda hâlâ biraz ürkektim. Rab o dönemde bana bir rüya gösterdi. Rüyamda bir tepenin üzerinde bir ata biniyordum. Bir elimde kılıç vardı. Tepenin altında binlerce olmasa da yüzlerce atlı düşman kılıçlarını bana doğrultmuştu. Tepede yalnız başıyordum ve düşman sayıca çok fazlaydı. Rüyamda bir sesin bana şöyle söylediğini işittim, "Kendini küçümseme, Gary!" Bunun üzerine kılıcımı kaldırdım ve atımla tepenin yamacındaki düşmana doğru hızla hücumla kalktım. Bunu gören düşman da kılıçlarını kaldırarak hep birlikte bana doğru karşı hücumla geçti. Onlara doğru atımla dört nala koşarken yüksek sesle şöyle haykırdım, "THOR!"

Uyandıgımda Rab'bin bana konuştuğunu ve beni teşvik ettiğini biliyordum, ama "Thor" sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kilisemde 30 yıl pastör olarak hizmet etmiş ve birçok dil üzerinde çalışmalar yapmış biri var. Bu sözcüğün anlamını ona sordum ve bana araştıracağını söyledi. Ertesi gün beni aradı ve Thor sözcüğünün "Gök gürültüsü oğlu" anlamına geldiğini söyledi. Ona teşekkür ettim ve Rab'bin bana söylediği şeye hayret ettim. Düşman için sesim gök

gürültüsü gibiydi! Şeytan'a ne kadar zayıf olduğumu söylemedikçe, konuştuğumda ona gök gürültüsü (güç) gibi geliyordu.

2010 yılında ilk Refah konferansımızda konuşurken bu hikâyeyi anlattım. Hikâyeyi yeniden naklederken, Rab'bin rüyada bana söylediği sözle bitirdim, "Düşman senin geldiğini gördüğünde, Gary, sesin gök gürültüsü gibi duyulacak." "Gök gürültüsü gibi duyulacak" dediğim anda, dışarıda güçlü bir gök gürültüsü duyuldu. Yağmur yağmıyordu, daha önceden bir gök gürültüsü duyulmamıştı ve tüm gece duyulan tek gök gürültüsü oydu. O gece orada toplanmış insanlar hayrete düştüler. Ama hiç kimse benden daha sevinçli değildi, çünkü bu gök gürültüsünün Rab'bin az önce söylediğim şeyin tüm çocukları için geçerli olduğuna "AMİN" demesi olduğunu biliyordum. Bu arada o gece kameralar kayıt yapıyordu ve eğer o olayı izlemek isterseniz şu linke gidebilirsiniz: <https://youtu.be/rtx1XYJGIaG>.

İşte anlamanız gereken bir diğer kavram.

Köleler büyük hayaller kurmaz!

Köleler neyin hayalini kurarlar? Durmak, işte bunun hayalini kurarlar. Öğleden sonra sürekli saatlerini kontrol ederek mesainin sona ermesinin hayalini kurarlar. Tatil hayali kurarlar, emeklilik hayali kurarlar, işten kurtulmak için bol paranın hayalini kurarlar. Köleler daha fazla iş yaratmanın değil, durmanın hayalini kurarlar! Köle zihniyeti ya da perspektifi iş icat etmez ya da yaratmaz; işten kaçmanın yolunu arar. Köle zaten bunalmıştır ve her gün yanından geçip giden potansiyeli görmez.

Kuyruk değil, baş olmak için düşünce yapınızın kölelikten sahipliğe ya da yaratıcıya dönüşmesi gerekmektedir. Yeniden hayal kurmaya başlamalısınız. Kimliğinizle ilgili düşüncelerinizin ötesini görmelisiniz, çünkü kendi gözünüzde zayıf görüseniz bile, Şeytan karşısında sesiniz gök gürültüsü gibidir. Damarlarınızda kraliyet kanı akıyor ve buna göre düşünmeli ve davranmalısınız.

Multi milyoner bir arkadaşım var. Okyanus ya da göl kıyısında birçok eve sahip. Bir gün onu ziyarete gittim ve marinada teknelerin arasından

geçen tahta iskelede yürüyorduk. Teknelerin yanından geçerken bana sahiplerinin adlarını sayıyordu. Konuşmanın nasıl geçtiğine dair bir örnek vereceğim, ama şimdi kişilerin adlarını hatırlamadığım için uyduracağım. Arkadaşımın konuşması şuna benziyordu: “Bu tekne Ohio Tıbbi Cihazlar Şirketi’nin sahibi Billy Smith’e ait. Yanındaki tekne hukuk firması Rogers ve Rogers’in sahibi John Rogers’e ait. Sonraki tekne kentin ana caddesindeki şık ayakkabı mağazasının sahibi Ralph Tidewell’e ait.”

Marinada yürümeye devam ettik ve yaklaşık 20 teknenin yanından geçtikten sonra, teknelerin her birinin şirket sahibi insanlara ait olduğunu anladım. Bunların biri bile dondurma standında saat dokuzdan beşe kadar çalışan asgari ücretli Joe’ya ait değildi. Elbette dondurma standında çalışmaya karşı değilim ve çoğu zaman ücretli bir çalışan olmaya da karşı değilim. Sadece hangi tür insanların servete sahip olduğunu gösteren bir örnek veriyorum.

Lütfen söylediğim şeyi çok dikkatli dinleyin. Mesele sahip oldukları para değil; mesele sahip oldukları zihniyettir. Sapla samanı karıştırmayın. Çoğu insan şöyle der, “Keşke benim de o kadar param olsa!” Aslında söylemeleri gereken şey “Keşke onlar gibi düşünseydim!” olmalıdır. Hayatla ve kendileriyle ilgili farklı bir bakış açısına sahiptirler.

Ailelerin çoğu asla yüksek sayılabilecek bir gelir düzeyine ulaşmazlar. Güncel bir çalışmaya göre Amerikalı çalışanların %51’i yılda 30.000 dolardan az kazanıyor. Ülkemizin yarısından fazlası yılda 30.000 dolardan az mı para kazanıyor?! Eğer henüz yirmili yaşlardaysanız ya da gerçekten istediğiniz bir pozisyondaysanız ve para konusu listenizin tepesinde değilse, o zaman tamam, ama ülkemizin yarısından fazlası için bu geçerli değil. Daha fazla paraya ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Bana güvenin, finansal hizmetlerde çalıştığım 36 yıldan uzun bir zaman içinde binlerce eve girip çıktım ve buna ilk elden tanık oldum.

O zaman neden daha fazla gelirleri yok? Hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu ya da bir kurban olduğunuzu bağırmadan önce, bunun iki nedeni olduğunu söyleyeceğim. İlk olarak, yeryüzünün lanetli yoksulluk sisteminin tuzağındadırlar ve Tanrı’nın Egemenliği’ni ve O’nun refah

ilkelerini bilmezler. İkinci olarak, gene yeryüzünün lanetli bakış açısını edindikleri ve gözlerinin önünde dursa bile bir çıkış yolu görmedikleri için berbat bir olumsuz düşünceye sahiptirler. Esasen söylediğim gibi köleler kölelik zihniyetine sahiptir. Huzur ararken fırsat görmezler. Şunu kabul edelim; gerçek cevaplar olmadan insanlar cesaretlerini kaybederler.

Size seminerlerimde kullandığım bir örnek vereceğim. Diyelim, size tek bir basit cümleyle tüm para sorunlarınızı çözebileceğimi söyledim. Kalemınızı ve kağıdınızı hazırlayın, çünkü cevabınızın bu olacağını garanti ederim. Hazır mısınız? Tamam, işte geliyor: bu yıl 5 milyon dolarlık net gelir elde edin. Bunu platformda söylediğimde, herkes gülmeye başlar. Ama neden gülerler? Çünkü bu kadar büyük bir para kazanabileceklerini göremezler ve yılda 5 milyon dolar net gelir elde edebileceklerinin mümkün olduğunu düşünmezler.

Sonra onlara göremedikleri şeye asla sahip olmayacaklarını söylerim. Sonra alıştırmayı tekrar ederim, ama sürekli olarak tutarı azaltırım: yılda 200.000 dolar, 100.000 dolar, 70.000 dolar ya da 40.000 dolar. Sonunda onlara şöyle derim, “ ‘Tamam, bu kolay. Bunu yapabilirim’ diyeceğiniz bir rakama kadar geleceğim.”

Sonra onlara başka bir hikâye anlatırım. Diyelim, ihracat işleriyle uğraşanzengin bir işadamıyım. Çin’e futbol topları ihraç etmek istiyorum ve nakliye için ambalaj yardımına ihtiyacım var. Kutulayacakları her top için onlara 500 dolar ödemeyi teklif ediyorum. Günde 200 top kutulayacaklarını varsayarsak, günde 100.000 dolar kazanacaklardır. Onlara topları aynı hızda kutulayacakları bir yıllık bir kontrat teklif etmek istiyorum. Şimdi onlara 12 ayda 5 milyon dolar kazanmak için cevaplarını söyleseydim, verecekleri karşılık ne olurdu? “Kolay, sorun değil, bu tempoda kolaylıkla 5 milyon dolar kazanabilirsin.”

Fark ne oldu? Bir plan, hepsi bu. Tüm farkı yaratan bir plandır. Sizi yaratan Tanrı o planı biliyor ve ihtiyacınız olan tek şey onu duymak. Tanrı’nın Egemenliği’nde olay budur. Tanrı bana bir iş başlatmam için o rüyayı verdiğinde ve sonra bana bunu nasıl yapacağımı gösterdiğinde, gelirim henüz değişmemişti— ama içimden bağıryordum, “Bu kolay! Para sorunum bitti; bir planım var!”

“Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum” diyor RAB. “Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları bunlar.”

— Yeremya 29:11

Tanrı'nın sizi refaha kavuşturma tasarıları var! Tanrı'nın refahınız için bir tasarısı ya da planı olduğunu keşfettiğinizde, işin yarısı tamamlanmıştır! Dinleyin, para meselesini çözmek o kadar karmaşık değil. Refah vizyonla gelir! Gerçekte oldukça basittir. Yiyecek yokluğuna cevap yiyecek almaktır. Daha büyük bir ev ihtiyacına cevap daha büyük bir evdir. İyi bir araba için cevap iyi bir araba edinmektir.

Burada lastikli bir dille konuştuğumu biliyorum, ama yıllarca bozuk bir araba kullandım. Arabamı iki kilometre öteden tanıyabilirdiniz, çünkü gittiğim her yerde arkamda kalın bir egzoz dumanı bırakıyordum. Bir yere gitmeye ihtiyacınız olduğunda araba sorunlarının ne kadar stresli olduğunu bilirim. Ama bir araba galerisine girip peşin parayla yeni bir araba satın almanın nasıl bir his olduğunu da bilirim. Biliyor musunuz? Artık stres yok, kaygı yok. Neden mi? Çünkü ihtiyacım karşılandı ve esenliğim var. Bir araba kriziyle uğraşmak yerine yapmak gereken şeye odaklanabilirim.

İşin aslı, çoğu insan hayatlarının çoğunda para sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalarak stres altında yaşar. Sadece geçinmek için uzun saatler boyunca çalışıyor olabilirler ve bundan başka hayatları yoktur. Dostum, Tanrı'nın hayatınız için isteği bu değildir.

Önceden söylediğim gibi, insanlar nefret ettikleri işler için hayallerini ve tutkularını terk ederler. Köleler genelde mutlu insanlar değildir! Ne yazık ki, insanların hayatlarında bulunduğu nokta burasıdır, mutsuz, umutsuz ve bitkindirler. Aslında özgürlükten sadece bir bakış açısı değişimi ya da paylaştığım gibi, bir plan kadar uzaktadırlar.

Size kişisel bir örnek vereceğim. Birçoğunuz avlanmayı, balık tutmayı, bisiklete binmeyi, yürüyüş yapmayı ve açık havada yapılan her etkinliği sevdiğimi biliyor. Ohio'da Ova Kasabası diye bilinen küçük bir tarım toplumunda büyüdüm. Ova Kasabası denmesinin nedeni tahmin

edebileceğiniz gibi düzlük bir arazi olmasıydı. Elbette bu durum çiftçilik için iyi olsa da cazip bir doğal güzelliği yoktu. Bulabildiğim bütün avcılık ve balıkçılık dergilerine abone oldum; *Outdoor Life*, *Sports Afeld*, *Field & Stream*, ve diğerleri. Batıdaki güzel dağlarda ve kasabamızdan sadece 1 saat uzaklıktaki Appalachian Vadisi'nin verimli yeşil dağlarında geçen harika yaban avı ve balıkçılık hikâyelerini okurdum. Bu bölgeleri daha önce hiç gezmemiştim. Aslına bakarsanız ilk defa bir dağ gördüğümde 40 yaşındaydım.

Neden mi? Seyahat edecek param ve kendi arabam vardı, üstelik I-70 karayolu kasabamın tam içinden geçip batıdaki Rocky Dağları'na kadar gidiyordu. Ama gerçek şu ki, oraya gitmeyi bir kez olsun düşünmedim ya da "Bir gün oraya gideceğim" diye hayal kurmadım. Bir derginin kuşe kağıda basılı fotoğraflarından oralara hayrandım, ama gitmeyi hiç düşünmüyordum. Düşünce yapımına göre bu dağlar sanki aydaydı; oralara gitmek benim için bir olasılık bile değildi. 40 yaşına geldiğimde sonunda batıya seyahat ettim ve tüm hayatım boyunca neler kaçırdığıma inanamadım. Şimdi yılda en bir kez mutlaka bir dağ gezisine çıkarım. Dostum, dışarıda şimdi gördüğünüzden çok daha fazlası var. Siz şu anda gördüğünüzden daha fazlasınız! Bakmanız ve tecrübe etmeniz gereken farklı bir bakış açısı var.

Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl işlediğini ve Tanrı'nın Egemenliği'nde zaten sahip olduğunuz şeyleri öğrenmeye ve anlamaya başladığınızda, bakış açınız değişecektir!

Böylece artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkısınız.

— Efesliler 2:19

Egemenliğin bir yurttaşı olarak yasal haklarınız var ve her yasa ve ilke artık sizin için geçerlidir. Drenda ve benim sorunumuz buydu. Hristiyan olmamıza ve Tanrı'yı sevmemize rağmen, Egemenliğin yasalarından ve ilkelerinden bihaber olan Egemenlik yurttaşlarıydık. Yeryüzünün lanet

**EGEMENLİĞİN BİR
YURTTAŞI OLARAK
YASAL HAKLARINIZ
VAR VE HER YASA VE
İLKE ARTIK SİZİN İÇİN
GEÇERLİDİR.**

sisteminin bize aşıladığı sınırlı bakış açımız yüzünden hayallerimiz yoktu. Ama bilgi güçtür. Örneğin, imzalı bir kira kontratı evinizde oturmak için yasal hakka sahip olduğunuzu mahkemede kanıtlar. O evde oturmak için yasal hak sağlayan imzalı bir belgenizin ve adalete başvurma olanağınızın bulunduğunu bilmek size

rahatlık ve esenlik verir. Aynı şekilde Tanrı'nın sözlerini ve Egemenliğin vaat ettiklerini bilmeniz de yasal olarak sizin olan her şeyi elinize almanız için size güvence verir.

Örneğin, bir çiftçinin serveti nedir? Para mı? Hayır. Ektiği tohumlar mı? Hayır. Ekme ve biçme yasalarını bilmektir. Ne kadar yoksul olursa olsun, nasıl zengin olacağını bilir. Sadece Tanrı'nın kurduğu yeryüzü yasalarından yararlanır. Çiftçi ekim ve hasat süreci yoluyla defalarca ürün elde edebilir.

Hasat yasalarını bilir ve onlara tam bir güveni vardır. Toprağa binlerce dolar değerinde tohum eker, ama korkusu yoktur. Toprağa gömdüğü onca para için traktörünün yanında diz çöküp ağlayan bir çiftçi göremezsiniz. Hayır, tohumlar için ödediği masrafa üzülmüş ağlamaz. Doğa kanunlarına güvenir. Size bir tohumun nasıl büyüdüğünü söyleyebilir mi? Bundan şüpheliyim, ama size ekim yapmak için daha fazla tarla aradığını söyleyebilir. Aynı şey sizin ve benim için de geçerli. Egemenliğin yasalarını bilmedikçe ve onlara güvenmedikçe, Tanrı'nın bizim için belirlediği hayatın zevkine varamayız.

O ilk günlerde tanık olduğumuz en heyecanlı hikâyelerden biri, "John" adlı birinden gelen bir telefonla başladı. John, çok ciddi mali sorunlarla boğuşuyordu. İnsanların mali durumlarına yardımcı olduğumu duymuştu.

John ile ilk kez cesaretini yitirmiş halde ve borçlar içinde ofisime geldiğinde tanıştık. O dönemde hayatında hiç bir şey yolunda gitmiyor gibiydi. Oturup onunla konuşmaya başladığımda, üç ya da dört aydır

kirasını ve faturalarını ödeyemediğini öğrendim. Evliliğinde sorunlar yaşıyordu— karısı mali sorunlardan bıkmış ve ona ve beş çocuğuna bakamadığı için John’a olan saygısını kaybetmeye başlamıştı. İşin gerçeği, John da özsaygısını yitirmişti ve kafası sorularla doluydu.

Ohio Eyaleti’nde sağlık sigortası satan bir acentede çalışıyordu, ama satışlardaki başarısızlığı onu feci bir mali çöküşün eşiğine getirmişti.

John’un aleyhinde giden her şeye rağmen, ben onda potansiyel gördüm. Öğrenmeye ve çalışmaya istekli biriydi. Bu güçlü kombinasyon ilgimi çekti ve onu işe alarak geleceğine yatırım yapmaya karar verdim. Sonunda, bu yatırım ikimiz için de büyük getiriler sağlayan bir karar oldu.

Tüpleri daha yeni bitmiş olan şirketimiz müşterilerimizden birinden Hawaii gezisi kazanmıştı ve bu gezinin Tanrı’nın Egemenliği’ni John ile paylaşmak için harika bir fırsat olacağını hissettim. John bir Hristiyan olmasına rağmen, benim sahip olduğum anlayıştan habersizdi. Ve birçok kez bu alanda Tanrı’nın ilkelerini onunla paylaşmaya çalışmış olduğum halde, söylediklerime inanmıyor görünüyordu.

Tanrı’nın Egemenliği’nin nasıl işlediğini öğrenerek başarılı olabileceğini anlamasına yardımcı olmak için John’un dikkatini çekecek yollar aramayı sürdürdüm. Ancak, John’un hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki, bir şeylerin değişebileceğine inanmakta zorluk çekiyordu. Bu Hawaii gezisinin bir fırsat olacağını biliyordum.

Hawaii’ye gitmemizden önceki hafta, John’la birlikte orada neler yapacağımızı ve göreceğimizi konuştuk. John’un özellikle ilgi duyduğu bir şey vardı. Pasifik Okyanusu’nun serin sularında bir mavi kılıç balığı tutmak istiyordu. “Hawaii dünyanın kılıç balığı başkentidir,” diye heyecanla anlatmaya başladı. “Her zaman bir mavi kılıç balığı tutmak istedim; bu benim hayalim.” Haftalardır ilk kez John’un gözlerinde bir parıltı gördüm. Bir şey sonunda onu heyecanlandırmıştı ve bu heyecanın onun için güçlü bir dersin kapısını açacağını biliyordum.

“John,” dedim, “Tanrı’nın Egemenliği’nden yararlanarak Hawaii’de mavi kılıç balığı yakalayacağını ummak yerine, bundan emin olmanın mümkün olduğunu biliyor musun?” Akli karışmış, ama ilgili bir tavırla

daha fazlasını duymak istedi ve Tanrı'nın Egemenliği hakkındaki açıklamalarıma devam ettim. Markos 11:24 ayetini alıntılıdım, *"Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir."* John için bu, inanılmayacak kadar güzel bir haberdirdi. Egemenliği anlamasına ve imanını açığa çıkarmasına yardımcı olmak için ona zamanımı ayırdım. Böylece yolculuğa çıkmamızdan önce, o ve eşi anlaşarak dua ettiler ve bir mavi kılıç balığı yakalamış olduklarına inandılar. Ayrıca hasatları için Tanrı'nın Egemenliği'ne bir finansal tohum ektiler. Bu eylem ihtiyacım olan bir şey için imanımı serbest bıraktığım zaman Kutsal Ruh'un bana öğrettiği bir şeydi.

Bu arada, John hasadın kendine düşen kısmı için yapılması gereken her şeyi yaptı. Mevcut tekneler ve fiyatlar hakkında araştırma yaptı ve sonunda iyi olduğunu sezdiği bir kaptanın teknesini tuttu. Her şey ayarlandı ve hepimiz Hawaii'nin mavi sularına açılacağımız için çok heyecanlıydık.

Denize açılma günü geldi ve tekneye binerken kaptana mutlulukla bugün bir mavi kılıç balığı yakalayacağımızı söyledik. Diğer balık türlerini tutmakta başarılı olacağımızı, ama o gün mavi kılıç balığı yakalama şansımızın çok düşük olduğunu söyledi. Son dört aydır her gün iki tekne turuna çıkmış, ama mürettebat sadece bir tane mavi kılıç balığı tutabilmişti. Bunun nedeni esasen henüz kılıç balığı sezonunun gelmemiş olmasıydı, zira kılıçbalıkları göçmendi. Cesaretimizin kırılmasını reddederek bugün birini tutacağımızı saygıyla ifade ettik ve oltalarımızı hazırlamaya koyulduk.

Altı saatlik bekleyişin ardından, oltalarımızda henüz bir oynama olmamıştı ve bu hareketsizliğin John'un imanını zayıflatabileceğinden endişeleniyordum. Kaygıyla ona sordum. "John," diye güvertenin bir köşesinden bağırdım, "Sana bir şey soracağım. O mavi kılıçbalığını ne zaman aldın, ortaya çıktığı zaman mı yoksa dua ettiğin zaman mı?" John, güvenli ve kararlı bir sesle karşılık verdi, "Gary, bu basit. Dua ettiğim zaman aldım." Cevabı duyunca heyecanlandım ve rahatladım. O zaman John'un verdiği öğretiyi ciddiye aldığını ve o kılıçbalığını almaya kararlı olduğunu anladım.

Bundan dakikalar sonra, John'un makarası tiz bir sesle dönmeye başladı ve olta iyice esnedi. Mürettebat "Balık vurdu!" diye bağırdı.

Kaptan temkinli bir dille "Fazla sevinme" diye uyardı. "Evet, büyük bir balık, ama mavi kılıçbalığı değil. Kılıçbalıkları yüzeye çıkar ve kurtulmak için havaya sıçrarlar, ama bu balık derinde kalıyor." John dakikalarca balıkla mücadele etti ve balık artık yüzeyden seçilene dek yavaş yavaş yukarı çıktı. John yorgun düştü, ama balık daha da yorularak kısa süre sonra pes etti. O büyük ve güzel mavi kılıçbalığını dışarı çektiği sırada ben ve John şaşırmadık, ama teknedeki herkes şaşkınlıktan donakaldı.

John ve yakaladığı balığın fotoğrafı hem diğerlerine bir tanıklık hem de bana Tanrı'nın Egemenliği'nin gerçeğini sürekli hatırlatan bir işaret olarak o günden beri ofisimde duruyor. Dışardan bakıldığında sadece bir balıktı. Ama John için bu kılıçbalığının çok daha büyük bir anlamı vardı. Eğer Egemenlik yasaları bir balık avında işlediyse, o zaman hayatta ihtiyaç duyduğu diğer her şey için kesinlikle çalışacaktı. Tanrı'nın Egemenliği'nin hayatındaki etkisini idrak etmek bakımından John için bu sadece bir başlangıçtı.

Bu hikâyeyi seviyorum ve insanların Tanrı'nın Egemenliği'nde gerçek tecrübeler yaşadıklarını görmekten zevk alıyorum. Bunu elbette sizin için de istiyorum!

BÖLÜM 4

EGEMENLİĞİN ÖNEMLİ BİR ANAHTARINI BULDUM!

Evlerimiz, arabalarımız ve korumak istediğimiz herhangi bir şey için farklı anahtarlara sahibiz. Sahip olduğumuz anahtarlar bize içerde korunan şeye erişim ya da onu kullanma yetkisi sağlıyor. Bir Hristiyan olarak mali keşmekeş ve umutsuzluk içinde yaşadığım dokuz uzun yıl boyunca bir şeylerin eksik, bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Bana kimsenin bunu söylemesine gerek yoktu. Bilmem gereken şey neyin yanlış olduğu ve bunu nasıl düzeltereğimdi.

Kırık dökük çiftlik evimizde yatağa kapanıp Rab'be yardım etmesi için yakardığımda, sorunumun O'nun Egemenliği'nin nasıl işlediğini hiç öğrenmemiş olmam olduğunu söyledi. O tek cümlede anahtarı işittim ya da gereken anahtarın ya da anahtarların kaynağını işittim demeliyim. Tanrı bana cevabımın O'nun Egemenliği'nde olduğunu söylüyordu. Egemenliği'nin nasıl işlediğini öğrenmek için hiç zaman ayırmamıştım, ama eğer ayırsaydım, cevabımı bulacaktım. Tanrı o gün Egemenlik konusunu anlamadığımı söylediğinde, Egemenlik ile ne kastettiği hakkında gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Ama O'nun sesli ve net bir biçimde Egemenliği'nin nasıl işlediğini öğrenirsem, aradığım yanıtları bulacağımı söylediğini işittim. Bu nedenle benim için önemli bir anahtar "Egemenliğim'in nasıl işlediğini öğrenmeye hiç zaman

ayırmanın” cümlesi oldu! Elbette bu cümle çok şey söylüyordu ve hayatımın değişmesine kapıyı açan ilk önemli anahtardı.

*Çünkü bize bir çocuk doğacak,
Bize bir oğul verilecek.
Yönetim onun omuzlarında olacak.
Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı,
Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak.
Davut’un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek.
Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak.
Egemenliğini adaletle, doğrulukla kuracak
Ve sonsuza dek sürdürecektir.
Her Şeye Egemen RAB’bin gayreti bunu sağlayacak.*

— Yeşaya 9:6-7

Tanrı’nın Egemenliği’nin aslında bir yönetim ve yasalar temelinde işleyen bir krallık olduğunu anlamak daha önce hiç bilmediğim bir Egemenlik anlayışına gözlerimi açtı. Tanrı’nın Egemenliği’nin adalet

**TANRI DRENDİ VE
BANA YASALARINI
ÖĞRETMEMEYE
BAŞLADIKÇA,
KUTSAL KİTAP’TAKİ
HER HİKÂYENİN
EGEMENLİĞİN
İŞLEYİŞİYLE İLGİLİ
BILMEM GEREKEN
ANAHTARLAR
İÇERDİĞİNİ ANLAMAYA
BAŞLADIM.**

(Yasa’nın uygulanması) ve doğruluk (Tanrı’nın yasaları) ile desteklendiğini bilmek egemenlik içinde olan biten her şeyin bir yasanın ya da ilkenin sonucu olduğunu bana gösterdi. Çok keskin bir zekaya sahip olmayabilirim, ama eğer Egemenlik yasalar temelinde işliyorsa, o halde bu yasaları öğrenebileceğimi ve hayatıma uygulayabileceğimi anlayacak kadar zeki idim. Tanrı Drendi ve bana yasalarını öğretmeye başladıkça, Kutsal Kitap’taki her hikâyenin Egemenliğin işleyişiyle ilgili bilmem gereken anahtarlar içerdiğini anlamaya başladım. Kutsal Kitap’taki her hikâyeyi farklı biçimde okumaya

EGEMENLİĞİN ÖNEMLİ BİR ANAHTARINI BULDUMU

başladım: “Neden oldu? Neden olmadı?” Her bir hikâyeyi “Bu hikâyede hangi ilkeler açıklanıyor? Bu nasıl oldu?” sorularının ışığında okuyordum.

Kendime ruhsal mühendis demeye başladım ve Kutsal Ruh bana yasa üzerine yasa açıkladıkça heyecanlanıyordum. Keşfettiğim yasaların Kutsal Kitap'ta olduğu gibi kendi hayatımda da işlediğini görmek beni daha da heyecanlandırıyordu. İnsanlar soruyorlar, “Gary, Egemenliğin yasaları ile ne demek istiyorsun?” Onlara sık sık yeryüzünde geçerli olan doğa kanunlarını hatırlatırım— yerçekimi, fizik yasaları ve doğayı yöneten diğer tüm yasalar.

Bir çiftçi ne zaman isterse bu yasalardan yararlanır; onların çalışması için dua etmesine gerek yoktur. Onlardan her yararlanmak istediğinde bu yasalar çalışır. Onlardan yararlanmak isteyen herkes için geçerlidirler. Aynı şekilde, Tanrı'nın Egemenliği öğrenilebilir yasalarla işler. Bunlar yasa olduklarından, asla değişmezler, öğrenilebilirler ve Tanrı'nın Egemenliği'nde sürdürülen hayata uygulanabilirler.

Bu arada, Mesih'e geldiğinizde O'nun Egemenliği'nin bir yurttaşı olursunuz ve tüm Egemenlik sizindir. Bu Egemenlik yasalarını öğrenebilir ve bunlardan yararlanabilirsiniz.

“Tamam,” der insanlar, “Bu kısmı anlıyorum, ama Egemenlik yasasına bir örnek ver.” Çok sayıda yasa vardır. Aslında önceki bölümlerde açıkça belirtmemiş olsam da birkaçını şimdiden yazdım; yetki alanı yasası, iman yasası ve anlaşma yasası. Dediğim gibi birçok yasa var ve bu yasaların tümü işlev ve uygulama olarak incelenebilir ve kesinlikle bunlara odaklanmak istiyoruz. Söylediğim şeyi daha iyi anlamanız için bir hikâye anlatacağım.

Toplantılara uçmak, müşterilerle görüşmek ve iş seyahatleri için kullandığım Piper Mirage model bir uçağım var. Bir konferansa katılmak için Kolorado'ya gitmemiz gerekiyordu ve yolculuktan hemen önce uçağın zorunlu yıllık teknik muayenesi yapılacaktı. Belki bilmezsiniz, ama ABD hava sahasında uçan her uçağın yasalara göre yılda bir kez yapılan teknik muayeneden geçmesi gerekir. Pilotum Mirage'i muayeneden alacak ve bizi konferansa uçuracaktı. Ancak

uçacağı alacağı gün muayene istasyonu bizi aradı ve uçağın ön camının kazara kırıldığını söyledi. Camı ücretsiz olarak değiştireceklerdi, ama bu işlem nedeniyle muayenenin sonuçlanması ve uçağın havalanması üç gün uzayacaktı. Bu durum Drenda ve benim Kolorado'ya tarifeli bir uçuşla gitmemiz anlamına geliyordu. Şikâyet için söylemiyorum, ama bir yere gideceğimizde mümkün oldukça kendi uçağımızla seyahat etmeyi tercih ederiz. Bu nedenle biraz hayal kırıklığına uğradık, ama konferansa tarifeli uçuşla gittik. Pilotumuzun Ohio'ya dönüş yolculuğu için gelip bizi almasını planladık.

Konferansın ikinci gününde ani bir dolu fırtınası o bölgeyi vurdu. Dolular o kadar büyüktü ki, tüm bölgede büyük zarara yol açtı. Bazı yerlerde büyük buz kütleleri evlerin çatılarını deldiler. Yüzlerce araba pert oldu. Binalar ve çatılar zarar gördü. Pilotumuz bizi almaya geldiği zaman, eğer ilk başta konferansa kendi uçağımızla gelseydik park edeceği aynı havaalanına iniş yaptı. Havaalanına geldiğimizde korkunç bir manzarayla karşılaştık. Orada park halindeki bütün uçaklar dolu nedeniyle tamamen harap olmuştu. Tanrı'nın lütfuyla uçağımız orada park etmemiş ve sonuçta zarar görmemişti. Kesinlikle müthiş bir hikâye, ama bu nasıl oldu? Yani bu sadece bir tesadüf müydü yoksa uçağımız bir şekilde yararlandığımız bir ruhsal yasanın sonucunda mı orada değildi?

Aslında, birazdan sizinle paylaşacağım bir ruhsal yasanın sonucu olduğuna inanıyorum. Bir yasayı anlamak, size ne zaman ihtiyacınız olsa sonuçları tekrarlamanızı sağlar. Bu durumda, Tanrı'nın Egemenlik yasaları ve işlevleri konusunda beni ilk eğitmeye başladığında öğrettiği bir yasayı uyguladım.

Şimdi size Tanrı'nın bana açıkladığı yasayı göstereceğim ve sonra nasıl uyguladığımı anlatacağım. Unutmayın, Kutsal Kitap'taki her hikâye Egemenlik ve nasıl işlediği hakkında bir resim gösteriyor. Kendime ruhsal mühendis diyorum. Kutsal Kitap'ı okurken her zaman bir şeylerin olmasına ya da olmamasına neden olan yasaları ararım. Size göstermek istediğim derse ilişkin hikâyeyi Markos 6. bölümde görüyoruz:

EGEMENLİĞİN ÖNEMLİ BİR ANAHTARINI BULDUMU

Vakit ilerlemişti. Öğrencileri İsa'ya gelip, "Burası ıssız bir yer" dediler, "Vakit de ilerledi. Halkı salıver de çevredeki çiftlik ve köylere gidip kendilerine yiyecek alsınlar." İsa ise, "Onlara siz yiyecek verin" diye karşılık verdi. Öğrenciler İsa'ya, "Gidip iki yüz dinarlık ekmek alıp onlara yedirelim mi yani?" diye sordular. İsa onlara, "Kaç ekmeğiniz var, gidin bakın" dedi. Öğrenip geldiler, "Beş ekmekle iki balığımız var" dediler. İsa herkesi küme küme yeşil çayıra oturtmalarını buyurdu. Halk yüzer ellişer kişilik bölükler halinde oturdu. İsa beş ekmekle iki balığı aldı, gözlerini göğe kaldırarak şükretti; sonra ekmekleri böldü ve halka dağıtmaları için öğrencilerine verdi. İki balığı da hepsinin arasında paylaştırdı. Herkes yiyip doydular. Artakalan ekmek ve balıktan on iki sepet dolusu topladılar. Yemek yiyen erkeklerin sayısı beş bin kadardı.

— Markos 6:35-44

Bu hikâye Tanrı'nın Egemenliği'nin işleyişini gösteren harika bir örnektir. Beş ekmek ve iki balıkla yaklaşık 20.000 kişi doydular! Ama şöyle diyebilirsiniz, "Gary, Kutsal Kitap orada beş bin erkek olduğunu söylüyor." Evet, ama İsa'yı izleyenler arasında kadınlar ve çocuklar olduğunu varsayabiliriz. Bu nedenle o gün orada 20.000 kadar insan olduğunu tahmin ediyorum.

Öğrenciler yemek sorunuyla İsa'ya geldiklerinde, İsa onlara Egemenlik hakkında bir şey öğretmek istediği için "Onlara siz yiyecek verin" der. Bu söz onları şok eder. O kadar çok yiyeceği böyle bir yerde nasıl bulabilirlerdi? Bildikleri tek tedarik kaynağına gönderme yaparak cevap verirler— emek! Şöyle derler, "Gidip iki yüz dinarlık ekmek alıp onlara yedirelim mi yani?" Burada geçen iki yüz dinar ile bir işçinin sekiz aylık ücretini kastederler ve yeryüzünün lanetli emek ve alın teri sistemine göre düşündükleri için 20.000 insana yiyecek vermeleri mümkün değildir.

Ama Egemenlik'te farklı işleyen yasalar her şeyi mümkün kılar. İsa onların yeryüzünün lanet sisteminin ötesini görmelerine ve Tanrı'nın

Egemenliği'nde yeni bir olasılığı öğrenmelerine yardım etmek ister. İsa sonra onlara kalabalığa ikram etmek için ellerinde ne olduğunu sorar. Beş ekmek ve iki balıktan başka bir şey bulamadıklarını ve bunların bu kalabalığa yetmeyeceğini bildirirler. İsa ekmek ve balıkları O'na getirmelerini ister. Onları alır, gözlerini kaldırarak şükreder ve yiyecekleri bereketler. Sonra kalabalığa dağıtmaları için öğrencilerine geri verir. Elbette hikâyenin geri kalanını biliyorsunuz; orada bulunan 20.000'e yakın insan iyice doyana kadar yerler ve artakalanlardan on iki sepet dolusu toplarlar.

Sorularım: "İsa, öğrencilerine dağıtmalarını buyurmadan önce neden ekmeklerle balıkların kendisine getirilmesini istedi? İsa neden öğrencilerinden yiyecekleri bulur bulmaz doğrudan dağıtmalarını istemedi? İsa'nın önce yiyecekleri bereketlemesine ihtiyaçları var mıydı?" Doğru cevap, İsa'nın önce ekmekleri ve balıkları bereketlemesi gerekiyordu. Göreceğiniz gibi, öğrencileri onları ilk bulduklarında ekmekler ve balıklar yeryüzünde insanların yetki alanındaydı. Bu durumda İsa'nın onlar üzerinde yetki alanı yoktu. Ama ekmekler ve balıklar gönül rızasıyla O'na getirildiğinde, onları bereketleyebildi. Bereketlemek ifadesi kutsamak ya da Tanrı'ya ayırmak anlamına gelir. İşte burada Egemenliğin bir yasası ortaya çıkıyor.

İsa ekmeklerle balıkları bereketlediği zaman, ekmekler ve balıklar egemenlik değiştirdiler.

Esasen ekmeklerle balıklar üzerindeki yetki alanı değişti. Tanrı, ekmekleri ve balıkları halkı için çoğaltmak üzere yasal hakka sahip oldu.

Eğer İsa ekmeklerle balıkları eline alıp bereketlemeseydi, çoğalmayacaklardı.

Her ne kadar çoğu insan yemek duası sırasında gerçekte ne yaptıklarını anlamasa da, yemeklerimizi şükredip bereketlediğimiz zaman biz de aynı yasayı uyguluyoruz. Ama basit bir ifadeyle, yiyeceklerimiz için dua ettiğimizde onların egemenliği değişir ve böylece Tanrı bizi yiyebileceğimiz zararlı şeylerden korumak için

EGEMENLİĞİN ÖNEMLİ BİR ANAHTARINI BULDUMU

etkin olur. Burada bir not eklemek istiyorum. Eğer abur cubur ya da fast food gibi sağlığımız için kötü olduğunu bildiğimiz yiyecekleri bile bile tüketmeye devam edersek, ektiğimizi biçeceğiz. Ama tehlikeli ve bize zarar vereceğini bilmeden bir şey yediysek, Tanrı'nın Sözü tıpkı uçağımı koruduğu gibi bizi de koruyacaktır. Burada çoğu insanın sofraya oturduğunda yaptığı törensel türdeki dualardan söz etmiyorum. Ama O'nun yüce Egemenliği'nin yurttaşları olarak vaatleri için imanla dua etmekten ve aramızdaki hastalıkları kaldırdığı için şükretmekten bahsediyorum.

Öldürücü bir zehir içseler bile, zarar görmeyecekler.

— Markos 16:18

Günümüz dünyasında Tanrı'nın sağladığı korumanın bizi dinlendireceğine güvenmeye ihtiyacımız var. Yediğimiz yemekler dahil, her cephede esenliğimizi çalabilecek pek çok şey vardır. Bana inanın, Şeytan'ın yiyecek yoluyla sağlığınıza ve ona karşı etkili olma kabiliyetinize saldırmak için bir planı olduğundan emin olabilirsiniz!

Sorunlarımızı, meselelerimizi, zihinsel esenliğimizi ve aslında hayatımızdaki her şeyi Egemenliğin yetki alanı altına getirmenin bir başka örneğini Filipililer 4:6-7'de görebiliriz.

Hiç kaygılanmayın; her konudaki dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip yalvararak şükranla bildirin. O zaman Tanrı'nın her kavrayışı aşan esenliği Mesih İsa aracılığıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi koruyacaktır.

— Filipililer 4:6-7

Bir konu için dua ettiğimizde, duamız o sorunu ya da meseleyi Tanrı'nın Egemenliği'nin yetki alanına sokar. Eğer o konuda dua etmezsek, Tanrı'nın elleri bağlı kalır. Bu nedenle Kutsal Kitap sürekli dua etmemizi (1. Selanikliler 5:17) ve elde edemediğimizi, çünkü Tanrı'dan dilemediğimizi söyler (Yakup 4:2).

Ne zaman bir şey satın alsam, ellerimi onun üzerine koyarak şükreder ve onu bereketlerim. Böylece Tanrı'nın Egemenliği'ne ve çağırma hizmet etmesi için onu Tanrı'nın Egemenliği'nin yetki alanı altına getiririm. Uçağımı satın aldığımda böyle yaptım. Bu nedenle uçağım Şeytan'ın ve cinlerinin yetkisi dışındadır. O uçakta bana hiçbir zarar gelmeyecektir!

Bir ay önce, Mirage ile Houston'da verdiğim bir konferansın ardından Ohio'ya dönüyorduk. Saat epey ilerlemişti ve karanlıkta kırsal bölgelerin üzerinde uçuyorduk. Belli bir mesafede sağ ve sol tarafımızda şimşekler parladı ve şiddetli bir fırtınaya yaklaştığımızı gördük. Önümüzde kopan fırtına nedeniyle rotamızı değiştirmemiz gerekti ve bu yüzden planladığımızdan daha çok yakıt harcamak zorundaydık. Eve sağ salim ulaşmak ve FAA'in uçakta bulunması gereken rezerv yakıt miktarıyla ilgili kuralına uymak için ekstra yakıt almak amacıyla Louisville, Kentucky'e iniş yapmaya karar verdik. Uçağın deposunda yaklaşık 120 litrelik yakıtımız olmasına rağmen bir saatlik daha yolumuz vardı ve tükenmesini istemiyorduk. Garaja girdik ve kanatlardaki depoların her birine 80 litre yakıt koyulmasını istedik. Böylece depomuzda 280 litre yakıt olacaktı ve Mirage saatte 88 litre yakıt tükettiğinden bu miktar Ohio'ya uçuşumuz için yeter de artardı.

Garajda beklerken, kasadaki kız 160 litrelik ödemeyi kasaya girebileceğini söyledi. O bunu söylerken pompacı işlemlerle ilgili bazı kağıtlarla yanımıza geldi. Kız kağıtları elinden aldı, baktı ve sonra "Burada bir hata var. Rakamlar uymuyor" dedi. Pompacı yakıtı tam doldurduğunu ve rakamları sonra düzeltebileceğini söyledi. Kız "Tamam" dedi ve rakamlar düzeltilene dek bana bir makbuz veremeyeceğini, ama eposta ile göndereceğini söyledi. Biz "Kabul" dedik ve pompacıyla birlikte uçağa geri döndük. Pilotum emin olmak için pompacıya her iki tarafa da 80 litre yakıt koyup koymadığını sordu ve pompacı "Evet, her iki tarafa 80 litre koydum" diye cevap verdi.

Böylece Ohio'ya doğru yola çıktık ve uçuşun yaklaşık 40. dakikasında aniden sol depo göstergesi sıfıra indi. Şok olduk; bu nasıl olabilirdi? Bundan bir dakika sonra sağ depo göstergesi sıfırlandı. Karanlık bir gecenin tam ortasında yakıtımız tükenmiş halde 4500 metre

EGEMENLİĞİN ÖNEMLİ BİR ANAHTARINI BULDUMU

irtifada uçuyorduk. Ne olmuştu? Daha demin litrelerce yakıt almıştık. İnsanlar bana soruyor, “Uçağının yakıt göstergesi yok mu?” Elbette, ama uçağımızın göstergesi yakıt doldurma sürecinde yavaşça çıkıyor. Eğer eski model bir araba kullandıysanız, muhtemelen ne dediğimi anlarsanız. Eski arabaların benzin göstergeleri de benzin koyulduğunda yavaş tepki verirler.

Pilotum pompacıyla yüz yüze konuşmuş ve uçağa doğru miktarda yakıt koyup koymadığını sormuştu. Biz de onu yakıt kamyonuyla uçağa yakıt koyarken görmüştük. Pilotum yakıt kamyonunun uçağa dolmuş yapmasını gözlemiş ve sözlü olarak toplamda 160 litre koyulduğunu iki kez sorarak doğrulamıştı. Yakıtı doğrulattıktan sonra, yakıt tüketimini litre mertebesinde ölçen dijital yakıt göstergesini açtık. Güvenlik bakımından üstümüze düşen her şeyi yapmış olduğumuzu düşünüyorduk.

Hemen acil durum ilan ettik ve Büyük Cincinnati havaalanına acil iniş yapmak için süzölmeye başladık. Tanrı'nın lütfu sayesinde depomuz boşaldığında o havaalanının tam üzerinde olduğumuzdan sorun yaşamadık. Ama kesinlikle heyecanlandık. Sonradan öğrendiğimize göre, pompacının yakıt koyduğu uçak bizden öncekiymiş. Bizim uçağa ise kanat başına 80 yerine sadece 8 litre koymuş. Göstergeyi okumayı bilmiyormuş! Gerçekten mi? Ve bu ulusal şirketin tüm yaptığı iş uçaklara yakıt doldurmak— inanılmaz!

Düşmanın bize zarar verme girişimi sonuçta büyük sorun yaratmadı, ama en yakın havaalanından çok uzaklarda yakıtımız bitseydi uçağımız düşebilirdi. Ama tekrar söyleyeyim ki, düşman bana ya da o uçağa zarar veremez. Düşmanımızın bir başka girişimine engel olmak için, o zamandan beri yakıt doldurma prosedürümüzü kısmen değiştirdik. Artık pompacılar uçağımıza yakıt doldururken tam yanlarında durup izliyoruz ve tüm süreci bizzat kontrol ediyoruz. Eğer bu olay kötü bir havada ya da düşük irtifada ve yavaş bir hızda uçarken başımıza gelseydi, bir felaketle sonuçlanabilirdi; ama elbette böyle olmadı, çünkü bir korunma anlaşmam var.

Uçağın ve benim güvenliğimle ilgili anlattığım bu iki olay da

**YERYÜZÜNDE
ETKİLİ, GÜVENLİ VE
REFAHTA OLMAK İÇİN
ÖĞRENMENİZ GEREKEN
EGEMENLİK YASALARI
VARDIR.**

antlaşmamın, yani Egemenlik'teki yasal haklarımın bir sonucuydu. Elbette uçağı nasıl aldığımın hikâyesini size anlatabilirim, ama şimdi değil. Sanırım konuyu anladınız— Tanrı müthiştir!

Yeryüzünde etkili, güvenli ve refahta olmak için öğrenmeniz gereken Egemenlik yasaları vardır.

Şeytan bizden nefret eder, ama Tanrı'ya şükrolsun ki, o bizi durduramaz. Korunmak da huzurdur; endişe yok, korku yok! Bu sizin yasal hakkınızdır.

Bu arada eğer merak ediyorsanız az önce tanımladığım ve yararlandığım yasa yetki alanı yasasıdır.

Tanrı'nın ilk zamanlarda Egemenliği hakkında bana verdiği bir başka ayet Luka 6:20 idi:

Ne mutlu size, ey yoksullar! Çünkü Tanrı'nın Egemenliği sizindir.

— Luka 6:20

Rab bize bu ayeti ilk gösterdiği zaman Drenda ve ben buradaki "Tanrı'nın Egemenliği" ifadesi ile neyin kastedildiğini çalışmaya başladık. Bir kez daha, Tanrı bize yasalarla yönetilen ve işleyen bir krallığın kralı olduğunu gösterdi. Örneğin, güney sınırlarımıza bir bakalım. Her yıl binlerce insan ABD'ye kaçak yollardan girmeye çalışıyor. Neden? Yoksa yaşadıkları yerlerde güzel manzaraları olmadığı için mi? Elbette hayır. ABD'ye gelmeye çalışmalarının nedeni buradaki devlet anlayışıdır. Devletimizin insan haklarını koruyan yasaları var ve diğer ülkelerde olmayan birçok özgürlük alanı sunmaktadır: mülkiyet hakkı, serbest ticaret hakkı, din ve vicdan özgürlüğü ve düşünce özgürlüğü vs. Bunların hepsi birden diğer ülkelerin birçoğunda bulunmaz.

Yurttaşlar olarak Tanrı'nın bize verdiği anahtarların, ilkelerin ve

EGEMENLİĞİN ÖNEMLİ BİR ANAHTARINI BULDUMU

yasaların temeli olan Tanrı'nın Egemenliği hakkında biraz konuştuk. Bu yasaları bilmeniz ya da bilmemeniz yaşam ve ölüm ya da zafer ve yenilgi meselesi olabilir. Dokuz yıl boyunca yaşadığım finansal dehşetten özgür olduktan sonra, Tanrı'nın Egemenliği'nin bir yurttaşı olmanın ne anlama geldiğini ve bu Egemenliği oluşturan bütün yasaları ve ilkeleri bilmenin önemini yeterince vurgulamam imkânsız.

Dünyanın var olduğu binlerce yıl boyunca günümüzde yararlandığımız pek çok nimet bilinmiyordu. Örneğin, 1906 yılının Noel'inde Massachusetts sahilindeki Bluff Brant Kayası'nı hatırlatmak istiyorum. O gün tüm dünyayı değiştiren bir şey oldu. Reginald Fessenden radyo dalgaları aracılığıyla denizdeki gemicilere Kutsal Gece ilahisini dinletti ve Luka 2. bölümü okudu. Bu olay dünyada gerçekleşen ilk radyo yayınıydı. Günümüzdeyse cep telefonumuzu elimize alıyor ve gezegen üzerindeki herhangi biriyle hiç düşünmeden konuşabiliyoruz.

Ya da Ocak 1879 tarihine ne demeli? Thomas Edison ampulü icat etti ve o zamandan beri dünyadaki her ülke geceleri görüş sağlamak için elektrikten ve ilgili fizik yasalarından yararlanıyor.

Ya da 17 Aralık 1903 tarihinde ne olmuştu? Wright kardeşler ilk uçağı havalandırdılar, ama günümüzde bir jet uçağıyla binlerce metre yüksekliğe tırmanıp saatler içinde dünyanın bir diğer ucuna ulaşabiliyoruz. 600 ton ağırlığında ve 800 adet yolcu kapasitesine sahip dünyanın en büyük ticari uçağı A380 modeli Airbus, yakıt ikmali yapmadan saatte 1000 km. hızla 9 saatten fazla uçabiliyor. Eğer 1800'lerde insanlar böyle bir şey görselerdi, muhtemelen dilleri tutulurdu ya da düşüp bayılırlardı. Ama günümüzde böyle bir uçağı görmek bir düğmeyi çevirmek ya da bir ampulü yakmak kadar sıradan bir olaydır.

Anlatmaya çalıştığım şey, bütün bu yasaların insanın yaratıldığı günden beri her zaman yeryüzünde var olmasıdır. Her zaman insanların kullanımı için geçerlilerdi; ancak insanlar bunları göremediler. Uçan kuşları gördüler, çakan şimşekleri gördüler, ama gene de anlamadılar.

Aynı şey Kutsal Kitap için de geçerlidir. Din kurumu Tanrı'nın Sözü'nün ne anlama geldiğiyle ilgili sınırlar belirlemiştir. Size ve bana

yıllardan beri o eski olayların olup bittiği ve Tanrı'nın artık mucizeler yapmadığı söylendi. Ruh'un armağanları sadece elçiler içindi ya da Pavlus'un dikeni bir hastalıktı. Gerçekte, Tanrı'nın Sözü oldukça basittir. Tam ne diyorsa o anlama gelir. Ama Tanrı'nın Egemenliği'nin temeli diğer bütün kapıların kilidini açmak için sahip olmanız gereken ilk önemli anahtardır.

İşte Bir Başka Önemli Anahtar: Yasalar Değişmez!

Elinizdeki taşı bırakın, yere düşecektir. Kaç kez yere düşecektir? Her seferinde! Yerçekimi yasası her seferinde aynı cevaba ulaşacağınızı garanti eder. Aynı şey Tanrı'nın Egemenliği için de geçerlidir.

BÖLÜM 5

UÇMAK YÜRÜMEKTEN İYİDİR

Uçmak yürümekten iyidir! Bu bölümü yazarken, kendi uçağında 7000 metre yükseklikte saatte 400 kilometre hızla Kanada'daki yazlığımızdan evimize geri dönüş yolundaydım. Yıllarca Ohio'daki evimizden Kanada'ya arabayla gittik. 31 saat süren uzun ve yorucu bir yolculuktu. Ertesi gün oraya varmamız için tüm gece araba kullanmak zorundaydım. Evet, yolculuğumuzu iki güne yaydığımız zamanlar oldu, ama iki haftalık tatilinizin dört gününü araba kullanarak harcadığınızda, fazla zaman kaybı oluyordu. Üstelik yazlığımıza vardığımızda yorgun düşüyordum ve Ohio'ya geri dönmek için 31 saatlik aynı yolculuğu tekrarlamak zorundaydım.

Uçakları her zaman sevdim ve 19 yaşımdan beri pilotluk ehliyetim vardı, ama bir uçak sahibi olmayı asla düşünmedim. Yani, hiç uçak fiyatlarına baktınız mı? Ama Tanrı'nın Egemenliği hakkında daha fazla şey öğrendikçe, o uçağı "Hayır" tutumumla ve yoksulluk düşüncesiyle kendimden uzaklaştırdığımı anladım. Şimdiyse iki uçağım var; birincisiyle hobi olarak uçuyorum ve diğerini seyahatlerim için kullanıyorum. Önceki bir bölümde bahsettiğim gibi, aldığımız "Hayır eğitimi" hayallere ya da olasılıklara izin vermiyor. Bunları daha başlamadan bitiriyor.

Daha önce bir uçak sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordum. Yıllarca uçtuğum uçakları kiraladım. Ama Tanrı'nın Egemenliği'nin yasalarını çalıştıktan ve

hayatımda Egemenliğin işlerini defalarca gördükten sonra, kendi uçağıma sahip olmak için Tanrı'ya iman etmeye karar verdim. O zamanlar uçak alacak param yoktu, ama bir çek yaprağı çıkardım ve açıklama kısmına “uçağım için” yazdım. Alacağım uçağın modelini tam olarak not ettim. Eşimle birlikte Markos 11:24'e göre dua ettiğimizde aldığımızı iman ederek o çeki Egemenliğe tohum olarak ektim. Egemenlik hakkında Rab'bin bana en başta göstermiş olduğu şey buydu. Böyle bir iman eyleminin hayatımda çok kez ürün getirdiğini görmüştüm.

Birkaç hafta sonra rutin bir sağlık kontrolünden geçiyordum ve doktor laf arasında bana şunu sordu, “Acaba uçak satın almakla ilgilenebilecek birini tanıyor musun?” Daha önce kimse bana böyle bir şey sormadığından şaşırımdım. “Ne tür bir uçak?” diye sordum. Uçağın modelini söyledi ve görmek istersem yerel havaalanında durduğunu söyledi. Mucizevi bir biçimde ekmiş olduğum uçak modelinin aynısıydı! Havaalanına gittim ve uçağa baktım; çok iyi durumdaydı. Bunun benim uçağım olduğunu biliyordum. Ama bir sorun vardı; uçağı satın alacak param yoktu. Doktora çok ilgilendiğimi ve ona geri dönüş yapacağımı söyledim.

Aradan birkaç hafta geçti ve kardeşimden bir telefon aldım. Kardeşim yeni satın aldığı bir binanın yanındaki aile restoranımızda çalışıyordu. Bu binayı sonbaharın sonunda henüz birkaç ay önce satın almıştım. Burayı finansal hizmetler şirketimin ofis kompleksi olarak kullanmak istiyordum. Binada istediğim amaca uygun ofis şartları sağlanmadığı için restore edilmesi gerekiyordu. Planları çizen bir müteahhitle sözleşme imzaladık. Ancak olumsuz hava şartları nedeniyle restorasyonu ilkbahara dek ertelemeye karar verdik. Restorasyon binanın baştan aşağı yenilenmesini içeriyordu.

Eski mal sahibi kış boyunca su vanasının kapalı olduğunu söylediği için hiç kontrol etmeye gerek duymamıştım. Kardeşim beni aradığında Şubat ayının sonuydu ve ılık bir meltem karları eritmeye başlamıştı. Telefonda binanın içinden fışkıran suların sokağı aktığını ve binanın zarar gördüğünü söyledi. O ve ben bunun ne anlama geldiğini biliyorduk— eski mal sahibinin söylediğinin aksine su vanası kapalı

değildi. Hasarı incelediğimde üst ve alt katlardaki banyo ve mutfak borularının patladığını ve binayı tümüyle su bastığını gördüm. Alçıpanlar, tavanlar ve duvar direkleri çökmüştü.

İlk başta bu durum büyük bir felaket gibi görünebilir, ama restorasyon planlarıma göre zaten tüm alçıpan duvarlar yıkılacak ve yeni odalar yeniden yapılacaktı. Ayrıca dış cephe yenilenecekti. Bu nedenle, su baskını esasen binaya net bir zarar vermedi. Hasar zaten restore edilecek kısımlarda gerçekleşmişti. Ayrıca binayı satın aldığımda hasar sigortası yaptırmıştım ve bu yüzden gerçekleşen hasarın tazmin edilmesi için sigorta şirketi bana bir çek yazdı— ve tahmin edin— bu çekle uçağı satın aldım. Piper Warrior modeli uçağımı uçurmak kolay ve sık sık hobi olarak onunla uçuyorum. Her uçuşumda parasını ödeyip satın aldığım bir uçağı kullanmanın ne kadar güzel olduğuna hayret ediyorum. Bu uçağı hâlâ sahibim ve aldığım tarihten bu yana 20 yıl geçti.

Bu hikâyedeki olaylar oldukça şaşırtıcı olsa da, işlerin nasıl yürüdüğü konusunda size yanlış bir izlenim vermek istemiyorum. Sonuçlar bu hikâyede olduğu gibi her zaman aniden ortaya çıkmaz. Tanrı uçağınızı satın alacak parayı kazanmanız için sizi bir fırsata yönlendirebilir ya da gerçekten çok iyi bir fiyat alabilirsiniz. Egemenliğe tohum ekerken Tanrı'nın size ürün sağlayacağına ve bunu elde edeceğinize planı göstereceğine iman etmelisiniz. İkinci şey gelişmiş imanınızın ve kabiliyetinizin sınırları içinde kalmaktır. Tanrı, araba borçlarını nasıl kapatacaklarını gösterdiği için bazı insanların bir trilyon dolar için tohum ekmeyi düşündüğünü gördüm. Bir trilyon dolar için yeterli imanınız yok! Bulduğunuz yerden başlayın ve Egemenlik yasalarına güveninizi ve Tanrı'nın gösterdiği vizyonu elde etme yeteneğinizi geliştirin.

Ama yakalamanızı istediğimiz bir nokta şu. O uçağı satın almadan önce 20 yıldan fazla bir zamandır pilottum. Tanrı'nın Egemenliği'nin yasaları 20 yıl önce geçerli miydi? Elbette geçerliydi. Ancak anlayış eksikliğim bir uçağı sahip olma vizyonuna engel oldu.

İnsanoğlu binlerce yıldan beri kuşları izledi ve aerodinamik yasaları

herkesin görebileceği biçimde gün ışığında etkin oldu, ancak kimse bunu görmedi. Siz neyi görmüyorsunuz? Bunu düşünün.

Tanrı'nın ilk günlerde O'nun sağlığıyla dinlenmekle ilgili bana öğrettiği ayetlerden biri Özdeyişler 10:22 idi.

RAB'bin bereketidir kişiyi zengin eden, RAB buna dert katmaz.

— Özdeyişler 10:22

Bu ayet önceden Yaratılış 3:17'den paylaştığım ilkeyle bağlantılıdır.

*RAB Tanrı Adem'e,
"Karının sözünü dinlediğin ve sana,
Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için
Toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi,
"Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın."*

— Yaratılış 3:17

Adem Tanrı'nın Egemenliği'ni yitirdiğinde, Egemenliğin sağlığını da yitirdi ve hayatta kalmak için kendi çabalarıyla baş başa kaldı. Ancak özlemini çektiğimiz özgürlüğe kavuşmak için emek ve alın teriyle asla yeterince hızlı koşamayız. Ama İyi Haber var!!!! İsa yoksullara müjde iletmek için geldi!

Egemen RAB'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meshetti.

— Yeşaya 61:1

İsa yoksullara müjde iletmek için gönderildi. Yoksullara verilecek müjde ne olacaktı? Basit, yeryüzünün geçim derdi sisteminde yoksulluğa ve kıtlığa mahkûm kalmak zorunda değillerdir. Bana güvenin, dokuz uzun yıl boyunca borç altında stresle yüklü yaşadıktan sonra bu ayet benim için bir müjdeydi, ancak şaşırtıcıydı. Gerçekten

söylediği şeyi mi kastediyordu? Gerçekten dediği şeyi kastetseydi bu harika olmaz mıydı, yani Rab’bin bereketi hayatlarımıza bolluk getirseydi? Bunun gerçekten doğru olup olmadığını ve eğer doğruysa nasıl uygulayacağımı bilmeye ihtiyacım vardı. Anladığım bir şey, emek ve alın teri düzeninin insanlara ancak hayatta kalmaya yetecek kadar sağladığıydı ve sadece hayatta kalmak yeterince iyi değildi. Hiç kimse bu lanetten özgür olmayı benden çok istemiyordu, ama bunu hayatımda nasıl gerçekleştireceğimi bilmiyordum. Bence birçok Hristiyan böyle yaşıyor— Tanrı’nın vaatlerini okuyor, ancak bunları kendi hayatlarında nasıl uygulayacaklarını ve sergileyeceklerini bilmiyorlar.

Rab beni Egemenlik ilkelerini çalışmaya yönlendirdiğinde, bir gün İbrahim’in ne kadar zengin olduğunu okudum. Bir dakika! Ya yeryüzünün lanet sistemi ne oldu? İbrahim bunu nasıl aştı?

Avram çok zengindi. Sürüleri, altınları, gümüşleri vardı.

— Yaratılış 13:2

İbrahim zengindi — hayır, Kutsal Kitap çok zengindi diyor— ama nasıl? “Elbette” diyebilirsiniz, “çünkü o İbrahim’di.” Hayır, nedeni bu değildi ve bu noktada Egemenlik yasalarıyla ilgili şu anlayışı geliştirmelisiniz. Yasalar kim olduğunuzla ilgilenmez. İnsanlar arasında ayırım yapmaz. Eğer herhangi biri Empire State Binası’ndan paraşütsüz atlarsa, o kişi ister zayıf, ister şişman olsun sonucun ne olacağını hepimiz biliyoruz. Yerçekimi yasası her seferinde işler. O zaman İbrahim yeryüzündeki lanete rağmen nasıl zenginleşti? Onun hikâyesinde bulabileceğimiz ipuçları var mı? Cevabın bir kısmı Yaratılış 12. bölümde bulunabilir. Bu bölümde Tanrı, daha sonra İbrahim adını alacak olan Avram’a hayatı ve soyu hakkında bir vaat verdi.

*RAB Avram’a,
“Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak,
Sana göstereceğim ülkeye git” dedi,
“Seni büyük bir ulus yapacağım,
Seni kutsayacak, sana ün kazandıracağım,*

*Bereket kaynağı olacaksın.
Seni kutsayanları kutsayacak,
Seni lanetleyeni lanetleyeceğim.
Yeryüzündeki bütün halklar
Senin aracılığınla kutsanacak.”*

— Yaratılış 12:1-3

Vaat İbrahim’in Tanrı’ya iman etmesine ve O’nun sözünü dinlemesine bağlıydı. Aşına olduğu ortamı ardında bırakmak ve nereye gideceğini bilmeden yola çıkmak büyük bir iman gerektiriyordu.

İman sayesinde İbrahim miras alacağı yere gitmesi için çağrılınca, Tanrı’nın sözünü dinledi ve nereye gideceğini bilmeden yola çıktı.

— İbraniler 11:8

Böylece Tanrı, anlaşılması güç olsa da O’na iman eden bir adam aracılığıyla yeryüzü âlemine yasal erişim elde etti. İbrahim’in imanı Tanrı’nın onu kişisel olarak bereketlemesini sağladı. Ama sonra Tanrı, İbrahim’in imanı nedeniyle onunla mirasçıları hakkında bir antlaşma yaptı. Bunu garipsemeyin. Unutmayın ki, Şeytan da ilk başta bu şekilde yeryüzüne erişim kazandı. İbraniler 2:7-8’de belirtildiği gibi yeryüzünde yasal yetki alanına sahip olan Adem, Tanrı yerine Şeytan’a inanmayı seçti.

İbrahim’in imanı hayatında göğün etkisine yasal bir kapı açtı ve büyük bir refaha kavuşmasını sağladı. Bu refah İbrahim’in bütün mirasçılarına dek uzandı. Bu konuyu daha fazla çalıştığımda, İbrahim’in ikinci kuşak torunu Yusuf’un hikâyesini okudum. Tanrı’nın Egemenliği’ne dair büyük bir tasvir ve anlayışın yanı sıra Egemenliğin nasıl çalıştığını, özellikle de Özdeyişler 10:22’de esasen neyin ima edildiğini gördüm.

Özetle Yusuf’un kardeşleri ondan nefret ettiler ve o yöreden geçen köle tüccarlarına onu köle olarak sattılar. Köle tüccarları Yusuf’u Mısır’a götürüp ordunun önemli bir komutanı olan Potifar’a sattılar.

Aşağıdaki ayetlerde İbrahim'in sahip olduğu refah seviyesine nasıl ulaştığı hakkındaki bilmecenin büyük bir parçasını fark ettim.

İsmaililer Yusuf'u Mısır'a götürmüştü. Firavunun görevlisi, muhafız birliği komutanı Mısırlı Potifar onu İsmaililer'den satın almıştı. RAB Yusuf'la birlikteydi ve onu başarılı kılıyordu. Yusuf Mısırlı efendisinin evinde kalıyordu. Efendisi RAB'bin Yusuf'la birlikte olduğunu, yaptığı her işte onu başarılı kıldığını gördü. Yusuf'tan hoşnut kalarak onu özel hizmetine aldı.

Evinin ve sahip olduğu her şeyin sorumluluğunu ona verdi. Yusuf'u evinin ve sahip olduğu her şeyin sorumlusu atadığı andan itibaren RAB Yusuf sayesinde Potifar'ın evini kutsadı. Evini, tarlasını, kendisine ait her şeyi bereketli kıldı. Potifar sahip olduğu her şeyin sorumluluğunu Yusuf'a verdi; yediği yemek dışında hiçbir şeyle ilgilenmedi.

— Yaratılış 39:1-6

Metinde açıkça RAB'bin bereketinin Yusuf sayesinde geldiğini söyler. Ama RAB'bin bereketi neydi ya da nedir? Buradaki ifadenin ima ettiği şeyin RAB'den bir bereket değil, RAB'bin bereketi olduğunu fark ettim. Hepimiz harika bir şey için "bir bereket" deriz. Ama bu metinde gerçekleşen genel ve iyi bir şeyden bahsetmiyor. "Bereket" hakkında konuşuyor.

RAB'bin bereketinin aslında Tanrı'yla İbrahim ve mirasçıları arasındaki antlaşma olduğunu anladım. Bereket özellikle o antlaşmada İbrahim'e verilen vaatlerdi. Yasal bir antlaşma iki tarafın görevlerini ve yükümlülüklerini içerir, ama aynı zamanda birbirlerine sağladıkları yararları da bildirir. Bu durumda, İbrahim'e verilen vaatler anlaşmanın yararlar kısmıydı. Bu nimetlerden yararlanmak için Rab'bin yasalarını ve ilkelerini izlemek şarttı. Ayrıca Yusuf'un yetki alanına giren her şeyin aynı vaatlerden ya da nimetlerden yararlandığını açıkça gözlemledim.

Artık Özdeyişler 10:22 ayetini anlıyordum. Tanrı'nın yasal bir

anlaşma olarak İbrahim'e verdiği vaatler yeryüzünün lanetli yoksulluk sistemine üstün geldi. İbrahim'e verilen Bereket, Tanrı'nın İbrahim ve soyunu insanın sahip olmasını istediği refahla bereketlemesini yasal olarak mümkün kıldı. Şimdi Özdeyişler 10:22'yi parantez içindeki yorumumla birlikte okuyalım.

Önemli Bir Anahtar:

RAB'bin bereketidir [İbrahim'e verilen Vaatler] kişiyi zengin eden, RAB buna dert katmaz.

"*RAB buna dert katmaz*" ifadesi emek ve alın teriyle sürdürülen Yaratılış 3:17'nin lanet sistemine gönderme yapmaktadır. *Dert* için kullanılan İbranice sözcük ayrıca emek anlamındadır! Bunu görüyor musunuz? İnsanlar İbrahim'e verilen vaatler aracılığıyla emek ve alın terinin lanetli sınırlarından kurtulabilir. Ah, ne düşündüğünüzü biliyorum— "Bu vaatler sadece İbrahim'e ve soyuna verildi." Evet, ama size bir başka pasajı, yani Galatyalılar 3:13-14'ü göstermek istiyorum:

İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü, "Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir" diye yazılmıştır.

— Galatyalılar 3:13-14

Şimdi İsa Mesih'e iman eden bizler iman yoluyla İbrahim'e sağlanan kutsamaya, yani berekete ortak olduk. O halde İbrahim'e sağlanan bereket nedir? Yasa'nın Tekrarı 28. bölümde vaatlerin bir listesini bulabiliriz.

Eğer Tanrınız RAB'bin sözünü iyice dinler ve bugün size ilettiğim bütün buyruklarına uyarsanız, Tanrınız RAB sizi yeryüzündeki bütün uluslardan üstün kılacaktır. Tanrınız RAB'bin sözünü dinlerseniz, şu bereketler üzerinize gelecek ve sizinle olacak:

Kentte de tarlada da kutsanacaksınız. Rahminizin meyvesi kutsanacak. Toprağınızın ürünü, hayvanlarınızın dölü -sığırlarınızın buzağıları, sürülerinizin kuzuları- bereketli olacak. Sepetiniz ve hamur tekneniz bereketli olacak. İçeri girdiğinizde de dışarı çıktığınızda da kutsanacaksınız. RAB size saldıran düşmanlarınızı önünüzde bozguna uğratacak. Onlar size bir yoldan saldıracak, ama önünüzden yedi yoldan kaçacaklar. RAB'bin buyruğuyla ambarlarınız dolu olacak. El attığınız her işte RAB sizi kutsayacak. Tanrınız RAB size vereceği ülkede sizi kutsayacak. Tanrınız RAB'bin buyruklarına uyar, O'nun yollarında yürürseniz, RAB size içtiği ant uyarınca sizi kendisi için kutsal bir halk olarak koruyacaktır. Yeryüzündeki bütün uluslar RAB'be ait olduğunuzu görecek, sizden korkacaklar. RAB atalarınıza ant içerek size söz verdiği ülkede bolluk içinde yaşamanızı sağlayacak: Rahminizin meyvesi kutsanacak; hayvanlarınızın yavruları, toprağınızın ürünü verimli olacak. RAB ülkenize yağmuru zamanında yağdırmak ve bütün emeğinizi verimli kılmak için göklerdeki zengin hazinesini açacak. Birçok ulusa ödünç vereceksiniz; siz ödünç almayacaksınız. RAB sizi kuyruk değil baş yapacak. Eğer bugün size ilettiğim Tanrınız RAB'bin buyruklarını dinler, onlara iyice uyarmanız, altta değil, her zaman üstte olacaksınız. Bugün size ilettiğim buyrukların dışına çıkmayacak, başka ilahların ardınca gitmeyecek, onlara tapmayacaksınız.

— Yasa'nın Tekrarı 3:13-14

Eski Antlaşma'da geçmesine rağmen tüm bu vaatler artık sizindir. Aradaki fark şudur: Eski Antlaşma'da insanlar yaptıkları eylemler yoluyla bu vaatlere erişirken bizler Yeni Antlaşma'da İsa Mesih'e imanımız yoluyla erişiyoruz. Diğer uluslardan olan siz ve ben Asma'ya aşılandık; ve şimdi İsa Mesih aracılığıyla İbrahim'in Bereketine ortağız. Ama İbrahim'in fiziksel bereketinden daha fazlasına sahibiz, ayrıca yeni doğuşun ruhsal bereketine de sahibiz. Artık İbrahim'in fiziksel,

yersel bereketine sahibiz ve Tanrı'nın çocukları olarak göğün ve Kutsal Ruh'un içimizde yaşamasının ebedi bereketine de sahibiz. Unutmayın, sadece oğullar ve kızlar mirasa kavuşur; köleler değil. İbrahim Tanrı'yı sevmesine rağmen, yeniden doğmadığından Kutsal Ruh onun içinde yaşamadı ve bu nedenle doğrudan cennete gidemedi. Elbette İsa günahların bedelini ödedikten sonra göğe çıktı.

Tanrı'nın kişiyi zengin ettiğini ve buna dert katmadığını söylediğinde Özdeyişler 10:22'nin aslında ne dediğini anladım. İbranice'de dert sözcüğü emek ya da zahmet anlamı taşır ve bunun emek ve alın teri ile sürdürülen yeryüzünün lanet sistemini ima ettiğini fark ettim. Bu anlaşmanın, yani Tanrı'nın yardım ve bereketler vaadinin İbrahim'i yeryüzü lanetinden kurtardığını ve refaha erişmesini sağladığını anladım. Yasa'nın Tekrarı 28. bölümde tanımlanan bereketlerin refaha ereceğimi açıkça gösterdiğini anladım. Bu vaatlerin açıkladığı şey kuyruk değil, baş olmak, ödünç alan değil, ödünç veren olmak için seçilmiş olmamdı. Bu, Tanrı'nın her çocuğunun yasal hakkıdır. Yusuf gibi ben de Tanrı'nın bereketine sahibim ve refahta olmalıyım. Ayrıca Tanrı'nın Egemenliği'nin mirasına sahibim. Bir oğul olarak bunların hepsi yasal olarak bana aittir.

Yaratılış 39. bölümdeki Yusuf'un hikâyesine baktığımda, Yusuf'un başarılarının Potifar'ın dikkatini çektiğini gördüm ve aynı şekilde dünya uluslarının dikkatini çekecek ve Tanrı'nın halkının farkını görmelerini sağlayacak şey gözle görülebilen başarıdır.

Yeryüzündeki bütün uluslar RAB'be ait olduğunuzu görecek, sizden korkacaklar. RAB atalarınıza ant içerek size söz verdiği ülkede bolluk içinde yaşamanızı sağlayacak: Rahminizin meyvesi kutsanacak; hayvanlarınızın yavruları, toprağınızın ürünü verimli olacak.

— Yasa'nın Tekrarı 28:10-11

Yaratılış 39:6'da not aldığım ve görmenizi istediğim bir başka büyük ipucu daha vardı. Potifar'dan söz ederken şöyle diyor, "*Potifar sahip*

olduğu her şeyin sorumluluğunu Yusuf'a verdi; yediği yemek dışında hiçbir şeyle ilgilenmedi." Bunu fark ettim! Sözüğü ettiğimiz dinlenmenin ya da huzurun bir örneği buradaydı. Potifar, yediği yemek dışında hiçbir şeyin kaygısını çekmedi. Bu söz Yusuf aracılığıyla evine gelen RAB'bin bereketi sayesinde Potifar'ın geçim derdine değil, kendi görevine odaklandığını ima eder! Drenda'yla birlikte yıllardır kullandığımız bir söz var, "Para meselesini çözene dek, kaderinizi ve gerçekte kim olduğunuzu asla keşfetmeyeceksiniz." Yerinizi, tutku noktanızı ve gerçek tatmini asla bulamazsınız. Tüm kararlarınızı hayatta kalmak, para bulmak ve biriktirmek etrafında verecek ve sadece maaş almak için olmadığınız biri olacaksınız. Burada Tanrı'nın Egemenliği hakkında hiçbir şey bilmeyen Potifar üzerinde RAB'bin Bereketinin etkisini görüyoruz. Sahip olduğu her şeyi Yusuf'un sorumluluğuna verince tüm malları ve düşünceleri Yusuf'un üzerindeki antlaşmanın altına geçti. Bu geçiş anını 39. bölümün 5. ayetinde net olarak görebilirsiniz:

Yusuf'u evinin ve sahip olduğu her şeyin sorumlusu atadığı andan itibaren RAB Yusuf sayesinde Potifar'ın evini kutsadı. Evini, tarlasını, kendisine ait her şeyi bereketli kıldı.

— Yaratılış 39:5

Burada bir kez daha yeryüzünün lanet sistemine tabi olan bir varlığın Tanrı'nın Egemenliği'nin yetki alanına girişini ve sonrasında dramatik değişimlerin gerçekleştiğini görüyoruz. Şunu kabul edelim: Eğer Tanrı sizi hikmetiyle doğru kararlara yönlendiriyor ve muhtemel tuzaklara karşı uyarıyorsa, herkes refaha erebilir! Bunu görüyor musunuz? RAB'bin Bereketi sizindir!

Rab'bin Egemenlik hakkında öğrettiklerini çalışırken, Yusuf'un bu bereket sayesinde muazzam bir başarıya ulaşmasına rağmen, tanıdığım birçok Hristiyan'ın neden faturalarını ödemekte zorlandığını anlayamadım. Finansal bakımdan tam özgür olmak birçok insanın mümkün olduğunu bile düşünmediği bir şeydir. Ancak, Eski Antlaşma'dan daha iyi vaatler üzerine kurulmuş daha iyi bir antlaşmamız var. RAB'bin Bereketini net olarak anlamama rağmen,

bu bereketin ihtiyacım olan yanıtları nasıl ürettiğini hâlâ tam olarak bilmiyordum— ama Tanrı'nın bana öğrettiklerini uygulamaya koymaya başladığımda giderek daha çok özgürlüğe kavuşuyordum.

Sonra dikkatimi Yeni Antlaşma'ya çevirdim ve Tanrı'nın Egemenliği'nin o dönemde koşulları nasıl değiştirdiğini daha çok öğrenmek için İsa'ya ve hizmetine baktım:

Halk, Gennesar Gölü'nün kıyısında duran İsa'nın çevresini sarmış, Tanrı'nın sözünü dinliyordu. İsa, gölün kıyısında iki tekne gördü. Balıkçılar teknelerinden inmiş ağlarını yıkıyorlardı. İki tekneden Simun'a ait olanına binen İsa, ona kıyıdan biraz açılmasını rica etti. Sonra oturdu, teknenin içinden halka öğretmeye devam etti. Konuşmasını bitirince Simun'a, "Derin sulara açılın, balık tutmak için ağlarınızı atın" dedi. Simun şu karşılığı verdi: "Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım." Bunu yapınca öyle çok balık yakaladılar ki, ağları yırtılmaya başladı. Öbür teknedeki ortaklarına işaret ederek gelip yardım etmelerini istediler. Onlar da geldiler ve her iki tekneyi balıkla doldurdular; tekneler neredeyse batıyordu. Simun Petrus bunu görünce, "Ya Rab, benden uzak dur, ben günahlı bir adamım" diyerek İsa'nın dizlerine kapandı. Kendisi ve yanındakiler, tutmuş oldukları balıkların çokluğuna şaşırıp kalmışlardı. Simun'un ortakları olan Zebedi oğulları Yakup'la Yuhanna'yı da aynı şaşkınlık almıştı. İsa Simun'a, "Korkma" dedi, "Bundan böyle balık yerine insan tutacaksın." Sonra onlar tekneleri karaya çektiler ve her şeyi bırakıp İsa'nın ardından gittiler.

— Luka 5:1-11

İşte Tanrı'nın Egemenliği'nin bir sabah vakti üç balıkçının hayatında veryüzü lanet sistemini nasıl ters yüz ettiğinin hikâyesi. Eğer metni okursanız, Petrus, Yakup ve Yuhanna'nın bütün gece çabaladığını, ama

hiç balık tutamadığını göreceksiniz. Emek ve alın teriyle sürdürülen yeryüzünün lanet sisteminin klasik bir örneği olarak gece boyu süren çabalarının karşılığını alamadan sabahı etmişlerdi. Ama İsa Tanrı'nın Egemenliği'yle bağlantı kurduğunda, aynı balıkçılar o kadar çok balık tuttular ki, tekneleri neredeyse batıyordu!

Durun!!!! Okuduğumuz şeyi düşünelim. Hiçbir şey, hiçbir balık iki tekneyi neredeyse batıracak bir hasada dönüşmez. Ancak insanlar bu hikâyeyi yüzlerce yıldır okuyor ve bu olayın kendileri için de olabileceğini görmüyor, hatta düşünmüyor bile. Neden? Yaygın cevap İsa'nın orada olduğu ve bu mucizeyi gerçekleştirdiğidir. Ancak halkın imansızlığı nedeniyle İsa'nın onları iyileştiremediği Markos 6. bölümdeki olayı hatırladınız mı? Bu durumda göğün harekete geçebilmesi için bir kimsenin göğe yetki alanı vermesi gerekiyordu.

Simun şu karşılığı verdi: “Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağırları atacağım.”

Petrus gökle anlaşmaya girdi ve gök bu hikâyede yasal erişime kavuştu. Bir kez daha yeryüzü âleminin Tanrı'nın Egemenliği tarafından dönüştürüldüğünü görürüz. İnsanlar kuşların uçtuğunu binlerce yıldır gözlemesine rağmen, uçmanın onlar için mümkün olmadığını düşündüler ve bu nedenle asla hedeflemediler. Boş ağırlara katlanmak zorunda olmadıklarını ve refaha kavuşmaları için göğün gücüne erişebileceklerini anlamayan günümüz Hristiyanları için de durum böyledir. Burada görmenizi istediğim şey, avdan eli boş dönen adamlar ile tekneleri neredeyse batacak kadar balıkla dolu adamların aynı olduğudur!

Dostum, fark insanlar değil, Egemenliktir. Hiçbir şey yolunda gitmezken ve yokluk içindeyken bir

**GERÇEKTE TÜM
İHTİYACINIZ
EGEMENLİĞİN
HAYATINIZI BİR
BAŞARI HİKÂYESİNE
DÖNÜŞTÜRMEKTEDİR.
EVET, OYNAMANIZ
GEREKEN BİR ROL VAR.**

geleceğiniz olmadığını düşünebilirsiniz. Ama gerçekte tüm ihtiyacınız Egemenliğin hayatınızı bir başarı hikâyesine dönüştürmesidir. Evet, oynamanız gereken bir rol var. Derin sulara açılıp ağlarını atmaları gerekiyordu— ağlarını onarmalı ve ava hazırlık yapmalıydılar— ama Tanrı yerini gösterdiğinde herkes balık tutabilir.

Dinleyin, yeryüzünün koşuşturma ve ter dökme üzerine kurulu sistemi bunu başaramaz. Hayallerinizi yakalamak için yeterince hızlı ya da uzun koşamazsınız. Tanrı asla dişlerinizi sıkmanızı ve kendi gücünüzle işleri halletmenizi tasarlamadı.

Tanrı'nın Egemenliği'nin yasaları ve vaatleri sayesinde yürümek yerine uçabiliriz. Başka bir şekilde ifade edeyim. Yerçekimi yasası hâlâ etkin olsa da, bir başka yasaya, yani aerodinamik yasasına bağlanarak uçabilir ve yepyeni bir yaşamın tadına varabiliriz.

Unutmayın, Mesih'e geldiğinizde Tanrı'nın Egemenliği'nin bir üyesisiniz. Bir yurttaş olarak yasal haklarınız var; ve bir çocuk olarak mirasa hakkınız var. Yasal haklarınız ve avantajlarınız sizi yeryüzünün yoksulluk, hastalık ve başarısızlık sisteminin üzerine çıkarmıştır.

Tüm hayatı boyunca köle olarak yaşamış bir İsraili için bu ayetin ne çağırıldığını hayal edin. Aslında geçmişlerini düşündüklerinde tek bildikleri şey kölelikti. Musa, vaat edilmiş ülkeye girmek üzere olan İsrail halkına şu sözleri söyledi:

Tanrınız RAB atalarınıza, İbrahim'e, İshak'a, Yakup'a içtiği ant uyarınca, sizi vereceği ülkeye -inşa etmediğiniz büyük ve güzel kentleri, biriktirmediğiniz iyi eşyalarla dolu evleri, siz emek vermeden kazılmış sarnıçları, dikmediğiniz bağları, zeytinlikleri olan ülkeye- götürecektir. Orada yiyip doycaksınız. O zaman dikkat edin! Sizi Mısır'dan, köle olduğunuz ülkeden çıkararak RAB'bi unutmayın.

— Yasa'nın Tekrarı 6:10-12

Eski köleler olarak, bir şeyi başarmak için bildikleri tek yol emeğin ve alın terinin yoluydu. Ama Tanrı bu ayetlerde onlara ihtiyaçlarını

kendi çabalarıyla almayacaklarını söylüyordu. Artık hiçbir şey için çaba harcamayacaklarını söylemiyordu, ancak hayatta kalmak için emek gerektiren bir sisteme bağlı olmayacaklarını söylüyordu. Tanrı, vaat edilmiş ülkede refaha kavuşacaklarını söyler.

Söylediklerimi açıklayan bir hikâyeye bu bölümü kapatayım. Drenda ve ben arabalara çok düşkün değiliz. Bazı insanlar öyledir ve hayran oldukları arabalar hakkında keyifle konuşurlar. Bir nedenden ötürü, arabalarla asla çok ilgili olmadık. Beni yanlış anlamayın. Güzel şeylerden hoşlanırsınız, ama hiçbir zaman belli bir marka arabamız olsun demedik. Genelde herhangi bir araba satın alırız ve onu 10 yıl ve daha uzun bir zaman kullanırız. Elbette, arabalarımıza iyi bakarız ve asla eski görünmezler, ama iyi göründükleri ve sorunsuz çalıştıkları sürece mutlu oluruz.

Ama birkaç yıl önce düzenlediğimiz bir konferans için kilise olarak iki tane Cadillac Escalade kiraladık. Misafirlerimize çevreyi gezdirmek için güzel bir araba temin etmek istiyorduk. Bunu ilk kez yapmıyorduk. Araba kiralamaya her zaman başvurmuştuk. Ama kiralık arabalardan birini ilk kez bu konferansta bizzat kullandık. O etkinlikte neden arabayı kullandığımızı hatırlamıyorum, ama akşamleyin evimize onunla döndük. Ve biliyor musunuz? Bu arabayı çok sevdik. Drenda ve ben hem sürüş keyfine hem de görünümüne bayıldık.

O dönemde güzel bir Honda Pilot'umuz vardı, ama Escalade kesinlikle Pilot'un bir adım üstüydü. Rengi platinum inci beyazıydı ve kısa sedan modeliydi. Eğer bu Cadillac Escalade'leri biliyorsanız, iki modelde satılırlar; uzun station ve kısa sedan tipi. Kısa olanı daha çok sevdik, çünkü kullanması daha kolay, manevra kabiliyeti biraz daha iyiydi. Drenda'yla birlikte bu Escalade'i kullanırken bana şöyle dedi, "Biliyor musun, bu arabayı sevdim; bence kendimize bunlardan bir tane satın almalıyız." Kabul ettim. "Bunun tam aynısını alalım, yani inci beyazı renginde kısa modeli." İkimiz de onayladık.

Aramızda geçen bu konuşmayı kimseyle paylaşmamamıza rağmen, bir ay sonra gazetemi almak için evin dışına çıkarken cep telefonum çaldı. Hattın diğer ucundaki sesi hemen tanıdım; kilisemize katılan bir

işadamıydı. “Merhaba” dedi ve sonra bana bir Cadillac Escalade almak istediğini söyledi. Bir an afalladım ve “Bu harika!” diye yanıtladım. Sonra bana hangi renk istediğimi sordu ve Drenda’yla birlikte inci beyaz rengini sevdiğimizi söyledim. Bunun üzerine “Satın alınca sana haber vereceğim” dedi. Ancak uzun mu yoksa kısa mı istediğimi sormadı. Bir ay geçti ve artık araba konusunu unuttuğumu düşünüyordum ki, beni aradı ve gelip almamız için Escalade’nin hazır olduğunu söyledi.

Onunla buluştuğumuzda, çok güzel inci beyazı ve kısa sedan model Escalade’yi gördük. Her yönüyle kusursuzdu, gıcır gıcır ve üzerinde tek bir çizik yoktu. Çok sevdiğimizi söyledik. Sonra uzun sürdüğü için özür diledi ve uzun station modeli bulmak için çok çabalamasına rağmen, sadece kısa modelini bulabildiğini söyledi. Drenda’yla birlikte güldük ve “İstedığımız zaten kısa olandı” dedik. Arabayla eve döndük ve arabayı kullanırken gezegendeki en zengin insanlar olduğumuzu düşündük. Ama biliyor musunuz? Bu Escalade’ler uzun süredir yollarda olmasına rağmen, bir tanesine sahip olmak aklımın ucundan bile geçmemişti! Bu hikâyeyi tam anlamanız için, geçmişte sekiz arabayı hediye ettiğimi bilmeniz gerekir, yani arabalar konusunda tohum ekmiştim. Ancak bir tane araba istediğimi hiç söylememiştim.

Not – ne düşündüğünüzü tahmin ediyorum; bu tür şeyler sadece vaizlerin ve pastörlerin başına gelir diyorsunuz. 36 yıldan beri finans sektöründeyim ve çok sayıda vaizle konuştum. Gerçeği söylemek gerekirse, bunların çoğunluğu kıt kanaat yaşıyor. Hayır, bu şeyler Egemenlik hakkında vaaz verdiğimiz için başımıza gelmiyor. Bunların olmasının nedeni Egemenlik’te yaşamamız ve Egemenliğin yasalarını hayatımıza uygulamamızdır. Aslında kilisemizi başlatmadan önce borçlarımın kurtuldum. Kilisemizi başlatmaya ihtiyacımız yoktu ve faturalarımı ödemek için bir işe girebilirdim. Ama Drenda’yla birlikte keşfettiğimiz bu hazineyi insanlarla paylaşmak için kilisemizi başlattık— Egemenliğin Müjdesi’ni!

BÖLÜM 6

HAYAT FATURALARI ÖDEMEKTEN İBARET DEĞİL!

Boğuştuğumuz fırtınalı hayatın içinde sanki vahada geçirdiğimiz bir mola gibiydi. Mangal, sosisli sandviçler ve paydaşlıkla geçen bir öğleden sonra için eski çiftlik evimize yaklaşık 50 kişiyi davet etmiştik. Bir hafta daha hayatta kalmak için bocaladığımız ve meteliksiz olduğumuz gerilimli yıllardı. Bu partiyi sabırsızlıkla bekliyordum, çünkü duygusal olarak tükenmişim ve biraz olsun aklımı dağıtacak olumlu bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Çok başarılı bir davetti: yemekler harikaydı, birçok arkadaşımız çocuklarıyla birlikte gelmişti ve hepsi güzel zaman geçiriyorlardı. Ev insanlarla doluyken birden kapının zili çaldı. Partiye geç gelen biri olduğunu düşündüm, ama kapıyı açtığımda karşımda elektrik şirketinden gelen bir memur çalışan duruyordu. Nazik bir dille ödenmemiş fatura nedeniyle elektriğimizi kesmek için geldiğini söyledi. Korkuya kapıldım. Evimiz misafirlerle doluydu ve elektriğin açık olmasına ihtiyacımız vardı. Elbette bu durumun neden olacağı utançtan söz etmeye gerek yok.

Elektrik şirketinin memuruna bir dakikalığına arka bahçeye geçmesini rica ettim. Elektriği açık tutmak için ne kadar ödemem gerektiğini sordum ve bana bir tutar söyledi. “Çok fazla” diye düşündüm “Biraz daha indirebilir misiniz?” Bir anlığına düşündü

ve sonunda bana daha düşük bir tutar verdi. “Çeki Salı gününe dek bozdurmamanız mümkün mü?” diye sordum. “Sorun olmaz” dedi. Bunun üzerine çeki yazdım. O Cuma günü hesabımda hiç para yoktu ve Salı gününden önce hesabıma nasıl para gireceğini de bilmiyordum, ama en azından hafta sonu elektriklerimiz açık olacaktı. Salı günü ne yaptığımı hatırlamıyorum, ama muhtemelen rehin verecek bir şeyler buldum.

Mali çöküntü içinde yaşadığımız hayatın bir günü böyleydi. Şimdi tam dokuz yıl böyle yaşadığınızı hayal edin! Bu tür bir streste yaşamak tüm vizyonu karartır ve günün getirebileceği her sevinç kırıntısının üzerine sifonu çeker. Her düşünce hayatta kalmaya ve sonraki faturayı ödemek için parayı nereden bulacağına odaklıdır. Geçen hafta çok mu harcadım? Bütçemi aşmadığımdan emin olmak için market alışverişine hesap makinemi götürmeli miyim? Her zaman bir şeyi mümkün olan en ucuz biçimiyle nasıl yapacağımı düşünmek. Dostum, bu yaşamak değil! Matta 6:25’in ne dediğine bir bakalım:

Bu nedenle size şunu söylüyorum: “Ne yiyip ne içeceğiz?” diye canınız için, “Ne giyeceğiz?” diye bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de giyecekten daha önemli değil mi?

— Matta 6:25

İsa yaşamla ilgili şeylerin yaşamın kendisi olmadığını söylüyor! Bu yaşamdaki her şey esasen yaşamı, amacımızı desteklemek içindir. Ama Adem’in Tanrı’nın sağlayışını kaybettiği günden beri, yaşamımız alt üst oldu ve şimdi yaşamı destekleyen her şey yaşamın kendisinden daha önemli hale geldi. İnsanların gerçek yaşamın ne olduğuna dair hiçbir fikri yok ve gerçekte kim olduklarını bilmiyorlar. Herhangi birine kim olduklarını sorun ve size ne yaptıklarını söyleyeceklerdir. “Doktorum, emlakçiyim” vs. Hayır, bu sizin kim olduğunuz değil, ne yaptığınızdır. İnsan hayallerini yitirdi. Demek istediğim şey insanlar artık daha fazla para kazanmanın hayalini kuruyor, ama amaçlarıyla ilgili hayallerini kaybetmişlerdir. Diğer bir deyişle, en çok parayı ne veriyorsa insanın

HAYAT FATURALARI ÖDEMECTEN İBARET DEĞİLİ

hayali o olmuştur. Ancak, insanlar kendilerine özgü farklı yetenekler ve armağanlarla yaratıldıkları için, kendilerini tutkuları olmayan işlerde ve meslek kollarında bulurlar. Hayat artık hafta sonunun beklendiği uzun, yorucu haftalardan ya da emekliliğin beklendiği uzun, yorucu yıllardan ibaret hale gelir.

O zaman size bir soru sorayım. Eğer paraya ihtiyacınız olmasaydı ve ömrünüz boyunca harcayabileceğinizden daha fazla paranız olsaydı, ne yapardınız? Muhtemelen şimdi yaptığınızdan farklı bir şey yapardınız, değil mi? Daha önce söylediğim gibi, istatistiklere göre Amerikalılar'ın en az %70'i sevdikleri işi yapmadıklarını beyan etmişler. İnsanların servet peşinde koşuşturması, performans baskısı ve sürekli yarından endişe etmesi başlangıçta Tanrı'nın tasarısı değildi.

Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı. Onları kutsayarak, "Verimli olun, çoğalın" dedi, "Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun.

İşte yeryüzünde tohum veren her otu, tohumu meyvesinde bulunan her meyve ağacını size veriyorum. Bunlar size yiyecek olacak. Yabanıl hayvanlara, gökteki kuşlara, sürüngenlere -soluk alıp veren bütün hayvanlara- yiyecek olarak yeşil otları veriyorum." Ve öyle oldu. Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü. Akşam oldu, sabah oldu ve altıncı gün oluştu.

— Yaratılış 1:27-31

İnsan yaratılış sürecinin altıncı gününde yaratıldı— tam olarak altıncı günün sonunda. Altıncı günün sonunda yaratılmasının nedeni, dinlenme günü olarak bildiğimiz yedinci günde Tanrı'yla birlikte olmasıydı.

Gök ve yer bütün öğeleriyle tamamlandı. Yedinci güne geldiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. Yaptığı işten o gün dinlendi. Yedinci günü kutsadı. Onu kutsal bir gün olarak belirledi. Çünkü Tanrı o gün yaptığı, yarattığı bütün işi bitirip dinlendi.

— Yaratılış 2:1-3

Kutsal Kitap Tanrı'nın yedinci gün dinlendiğini söyler. Yorulmamıştı! Yaptığı işi bitirmişti. Her şey tamamlandı. İnsanların yeryüzünde ihtiyaç duyabileceği her şey yaratıldıkları zaman hâlihazırda oradaydı. İşte huzur! İnsanlar ihtiyaçları olan tüm refaha sahipti. Faturaları ödeme kaygısı ya da hasta olma endişesi yoktu. Kusursuz bir bedeni ve kusursuz bir karısı vardı. Odaklanacakları tek şey Tanrı, birbirleri ve görevleri ya da amaçlarıydı. Adem yeryüzünden sorumluydu; Tanrı'nın Egemenliği'nin yetkisi ve gücüyle ona bütünüyle egemendi. Ama hikâyenin nasıl sonlandığını zaten biliyoruz. Adem ve Havva Tanrı'nın Egemenliği'ne ihanet ettiler, konularını, refahlarını ve amaçlarını yitirdiler. Amaçları hayatta kalmak oldu. Kaygı, korku ve hayat mücadelesi düşüncelerini işgal etti. Yaratılış 3:17'de yazdığı gibi artık geçinmek için emek harcamaları ve alın teri dökmeleri gerekiyordu.

Adem yedinci günü yitirdi!

Artık dinlenme yoktu, huzur yoktu. Karanlık bir doyumsuzluk hayatını kuşattı ve Adem boşluğun içinde koşmak zorundaydı. İnsanlar o zamandan beri bu kıtlık koşullarında yaşamaktadır. Ama umut vardı. İnsan günaha düştüğü zaman, Tanrı bir gün yaratılışa iade edeceği şeyin bir resmini verdi. Buna Şabat denir. Şabat'ın sözlük anlamı dinlenmektir. Haftanın yedinci günü insana Şabat Günü olarak verildi. Bildiğiniz gibi Şabat Günü çalışmak yasaktı; emeğe ve alın teri dökmeye izin yoktu. İnsanın durduğu, Tanrı'ya tapındığı ve ailesiyle zaman geçirdiği bir gündü. Şabat Günü için tüm gereksinimlerin Şabat'tan önce tamamlanması gerekiyordu. Şabat yemeği bile önceki gece hazırlanmalıydı. Gereksinimlerin eksiksiz olduğu ve muhtemel

İhtiyaçların her ayrıntısının hâlihazırda düşünöldüğü bir gündü. İnsanlar o gün durabilir ve geçim derdinden farklı bir şey düşünebilirdi.

Şabat Günü tam olarak buydu, bir gündü. Ama insan o zamandan beri dinlenmekle geçen bir hayatın hayalini kuruyor. İnsanın refah arayışı tüm hayatı boyunca tutsak olduğı emek ve alın teri sisteminden özgürleşme arzusunun bir belirtisidir. Refahın cazibesi bir dinlenme ortamına muhtemel bir kaçış sunmasındadır— bu dinlenme ortamı gerçekte yapmak istediğimiz şeye odaklanabildiğimiz, hayatta kalmak yerine amaçla dolu hayatlar sürebildiğimiz bir ortamdır.

İster Cumartesi ister Pazar günü kutlayın, Şabat Günü, yani yedinci gün kültürümüzde büyük bir saygı görmez. Evet, çoğu insan Pazar sabahı kiliseye gidiyor. Ancak bir bütün olarak kültürümüze baktığımızda, bu günü herhangi bir iş gününden ayırt edemezsiniz. Çocukluğumda Pazar günleri her yer kapalı olurdu. Pazar günü alışverişe gidemezsiniz; Pazar günleri benzin bile alamazdınız. Babam Pazar günü için gereken benzini mutlaka Cumartesi akşamı satın alırdı. Beni tanıyanlar avlanmayı çok sevdiğimi bilir, ama bir avcı olarak Pazar günleri avlanamazdım. Pazar günleri avlanmak yasaktı. İnsanlar Pazar günleri en güzel giysilerini giyerler ve büyük aile ziyafetleri verirlerdi. Ama elbette günümüzde bütün bunlar değişti. Ama Şabat'ın gerçek resmi değişmedi.

**REFAHIN CAZİBESİ BİR
DİNLENME ORTAMINA
MUHTEMEL BİR KAÇIŞ
SUNMASINDADIR— BU
DİNLENME ORTAMI
GERÇEKTE YAPMAK
İSTEDİĞİMİZ ŞEYE
ODAKLANABİLDİĞİMİZ,
HAYATTA KALMAK
YERİNE AMAÇLA
DOLU HAYATLAR
SÜREBİLDİĞİMİZ BİR
ORTAMDİR.**

Ama Şabat'a ne kadar iyi hazırlık yaparsak yapalım ya da aile yemeğı ne kadar nefis olursa olsun, gene de Pazartesi geliyor. Eskiden beri "Pazartesi sabahı sendromu" ifadesi *dehşet* ile eşanlamlıdır. "Taş ocağına geri geldik" ve "Yataktan kalkmak istemiyorum" deyimleri

Pazartesi sabahını tanımlamak için kullanılırdı. Ve eğer durup düşünürseniz, kulağımıza neredeyse kölelik gibi geliyor. Ama çok şükür günlerden Cuma! Bugün bile hafta sonu ve Şabat Günü çoğu insan için kısa bir dinlenme yeri sunuyor. Ama kısa ömürlüdür ve Pazartesi sabahı trafiği bizi bekliyor.

Peki ya kalıcı olarak Şabat'ta yaşamının gerçekten bir yolu varsa! Korkudan özgür, gereksinimlerin tamamen karşılandığı ve amaçla yüklü bir dinlenme ortamında yaşamının gerçekten bir yolu olsaydı ne müthiş olurdu! Drenda ve ben Şabat Günü rahatının aslında hayatlarımız için bir seçenek olduğunu keşfedene dek dokuz uzun yıl boyunca işkence, korku, hastalık ve güvensizlikle dolu bir hayat sürdük. Ciddiyim!

Böylece Tanrı halkı için bir Şabat Günü rahatı kalıyor. Tanrı işlerinden nasıl dinlendiyse, O'nun huzur diyarına giren de kendi işlerinden öylece dinlenir. Bu nedenle o huzur diyarına girmeye gayret edelim; öyle ki, hiçbirimiz aynı tür sözdinlemezikten ötürü düşmesin.

— İbraniler 4:9-11

**KORKUDAN ÖZGÜR,
GEREKSİNİMLERİN
TAMAMEN
KARŞILANDIĞI VE
AMAÇLA YÜKLÜ BİR
DINLENME ORTAMINDA
YAŞAMANIN
GERÇEKTEN BİR YOLU
OLSAYDI NE MÜTHİŞ
OLURDU!**

Dostum, bu Yeni Antlaşma'dır. Günümüzde Tanrı halkı için Şabat Günü dinlenmesi vardır. Bu pasaj Tanrı'nın rahatına girebileceğimizi ve işlerimizden dinlenebileceğimizi ima ediyor. Ne çalıştığımızı hatırlayın: Tanrı'nın rahatı her şeyin tam, eksiksiz olduğunu ve tüm ihtiyaçların sağlandığını söyler. Geçim derdi zihniyetinden, yoksulluğun esaretinden ve hastalıklardan özgürlük vardır. Yeni seçenekler vardır! Şabat Günü sadece Eski Antlaşma bilgisi değildir ve bugün

bizim için de geçerlidir. Eski Antlaşma yasacılığının ve törenlerinin altında yaşamaktan söz ettiğimi düşünmeyin. Aksine, İbraniler yazarının sözünü ettiği Şabat Günü rahatını incelemek istiyorum. Drenda'yla birlikte keşfettiğimiz gibi, burada Tanrı'nın Egemenliği'nin hayatlarımızdaki işleyişi ve sağlayışı hakkında çok önemli bir anahtar yer almaktadır.

ŞOK BİLGİ: ŞABAT ARTIK BİR GÜN DEĞİL!

Umarım bu cümle dikkatinizi çekmiştir. Mesih'in Bedeni içinde Şabat'ın nasıl kutlanması gerektiği hakkında bolca tartışma vardır: Cumartesi, Pazar ya da Cuma günbatımından Cumartesi günbatımına dek. Şabat Günü hakkındaki yorumları nedeniyle farklı mezhepler meydana çıkmıştır. Şu anda benim bir sapkın olduğumu düşünüp elinizdeki kitabı tiksinererek duvara fırlatmadan önce lütfen bana bir dakika dayanın ve Koloseliler 2:16-17 ayetlerine bakalım:

Bu nedenle kimse yiyecek içecek, bayram, yeni ay ya da Şabat Günü konusunda sizi yargılamasın. Bunlar gelecek şeylerin gölgesidir, aslı ise Mesih'tedir.

— Koloseliler 2:16-17

Pavlus'un sözlerine dikkat edin. Şabat Günü gelecek şeylerin bir gölgesiydi; ancak aslı Mesih'tedir. Şabat Günü bir gölgeydi, aslolan değildi. Eğer Mesih aslolan ise, o zaman Şabat Günü O'nun kim olduğunun ve ne yaptığının bir gölgesiydi. Bunu şu şekilde ifade edeyim: Şabat Günü'nün Adem'in yeryüzü alemine soktuğu emek ve alın teri sistemini değiştirme ya da ondan bir şey alma gücü yoktur. Eğer dinsel olarak Şabat'ı tutarsanız, kendi içinde sizi özgürleştirme gücü yoktur. Ama Mesih'te bulacağınız özgürlüğün bir gölgesi ya da resmidir.

Birinci sınıftayken öğretmenimiz bir gün başlarımızın profilden silüetleri çizdirmişti. Bir projektör getirip bizi onun önünde oturtular ve başlarımızın gölgesi beyaz bir kâğıdın üzerine düştü. Sonra

gölgelerimizin hatlarını çizdiler ve silüetlerimizi oluşturdular. Biz de onları kestik ve anneler günü için annelerimize götürdük. Gölge bana biraz benzeyebilir, ama özümü, karakterimi ya da kişiliğimi yakalayamaz. Benim hakkımda sadece biraz bilgi verir.

Şabat Günü aynı şeyi yaptı. Çalışmamayı, emek vermemeyi ve alın teri dökmemeyi biraz olsun gösterdi. Ama sadece bir gölgeydi ve aslanan değildi. Aslında bizi yasanın ve yeryüzü sisteminin lanetinden kurtaran, Tanrı'nın oğulları, kızları ve Tanrı'nın Egemenliği'nin yurttaşları haline getiren İsa Mesih'e yönlendiriyordu! Bir kez daha, İsa Mesih'in bir gün bize geri vereceği özgürlüğün bir resmiydi. Hayatta ihtiyacımız olan her şeyin bize geri verildiği tamamlanmış bir işti. Ancak, İbraniler'de dediği gibi bu rahata imanla gireriz. Unutmayın, göğün yeryüzü âleminde yasal bir yetki alanına sahip olması için iman gerekir. Nasıl ki Tanrı altıncı günün sonunda işin tamamladığını söylediye, İsa da çarmıhta "Tamamlandı!" diye haykırdı.

Günümüzde çoğu insan için Şabat Günü dini bir gündür. İnsanlar Şabat'a Tanrı'nın günü, kiliseye gitmek için Tanrı'ya borçlu olduğumuz, Tanrı için çalışacağımız ve diğer dini işleri yapacağımız bir gün olarak bakarlar. İsa aynı düşünce yapısına sahip öğrencilerini düzeltmek zorunda kaldı:

İnsan Şabat Günü için değil, Şabat Günü insan için yaratıldı.

— Markos 2:27

Şabat Günü insan için yaratılmıştır. Birçok insanın kiliseyi kaçırdığında suçlu hissettiğini biliyor musunuz? Kendileri kiliseyi oluştururken neden kiliseyi kaçırdıkları için suçlu hissediyorlar? Tapınmak için bir araya gelmememiz gerektiğini söylemiyorum, ancak bu düşünce yapısı Şabat'la ilgili yanlış bir görüşe sahip olduklarını göstermektedir.

Hâlâ aklınızın karışık olabileceğini anlıyorum, bu nedenle İsa'nın Yuhanna 11'de söylediği bir söze bakarak biraz daha derine inmek istiyorum:

İsa Beytanya'ya yaklaşınca Lazar'ın dört gündür mezarda olduğunu öğrendi. Beytanya, Yeruslaim'e on beş ok atımı kadar uzaklıktaydı. Birçok Yahudi, kardeşlerini yitiren Marta'yla Meryem'i avutmaya gelmişti. Marta İsa'nın geldiğini duyunca O'nu karşılamaya çıktı, Meryem ise evde kaldı. Marta İsa'ya, "Ya Rab" dedi, "Burada olsaydın, kardeşim ölmezdi. Şimdi bile, Tanrı'dan ne dilerse Tanrı'nın onu sana vereceğini biliyorum." İsa, "Kardeşin dirilecektir" dedi. Marta, "Son gün, diriliş günü onun dirileceğini biliyorum" dedi. İsa ona, "Diriliş ve yaşam Ben'im" dedi. "Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun?" Marta, "Evet, ya Rab" dedi. "Senin, dünyaya gelecek olan Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman ettim."

— Yuhanna 11:17-27

İsa kendisinin Diriliş olduğunu söyledi; diriliş sadece bir günden ibaret değildi. Şabat Günü İsa'nın bizim için çarmıhta yaptığı işin bir gölgesidir. Gerçek Şabat İsa'dır ve O'nda Tanrı'nın Egemenliği'ne ve sağladığı her şeye erişebiliriz. Böylece dinleniriz!

O zaman İbraniler'deki Yeni Antlaşma ayetlerimize geri dönelim:

Böylece Tanrı halkı için bir Şabat Günü rahatı kalıyor. Tanrı işlerinden nasıl dinlendiyse, O'nun huzur diyarına giren de kendi işlerinden öylece dinlenir. Bu nedenle o huzur diyarına girmeye gayret edelim; öyle ki, hiçbirimiz aynı tür sözdinlemezlikten ötürü düşmesin.

— İbraniler 4:9-11

Şabat Günü, o gün için ihtiyacınız olan şeyler için emek vermenizi ve alın teri dökmenizi yasaklar, ancak İsa'nın yeryüzünün emek ve alın teri gerektiren sisteminden bizi özgürleştirmesine bir ön bakış sağlar. Diğer bir deyişle, resmettiği şey Mesih'te gerçek oldu. Aslında İsa'nın

vaaz ettiği ilk mesaj Şabat Günü'yle ilgiliydi. Yeşaya 61. bölümde Luka 4. bölümde verdiği ilk vaazın sözlerini buluruz.

Egemen RAB'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meshetti.

— Yeşaya 61:1

Yoksulluktan kurtuluşu müjdeleyerek yeryüzünün emek ve alın teri sisteminden çıkmanın mümkün olduğunu ilan ediyordu. İnsanları tutsak alan ve huzursuz kılan şey ihtiyaçlar için emek vermeye ve alın teri dökmeye köle olmaktı. Ama Şabat Günü bu konuda Tanrı'nın halkına verdiği tek resim değildi. Ayrıca Şabat Yılı da vardı!

Her yedi yılın sonunda size borçlu olanları bağışlayacaksınız. Borçları bağışlama işini şöyle yapacaksınız: Her alacaklı, komşusunun borcunu bağışlayacak. Borcun ödenmesi için komşusunu ya da kardeşini zorlamayacak. Çünkü RAB'bin borçları bağışlama yılı duyurulmuştur. Yabancıdan borcunu alabilirsin. Ama İsraili kardeşinin borcunu bağışlayacaksın. Aranızda yoksul kimse olmayacak. Tanrınız RAB'bin mülk edinmek için size vereceği ülkede Tanrınız RAB'bin sözünü can kulağıyla dinler, bugün size bildirdiğim bütün bu buyruklara özenle uyarsanız, O sizi kesinlikle kutsayacaktır. Tanrınız RAB verdiği söz uyarınca sizi kutsayacak. Siz birçok ulusla ödünç vereceksiniz, ama siz ödünç almayacaksınız. Siz birçok ulusu yöneteceksiniz, ama onlar sizi yönetmeyecek.

— Yasa'nın Tekrarı 15:1-6

Her yedi yılın sonunda tüm borçların bağışlanması gerektiğine dikkat edin. Bir kez daha Tanrı'nın her şeyin tamamlandığını göstermek için yedi sayısını kullandığını görmekteyiz. Eksiklik yoktur; İnsanların ihtiyacı olan her şeyi sağlamıştır. Ancak borçların neden bağışlanması gerektiğinin ardındaki hikmeti açıklamak için şu sözü ekler: “**Aranızda**

yoksul kimse olmayacak. Tanrınız RAB'bin mülk edinmek için size vereceği ülkede Tanrınız RAB'bin sözünü can kulağıyla dinler, bugün size bildirdiğim bütün bu buyruklara özenle uyarsanız, O sizi kesinlikle kutsayacaktır. Tanrınız RAB verdiği söz uyarınca sizi kutsayacak." Daha sonra onları kutsayacağı için ödünç almayacaklarını, ama ödünç vereceklerini söyleyerek devam eder. Burada bir kez daha bizi günahın ve ölümün yasasından kurtaran yeni bir yasayla yeryüzünün emek ve alın teri sisteminin hükümsüz kılındığını görüyoruz.

Şabat Günü'nde olduğu gibi, Şabat Yılı'nda da yıl boyunca zahmetle emek vermeyecek ve alın teri dökmeyeceklerdi; bu nedenle, toprağı ekmelerine izin yoktu. Sadece birilerinin onlara olan borçlarını bağışlamakla kalmayacaklardı, ayrıca toprağı da ekmeyeceklerdi. Bu noktada birisi şöyle diyebilir, "Hey, buzdolabındakilerle bir gün hayatta kalabilirim, ama tüm bir yıl çalışmadan hayatta kalmak biraz daha zor olmaz mı?"

O halde bir kez daha, gölge olan şey bize borçlarımızı bağışlamamızı söylüyor. Onlara ellerindeki bolluk sayesinde ödünç almayacaklarını, ama ödünç vereceklerini söyledi. Borç almak yetersizlik üzerine kurulu bir sistemdir, ama Tanrı onların ihtiyaçlarını tamamen karşılayacağı için borç almalarına artık gerek yoktur. Gölge "Toprağınızı ekmemelisiniz" derken, yeryüzünün lanet sisteminin dışında kalan yeni bir yaşam biçimine gönderme yapar. Bu yeni yaşam İsa Mesih'tedir.

Ama durun, bundan fazlası var. Yaklaşan yeni yaşamı Tanrı'nın halkına gösteren en büyük resim Özgürlük Yılı'dır.

BÖLÜM 7

BU İMKÂNSIZ!

Birazdan bakacağımız şey hayret verici. Hayır, yeniden ifade edeyim. Aslında bunun tamamen imkânsız olduğunu düşünceksiniz. Özgürlük Yılı hakkında konuşuyorum ve bu konu İsa Mesih'in mali durumunuz için yapmak istediği şeyin Eski Antlaşma'da yazılı en büyük resimdir. Ancak çok az sayıda insan yazılanları biliyor ya da anlıyor. Şabat Günü ve Şabat Yılı hakkında konuştuk ve bunların ikisi de Mesih'te sahip olduklarımızın gölgesidir, ama şimdi en büyük olaya, yani Özgürlük Yılı'na geliyoruz.

Adına baktığımızda kulağımıza bir kutlama gibi geliyor, değil mi? Ancak mali bakımdan, çoğu insanın ve maalesef çoğu Hristiyan'ın kutlama yapacak bir şeyi yok. Paylaştığım gibi finans alanında 36 yıldan beri aktif çalışıyorum. Bu zaman içinde birden fazla şirket kurdum ve yüzbinlerce olmasa da on binlerce insanın mali durumu üzerinde çalıştım. Yani gerçek hayatta olan bitenleri biliyorum. Ve genelde parlak yeni bir arabanın ya da güzel büyük bir evin ardında neler olduğunun farkındayım. Çoğunlukla çok fazla borç ve stres var. Hey, güzel bir araba ya da büyük ev almaya karşı değilim. Ancak günümüzde hayatın maliyeti çok fazla.

Yeryüzünün lanet sistemi genellikle insanları özgür kılmaktan aciz bir hayatta kalma sistemidir. Bana inanın, karşılaştığım binlerce insanın çoğu kötü değildi. Kendi başlarına ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı ve Tanrı'nın Egemenliği'ni ya da bu kitapta paylaştıklarımı

bilmiyorlardı. Elbette, Şabat rahatını öğrenene dek Drenda ve benim dokuz uzun ve zor yıl boyunca mali bir darboğazdan geçtiğimizi biliyorsunuz. Bu kadar uzun zaman böyle yaşadıkdan sonra, ne kadar çok anormalliğe katlandığınızı anlamıyor ve bunların normal olduğunu düşünüyorsunuz.

Yıllar önce Tanrı, küçükdüşündüğümü için beni azarladı ve Özgürlük'ün zevkini çıkarmam gerektiğini belirtti, çünkü bunu yapmıyordum. Evet, borçtan kurtulmuştum, müthiş işlerin gerçekleştiğini görmüştüm ve evet, mutlu ve hayatımdan memnundum. Ama hayal kurmayı bırakmıştım. Tanrı bunu biliyordu ve hayal kurmayı ve düşünmeyi sürdürmem için yeniden canlanmamı istiyordu. Biraz bitkin düşmüştüm, mutluydum ama bitkindim.

**NE KADAR ÇOK
ANORMALLİĞE
KATLANDIĞINIZI
ANLAMİYOR VE
BUNLARIN NORMAL
OLDUĞUNU
DÜŞÜNÜYORSUNUZ.**

Söylediğim gibi, bir finansal hizmetler şirketim var ve her yıl önceki yılın başarılarını kutlamak için müşterilerimden biri tarafından düzenlenen bir etkinliğe davet ediliyordum. Katılım genelde 250 kadar üst düzey ortak ve yöneticiden oluşuyordu. Çok güzel mekanlarda ve tüm masrafları ödenmiş bir seyahat oluyordu. En üst satış düzeyine ulaşan birkaç kişi için özel bir onurlandırma

zamanı yapılırdı ve ikramiye çekleri verilirdi. Büyük bir kiliseye pastörlük yapmakla, televizyon programları çekmekle ve şirketimi yönetmekle meşgul olduğumdan üst düzeyde onurlandırılmak için gereken üretimi yapmaya zamanım olmadığını düşünüyordum.

Ama bir toplantıda en tepedeki 10 ortağın takdir edilmelerini ve 100.000 dolarlık ikramiye çeklerini almalarını izlerken, birden aklıma bir düşünce geldi. "Bir dakika!" diye düşündüm. "Benim de o sahneye çıkmam ve takdir edilmem gerekir. Ben Tanrı'nın çocuğuyum ve Kutsal Ruh benim Öğütçümdür. Orada olmalıyım; Tanrı'nın iyiliğini paylaşmalı ve sergilemeliyim!" Böylece Drenda ve ben o anda kararımızı verdik; gelecek yıl o sahnede biz de olacaktık. Ama nasıl? Hiç bir fikrimiz yoktu.

Geçen on yıl boyunca tek şirketle yılda 3 ila 4 milyon dolarlık ciro yapmıştım, ama en tepedeki 10 ortak arasına girmek için gereken tutar 11 milyon dolar civarındaydı. O seviyeye nasıl ulaşacağımı bilmiyordum ve mevcut programımla bunun mümkün olduğundan bile emin değildim. Ancak öğrendiğim bir şey bunu kendi gücümle başaramayacağımdı. Böylece Drenda'yla beraber dua ederek hedefimizi belirledikten sonra bir finansal tohum ekerek imanımızı ortaya koyduk ve hedefimize şimdiden ulaştığımızı ilan ettik.

Uzun lafın kısısı, sonraki yılın Ocak ayında, yani yeni yılın henüz başında Tanrı bir rüyada hedefime nasıl ulaşacağımı bana gösterdi. Tam olarak ne yapmam gerektiğini bana gösterdi; ve bana gösterdiği şeyi yaptığım sürece hedefime ulaşacaktım. O yıl tek satışta 11 milyon dolarlık hedefe ulaştığımızı biliyor musunuz? O yılki konferansta şirketin en tepedeki 10 ortağından biri olarak sahneye çıkmak ve 100.000 dolarlık ikramiyeyi almak ne büyük bir heyecandı! Ne kadar harika bir his olduğunu bilmek istiyor musunuz? Büyük bir kutlamaydı. Sadece ikramiyeyle birlikte hedefimize ulaşmakla kalmadık, ama ayrıca o yıl gelirimiz yüzbinlerce dolar arttı. Bu kulağıma bir kutlama gibi geliyor!

Bu yüzden Eski Antlaşma'dan Özgürlük Yılı gibi bir olay hakkında konuşmaya başladığımda, kafanızı sallayıp bunun sıkıcı bir konu olduğunu düşünmeyin, çünkü öyle değil. Unutmayın, hayatınız bir kutlamayla daha iyi geçer, o halde İsrail'in kutladığı en büyük olaya/partiye bakalım ve kendimizinkine nasıl sahip olacağımızı öğreneelim.

Özgürlük Yılı

Yedi yılda bir kutlanan Şabat yıllarının yedi kez geçmesini bekleyin. Yedi kez geçecek Şabat yıllarının toplamı kırk dokuz yıldır. Sonra, yedinci ayın onuncu günü, yani günahları bağışlatma günü, bütün ülkede yüksek sesle boru çalınacak. Ellinci yılı kutsal sayacak, bütün ülke halkı için özgürlük ilan dekeksiniz. O yıl sizin için özgürlük yılı olacak. Herkes kendi toprağına, ailesine dönecek. Ellinci yıl sizin için özgürlük yılı

olacak. O yıl ekmeyecek, ürünün ardından süreni biçmeyecek, budanmamış asmanın üzümlerini toplamayacaksınız. Çünkü o yıl özgürlük yılıdır. Sizin için kutsaldır. Yalnız tarlalarda kendiliğinden yetişeni yiyebilirsiniz. Özgürlük yılında herkes kendi toprağına dönecek.

— Levililer 25:8-13

Özgürlük Yılı'nı konuşmaya başlarken, hâlihazırda fark etmiş olmanız gereken bazı temelleri ortaya koyayım. Özgürlük Yılı her elli yılda bir olurdu ve kırk dokuzuncu yıla tekabül eden bir Şabat yılından hemen sonra gelirdi. Bence büyük bir sorunun ortaya çıktığını şimdiden görebiliyorsunuz, değil mi? Şabat yılı boyunca İsraililer'in topraklarını ekmelerine izin yoktu. O yılı takip eden Özgürlük Yılı'nda da ekim yapmak yasaktı. Bu durumda İsrail halkı üst üste iki yıl ekin biçemeyecekti ve yiyecek stoklarını doldurmak için üçüncü yıl ekinlerin büyümesini ve ardından gelecek hasat mevsimini beklemeleri gerekecekti. İyi yemekten hoşlanan ya da tahıl satarak geçimini sağlayan kişiler için bu ciddi bir sorun olabilirdi. Musa Özgürlük Yılı'yla ilgili talimatları aktardığında, halkın arasındaki karmaşayı hayal edebilirsiniz. Elbette üç yıl izin yapma düşüncesi güzel bir fikirdi, ama birinin bunun bedelini ödemesi gerekti. Bu vahyi işittikleri zaman Musa'ya sordukları ilk soru "Bu nasıl mümkün olabilir?" oldu.

Toprağımızı ekmez, ürünümüzü toplamazsak, yedinci yıl ne yiyeceğiz? diye sorarsanız, altıncı yıl size öyle bir bereket göndereceğim ki, toprak üç yıllık ürün verecek. Sekizinci yıl toprağınızı ekerken, dokuzuncu yıl ürün alıncaya kadar eski ürününüzü yiyeceksiniz.

— Levililer 25:20-22

Tanrı onlara bu kitabın geri kalanında üzerinde bol zaman harcayacağımız müthiş bir yanıt verdi. Altıncı yıl onlara öyle bir bereket gönderecekti ki, Özgürlük Yılı'ndan sonraki hasat gelene dek üç yıl boyunca yetecek kadar ürün elde edeceklerdi. Burada yaratılış

günleriyle bir paralellik var. Kutsal Kitap Tanrı'nın altıncı günün sonunda yaratılışı tamamlandığını ve yedinci gün dinlendiğini söyler. Dinlenmesine rağmen yorulmamıştı. İşi tamamlamıştı. İnsanın ihtiyacı olan her şey yaratıldı ve ona teslim edildi.

Tanrı şimdi İsrail halkına yeryüzünün emek ve alın teri sisteminin tam karşıtı olan ihtiyaç fazlasının bir resmini gösteriyordu. O'nun sağlayıcı ve bereketin kaynağı olduğunu anlamalarını istiyordu. Bu bereket İsraililer'in zamanında Tanrı'nın sağlayışının bir resmi olmasına rağmen, İsa gelene dek gölgenin neye işaret ettiğini görmeyiz. Doğal âlemde toprağı ekmeden üç yıl hayatta kalmanın imkânı yoktu. Aynı şekilde, doğal olarak yeryüzünün lanet sistemi altında gece gündüz alın teri dökmeden kazanmanın bir yolu olmaz. Bunu başarmak için yeterince hızlı koşamazsınız. Ödenmemiş borçlarınız varken çalıştığınız yerden üç yıl ücretsiz izin almayı deneyin ve iflas etmek için elinizde kesin bir reçeteniz olur. Ama Tanrı onlara yeni bir yolun resmini göstermeye çalışıyor ve bu yol Adem'in her ihtiyacını yaratılıştta sağlaması gibi halkı için de sağlamasıdır.

Özgürlük Yılı bize görmemiz gereken iki şeyi daha gösterir. Bir kez daha bu ellinci yılda toprağın dinlendiğini, emek verilmediğini ve alın teri dökülmediğini görürüz. Ayrıca tüm toprakların ilk sahibine iade edilmesi gerektiğini fark edeceksiniz. İsrail halkı Şeria Irmağı'nı geçtiğinde, her oymağı ve her aileye sahip olacakları ve hayatlarını sürdürmek için ekecekleri topraklar verildi. Esasen toprak onların zenginliğıydi. Toprakta ürünlerini yetiştirdiler ve hayvanlarını beslediler. Bu nedenle bütün toprakların ilk sahiplerine geri verilmesi onlara refaha kavuşma imkânını geri vermektir.

Bir kez daha bu olay İsa'nın bizim için yaptığı şeyin bir gölgesidir. Buna göre refah İsrail halkına geri iade edilmelidir. Gerçek olan da bize aynı şeyi söyler, yani refahımız bize geri dönmüştür, Tanrı'nın Egemenliğı'nin mirası yeniden bizimdir.

Özgürlük Yılı'nın işaret ettiği üçüncü bir şey vardır ve o da bütün kölelerin özgür bırakılması ve ailelerine geri gönderilmesidir. Bu büyük bir olay. Bir kez daha bu olay artık köle değil, oğul ya da kız olduğunu

söyler. Mesih'teki gerçek artık köle olmadığınızı, ama Tanrı'nın evinde hem mirasa hem de refaha ortak oğullar ya da kızlar olduğunuzu söylüyor.

O halde öğrendiğiniz şeyi düşünün. İsa Adem'in kaybettiği şeyi bize geri verdi. İsa bizi kölelikten kurtararak Tanrı'nın oğulları ve kızları yaptı. Bizi yeryüzünün emek ve alın teri lanetinden özgür

**ŞABAT'IN GERÇEKTE
BIZE NE GÖSTERDİĞİNİ
ÖĞRENDİĞİNİZDE,
FINANSAL HAYATINIZDA
MUAZZAM
DEĞİŞİKLİKLER
GERÇEKLEŞEBİLİR.**

kılarak Tanrı'nın elimizin işlerini bol bol bereketlemesi için kapı açtı. İsa bütün bunların bedelini ödemiş olsa da, bu nimetleri yeryüzü âlemindeki hayatlarımızda nasıl uygulayacağımızı gene de bilmeliyiz. Birçok Hristiyan bu noktayı kaçırıyor. Egemenliğin yasalarla işlediğini ve oğullar ve kızlar olarak yasal haklarına sahip olduklarını bilmedikleri için, Tanrı'nın kimi bereketleyeceğine keyfi olarak

karar verdiğine inanıyorlar. Bu nedenle, Kutsal Kitap'ın onlara ait olduğunu söylediği şeyleri hayata geçirmenin anahtarları olan Egemenlik yasalarını çalışmazlar. Size şunu söyleyeyim, Şabat'ın gerçekte bize ne gösterdiğini öğrendiğinizde, finansal hayatınızda muazzam değişiklikler gerçekleşebilir.

Kiliseme katılan bir beyefendi iman ve Tanrı'nın Egemenliği'nin işleyişi hakkındaki öğretilerime kulak vermeye başladı. Ailesi ve çocukları hep birlikte bu yasaları çalışmaya başladılar. Yeni yıl yaklaşırken yasal haklarını kullanmaya ve o yıl satın aldıkları iki mülkün borcunu kapatmak için iman etmeye karar verdiler. Eğer doğru hatırlıyorsam, iki evin borcunu kapatmak için gereken toplam miktar 400.000 dolar civarındaydı. Böylece dua ettiler ve o yıl içinde iki evin kalan borcunu ödemek için önemli miktarda mali bir tohum ektiler. Bu hedef onlar için çok büyüktü, ama bu beyefendi yeterli sayıda müşteriyi ve/veya büyük müşteri kontratlarını bulmanın ve böyle bir para kazanmanın mümkün olduğu bir sektörde çalışıyordu. Aile birlikte dua etti ve bu hedefe ulaşacakları konusunda anlaştı. Aile her hafta hedeflerini

gözden geçirdi ve bu hasadı beklmeleri için yasal zemin sağlayan Kutsal Yazılar'ın üzerinden geçti. Elbette bu beyefendi kendi üzerine düşeni yapması gerektiğini biliyordu.

Yılın başlarında gerçekten birkaç büyük kontrat olasılığı belirdi, ama büyük şirketlerin milyon dolarlık anlaşmaları çabucak gerçekleşmedi. Yılın yarısında bu beyefendi şirketi için büyük bir satış gerçekleştirdi ve bu satış o kadar büyüktü ki, şirketinin yıllık üretiminin tamamının yaklaşık %40'ını oluştuyordu. Bu satıştan kazandığı komisyonla iki evden birinin borcunu kapatabildi. Yılın sonlarına doğru bir başka şirket arkadaşımın onlara önerdiği multi milyonluk kontratı imzalamak istediğini belirtti. Ama anlaşmanın imza tarihi sürekli erteleniyordu. Evraklar hazırlandı, sonra tarih değişti ve evrakların yeniden hazırlanması gerekti, ama tarih tekrar değişti. Sonbahar geldiğinde arkadaşşıma birlikte çalıştığı yönetim takımının değiştiği ve yeni bir takımın devreye gireceği ve işi devralacağı söylendi.

Arkadaşım şok oldu; bunun ne anlama geleceğini biliyordu. Gelecek yönetim o anda beklemede olan kontrattan habersizdi. Yeni takımla birlikte tüm sürece en baştan başlaması gerekecekti. Toplantı için bir araya geldiklerinde yeni yönetim takımı onun şirketinin önerilerini dikkate almaya sıcak baktı. Kasım sonunda gözden geçirdikten sonra aynen devam etmek istediklerini söylediler. Ama bir kez daha evrak işleri ertelendi ve yeni yıldan sadece iki gün önce yeniden yazıldı. Arkadaşşıma telefon ederek kontratı imzalamak istediklerini söylediler ve eğer onlarla o gün görüşüp imzayı atarlarsa parayı nakit ödeyeceklerini bildirdiler. Arkadaşım o kontrattan kazandığı komisyonla iki evin borcunu o yıl içinde kapatacağına dair ailesiyle birlikte koyduğu iman hedefine ulaşmış oldu.

Önceki yıllarda böylesine yüksek bir hedefe ulaşmanın mümkün olduğunu düşündürecek büyüklükte bir parayı asla kazanmadığı için, bu hedefi koymasını mümkün kılan tek şey Egemenlik ilkelerini çalışması oldu. Bu zaferi kutlamak için büyük bir parti verdiklerini söyledi!

Bir başka "bu gerçekten oldu" türünden bir hikâye çocuklarımdan biriyle ilgili. Elbette çocuklarım tüm hayatları boyunca Egemenlik

ilkelerinin işlediğine tanık oldular. Burada konuştuğum ilkeleri uyguladılar ve Tanrı'nın harikalarını gördüler. Yirmili yaşlarda olmalarına rağmen, arabalarının borçlarını kapattılar ve evlerinin kredi borçlarını ya kapattılar ya da kapatmak üzereler. En büyük oğlum Tim nakitle ev satın almak istedi. Kazancına uygun fiyat aralığında iyi bir ev satın almak için Tanrı'ya iman ederek tohumunu ekti. Ayrıca inşaat işlerinden iyi anladığı için restorasyon gerektiren bir mülk almaktan da çekinmiyordu.

Çeşitli evlere bakmaya başladı, ama tam istediği gibi bir ev bulamadı. Ama bir gün çevrede arabayla dolaşırken daha önce görmediği satılık bir ev dikkatini çekti. Hacizli bir evdi ve biraz dikkatli baktığında evin bir miktar tamirat gerektirdiğini fark etti, ama genel olarak çok iyi görünüyordu. Emlak ofisini arayıp evin fiyatını sordu. Fiyatını duyunca kulaklarına inanamadı— sadece 37.000 dolar. “Bu nasıl olabilir?” diye düşündü.

Emlakçı evin dosyasını inceledi ve inanılmaz bir hikâye anlattı. Ev gerçekten hacizliydi ve yaklaşık altı ay önce 110.000 dolar fiyat ile satışa çıkarılmıştı. Bu hacizli fiyatıydı, ama ev bundan birkaç yıl önce fiilen 160.000 dolara satılmıştı. Görünüşe göre, satışa çıkarıldığı tarihten bu yana geçen altı ay içinde kimse eve ilgi göstermemişti. Bunun üzerine banka, neden hiç kimsenin ilgi göstermediğini bilmeden fiyatı indirip durdu. Ama sonra Tim ve emlakçı durumu biraz daha eşeleyince evin neden ilgi görmediğini keşfettiler. Tamamen farklı şehirde ve farklı bir adreste ilana konmuştu; hatta telefon numarası bile hatalıydı. Yani hiç kimse evin orada olduğunu bilmiyordu! Kırsaldaki küçük bir yoldaki çıkmaz bir sokakta bulunan evin önünden trafik de geçmiyordu. Tim evi fark edene dek fiyatı düşürülmeye devam etti. Harika. Tim'e evin sırf onun için saklı tutulduğunu söyledim! Evi boyadı, bazı tamirat işleri yaptı ve sonra 160.000 dolar fiyata sattı.

Kızım Amy İman Yaşamı Kilisesi'nde tapınma önderi olarak hizmet ediyor. Dört kişilik aileleri beşe çıkınca eşi Jason'la birlikte daha büyük bir eve ihtiyaçları oldu. Ohio'da 2017 yazında ev fiyatları çok yüksekti ve satışa çıkarılan evler genelde bir hafta içinde satılıyordu. 250.000 ile 300.000 dolar fiyat aralığında 2 ile 5 dönüm arazisi olan

ve mümkünse su kenarında bulunan büyük bir ev bulma ümitleri azdı. 1 dönümlük araziye sahip çiftlikler o yaz 200.000 doların üzerinde fiyatlardan satılıyordu. Pek çok eve baktıktan sonra, aramayı bıraktılar ve dua ettiler. Yön göstermesi için bir tohum ekerek Rab'be şöyle dediler, "Bu şekilde ev aramaya devam edemeyecek kadar meşgulüz. Evimizin nerede olduğunu Sen biliyorsun ve bize bunu doğru zamanda göstermeni istiyoruz. Artık bu evle ilgili internette arama yapmayacağız ve emlakçımızla konuşmayacağız!"

Ama bir gece ilginç bir şey oldu. O zaman dört yaşında olan kızları evlerine gelirken onlara şöyle dedi, "Anne, taşınma zamanımız geldi." Amy ona "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Odama çıkan büyük merdivenleri olan eve taşınma zamanı geldi" diye karşılık verdi dört yaşındaki kızı. "Hangi ev? Rüya mı gördün?" diye sordu Amy. Kızı evet dedi, rüya görmüştü. O gece iki çocuklarını yatırdıktan sonra, Amy'nin aklına kızının sözleri takıldı ve Jason'a belki de internette ev bakmaları gerektiğini söyledi.

Evet, gerçekten de az önce ilanı verilmiş iki katlı, 5 dönüm arazili ve önünde gölet bulunan hacizli bir ev gördüler. Ancak evin fiyatı tohum ettikleri fiyat aralığının üst limitinin 26.000 dolar üzerindeydi. Daha düşük bir teklif verebileceklerini düşünerek emlakçılarını aradılar. Emlakçı ertesi gün Florida'ya uçuyordu, ama eğer sabah 9:00'da gelebilirlerse onlara evi gösterebileceğini söyledi. Jason ve Amy onunla sabah buluşacaklarını söylediler.

Emlakçı eve geç bir saatte geldi, ama ev harika görünüyordu. Evin büyüklüğü, 5 dönümlük arazi ve önündeki göletle birlikte her şey kusursuzdu. Ayrıca tüm mülkün çevresinde koruluk vardı; nefes kesen bir manzaraydı. Eve girdiklerinde kızları çılgınlık atarak geniş spiral merdivenleri tırmanıp doğrudan odasına çıktı. Uzun lafın kısası, Jason ve Amy bir teklif yapmak istediklerini söylediler. Emlakçı evin ayrıntılarını kontrol ettiğinde, tüm tekliflerin o gün öğlene dek iletilmiş olması gerektiğini fark etti. Bir saatten az süre kalmıştı! Eğer dört yaşındaki kızları rüyasını anlatmasaydı ve o gece internet üzerinden arama yapmasalardı, evi ellerinden kaçırmış olacaktı.

İstenen fiyat olan 326.000 doları teklif ettiler. Çok heyecanlıydılar. Keşif sırasında çatı iyi durumda olmasına rağmen, eksper 5 yıl kadar sonra değiştirilmesi gerektiğini belirtti. Bunun üzerinde Jason'un aklına bir fikir geldi. Zaman içinde çatının yenilenmesi gerekeceği için bankaya daha düşük bir fiyat teklif etmeye karar verdi. Emlakçı bunu denemelerini tavsiye etmedi, çünkü ev "olduğu haliyle" satışa çıkarılıyordu ve daha önce bir bankanın evdeki kusurlar nedeniyle fiyatta indirim yaptığını hiç görmemişti. Ama Jason ve Amy bankaya mektup yazarak indirim talep etmeleri gerektiğini yüreklerinde hissettiler. Tahmin ettiğiniz gibi banka evi onlara 296.000 dolar fiyattan verdi. Bu rakam, ev için Tanrı'ya iman ettikleri 300.000 dolarlık bütçenin altındaydı. Tanrı evi tam diledikleri biçimde sağlamıştı. Ekspere evin ne kadar edeceğini sorduklarında, "500.000 dolar" cevabını aldılar. Dostum, işte bu çift paydır!

Gördüğünüz gibi çocuklarım da Egemenlik'teki yaşam biçiminin keyfini çıkarıyor. Aslında en küçük çocuğumuz Kirsten henüz yirmi yaşında nakit parayla ilk evini satın aldı. Nasıl mı? Hepsi Egemenlik yolunun nasıl işlediğini biliyorlar!

BÖLÜM 8

ÇİFT PAY

Şimdi Şabat rahatının filen nasıl işlediğine ve kendi hayatınız için ondan yararlanmanın nasıl mümkün olduğuna biraz daha derinden bakalım. Özgürlük Yılı hikâyemize geri dönmek ve metnimize bakmak istiyorum. Orada üç yıl boyunca ekip biçmeden nasıl yaşayacaklarını soran insanlara Tanrı'nın verdiği cevabı görüyoruz. İyi bir soru!

Toprağımızı ekmez, ürünümüzü toplamazsak, yedinci yıl ne yiyeceğiz? diye sorarsanız, altıncı yıl size öyle bir bereket göndereceğim ki, toprak üç yıllık ürün verecek. Sekizinci yıl toprağınızı ekerken, dokuzuncu yıl ürün alıncaya kadar eski ürününüzü yiyeceksiniz.

— Levililer 25:20-22

Bu metinde Özgürlük Yılı'nda ve bir önceki Şabat Yılı'nda hayatta kalmanın ancak altıncı yılda, yani kırk sekizinci yılda (son Özgürlük Yılı'ndan itibaren) Tanrı'nın sağlayacağı muazzam hasat sayesinde mümkün olacağını görüyoruz. Bu muazzam hasat olmadan Şabat dinlenmesi asla mümkün olamazdı. Bunu daha da netleştireceğine inandığım bir başka pasaja bakalım:

Her sabah herkes yiyeceği kadar topluyordu. Güneş ortalığı ısıtıncı, yerde kalanlar eriyordu. Altıncı gün kişi başına iki

omer, yani iki kat topladılar. Topluluğun önderleri gelip durumu Musa'ya bildirdiler. Musa, "RAB'bin buyruğu şudur" dedi, "Yarın dinlenme günü, RAB için kutsal Şabat Günü'dür. Pişireceğinizi pişirin, haşlayacağınızı haşlayın. Artakalanı bir kenara koyun, sabaha kalsın." Musa'nın buyurduğu gibi artakalanı sabaha bıraktılar. Ne koktu, ne kurtlandı. Musa, "Artakalanı bugün yiyin" dedi, "Çünkü bugün RAB için Şabat Günü'dür. Bugün dışarda ekmek bulamayacaksınız. Altı gün ekmek toplayacaksınız, ama yedinci gün olan Şabat Günü ekmek bulunmayacak." Yedinci gün bazıları ekmek toplamak için dışarı çıktı, ama hiçbir şey bulamadılar. RAB Musa'ya, "Ne zamana dek buyruklarıma ve yasalarıma uymayı reddedeceksiniz?" dedi, "Size Şabat Günü'nü verdim. Bunun için altıncı gün size iki günlük ekmek veriyorum. Yedinci gün herkes neredeyse orada kalsın, dışarı çıkmasın." Böylece halk yedinci gün dinlendi.

— Mısır'dan Çıkış 16:21-30

Bu pasaj, elbette halkın doyması için her gün gökten verilen man ekmeğiyle ilgilidir ve yedinci gün olan Şabat Günü ekmek verilmeyeceğini açıklar. Ekmeği bir günden diğerine saklayamazlardı, çünkü hızlıca kurtlanıp kokuyordu. Sadece altıncı gün topladıklarını bozulmadan ertesi güne saklayabiliyorlardı. Man ekmeğinin her gün hızlıca bozulduğuna dair ilginç bir not **Yasa'nın Tekrarı 8:16**'da bulunur.

Atalarınızın bilmediği man ile sizi çölde doyurdu. Sizi sıkıntıya soktu, sınıadı. Öyle ki, sonunda üzerinize iyilik gelsin.

Tanrı, gündelik ekmekleri ve elbette hayatlarındaki diğer her şey için O'na bakmaları konusunda halkını eğitiyordu. Tanrı onları yiyecek ihtiyacından daha fazlasının beklediğini biliyordu; yakında surlu kentlerle ve devlerle yüzleşeceklerdi. Böyle bir durumda O'na sadakatle bağımlı olmaları bir ölüm kalım meselesi olacaktı.

Mısır'dan Çıkış 16:29'a geri dönelim. Burada Şabat rahatının

ancak altıncı gün verilen çift pay sayesinde mümkün olduğunu açıkça görebilirsiniz:

Size Şabat Günü'nü verdim. Bunun için altıncı gün size iki günlük ekmek veriyorum. Yedinci gün herkes neredeyse orada kalsın, dışarı çıkmasın.

Bunu görüyor musunuz? Şabat rahatı sadece çift pay ile mümkün kılındı. Bu o kadar önemli ki, bunu not etmenizi istiyorum.

ÇİFT PAY OLMADAN ŞABAT RAHATI İMKÂNSIZDIR!

Bunu farklı bir bağlamda sunmama izin verin. İhtiyaç fazlasına sahip olmadıkça, yeryüzünün lanet sisteminin yol açtığı koşuşturmada ve alın terinden asla dinlenemezsiniz. Drenda ve benim gittiğimiz her yerde söylediğimiz gibi, “Para meselesini çözmedikçe asla kaderinizi keşfedemezsiniz!” Neden mi? Çünkü ihtiyaç fazlası olmadan seçenekleriniz olmaz ve tüm hayatınız boyunca geçim derdinin bir kölesi olursunuz. Önceki bir bölümde Yasa'nın Tekrarı 28:11-13'ten okuduğumuz İbrahim'in Bereketi'nin nimetlerini hatırlayın. Orada geçim derdiyle sürdürülen bir yaşamın kaderiniz olmadığını açıkça gördük! Unutmuş olabileceğiniz için bir kez daha tekrar edelim.

RAB atalarınıza ant içerek size söz verdiği ülkede bolluk içinde yaşamınızı sağlayacak: Rahminizin meyvesi kutsanacak; hayvanlarınızın yavruları, toprağınızın ürünü verimli olacak.

RAB ülkenize yağmuru zamanında yağdırmak ve bütün emeğinizi verimli kılmak için göklerdeki zengin hazinesini açacak. Birçok ulusa ödünç vereceksiniz; siz ödünç almayacaksınız. RAB sizi kuyruk değil baş yapacak. Eğer bugün size ilettiğim Tanrınız RAB'bin buyruklarını dinler, onlara iyice uyarsanız, altta değil, her zaman üstte olacaksınız.

— Yasa'nın Tekrarı 28:11-13

Yoksulluk, geçim derdi ve iflas kaderiniz değildir. Ödünç alan değil, ödünç verensiniz, kuyruk değil, başsınız! Bu bolluk Egemenlik'in karakteridir. Bu Şabat rahatdır, ihtiyaç fazlasıdır, çift paydır!

Ne düşündüğünüzü biliyorum, "Tanrım, bu gerçekten güzel olurdu, Gary, ama hayatım şu anda hiç böyle değil." Olabilir, artık geriye bakmıyoruz, Tanrı'nın ne söylediğine bakıyoruz ve Egemenliğin bizimle ilgili söylediği şeyleri bekliyoruz. Doğru resim olmadan ve hayatlarımızın nasıl olması gerektiğini bilmeden, yeryüzünün lanet sisteminin hilelerine, tuzaklarına ve bozuk zihniyetine kapılırız. İman koşullarımızla değil, Tanrı'nın sözüyle anlaşma içinde olmaktır.

**İMAN KOŞULLARIMIZLA
DEĞİL, TANRI'NIN
SÖZÜYLE ANLAŞMA
İÇİNDE OLMAKTIR.**

Tanrı'nın Drenda ve bana çift payı nasıl öğrettiğini açıklamadan önce, bu konu hakkında Yeni Antlaşma'daki en harika hikâye olduğuna inandığım bir bölümü paylaşmak istiyorum.

Paylaşmak istediğim bölümü çok kez duydunuz, ama muhtemelen şimdi öğrendiğiniz çift pay ya da Egemenlik anlayışı bağlamında hiç okumadınız. Bu hikâye, yani Kayıp Oğul hikâyesi Luka 15. bölümdedir. Tekrar benimle kalın. Bunu daha önce okuduğunuzu biliyorum, ama taze bir anlayışla üzerinden birlikte geçelim:

İsa, "Bir adamın iki oğlu vardı" dedi. "Bunlardan küçüğü babasına, 'Baba' dedi, 'Malından payıma düşeni ver bana.' Baba da servetini iki oğlu arasında paylaştırdı. Bundan birkaç gün sonra küçük oğul her şeyini toplayıp uzak bir ülkeye gitti. Orada sefahat içinde bir yaşam sürerek varını yoğunu çarçur etti. Delikanlı her şeyini harcadıktan sonra, o ülkede şiddetli bir kıtlık baş gösterdi, o da yokluk çekmeye başladı. Bunun üzerine gidip o ülkenin vatandaşlarından birinin hizmetine girdi. Adam onu, domuz gütmek üzere otlaklarına yolladı. Delikanlı, domuzların yediği keçiboynuzlarıyla karnını doyurmaya can atıyordu. Ama hiç kimse ona bir şey vermedi.

Aklı başına gelince şöyle dedi: 'Babamın nice işçisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. Kalkıp babamın yanına döneceğim, ona, Baba diyeceğim, Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et.' Böylece kalkıp babasının yanına döndü. Kendisi daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü. Oğlu ona, 'Baba' dedi, 'Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim.' Babası ise kölelerine, 'Çabuk, en iyi kaftanı getirip ona giydirin!' dedi. 'Parmağına yüzük takın, ayaklarına çarık giydirin! Besili danayı getirip kesin, yiyelim, eğlenelim. Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu.' Böylece eğlenmeye başladılar. Babanın büyük oğlu ise tarladaydı. Gelip eve yaklaştığında çalgı ve oyun seslerini duydu. Uşaklardan birini yanına çağırıp, 'Ne oluyor?' diye sordu. O da, 'Kardeşin geldi, baban da ona sağ salim kavuştuğu için besili danayı kesti' dedi. Büyük oğul öfkeleni, içeri girmek istemedi. Babası dışarı çıkıp ona yalvardı. Ama o, babasına şöyle yanıt verdi: 'Bak, bunca yıl senin için köle gibi çalıştım, hiçbir zaman buyruğundan çıkmadım. Ne var ki sen bana, arkadaşlarımla eğlenmem için hiçbir zaman bir oğlak bile vermedin. Oysa senin malını fahişelerle yiyen şu oğlun eve dönünce, onun için besili danayı kestin.' Babası ona, 'Oğlum, sen her zaman yanımdasın, neyim varsa senindir' dedi. 'Ama sevinip eğlenmek gerekiyordu. Çünkü bu kardeşin ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu!'

— Luka 15:11-32

Bu hikâyede küçük oğlun babasının malından kendine düşen payı alıp evi terk ettiğini görüyoruz. Burası hikâyenin önemli bir ayrıntısıdır, çünkü babasından ona kalan mirasa gönderme vardır. Yani küçük

oğlun zaten kendine düşen mirası aldığını not edin; babasının malları üzerinde yeniden hak iddia edemez.

Bunlardan küçüğü babasına, 'Baba' dedi, 'Malından payıma düşeni ver bana.' Baba da servetini iki oğlu arasında paylaştırdı.

Daha sonra, hikâyede küçük oğlun nereye gittiğini okuyoruz: uzak bir ülkeye. Küçük oğlun babasının evini terk ederek refahını, güvenliğini ve babasının evinin bulunduğu ülkenin yasalarını arkada bıraktığını anlamamız önemlidir. Farklı yasalara ve farklı bir hayat biçimine sahip uzak bir ülkeye gitti. Küçük oğlun nereye gittiğine dair bir fikri olmadığına eminim. Babasının evindeyken oğul olmanın nimetlerinden faydalanıyordu. Orada yaşadığı süre boyunca babasının nesi varsa elinin altındaydı. Ama bir nedenden ötürü, bir şeylerin eksik olduğunu ve bir yerlerde duran bazı fırsatları kaçırdığını hissetti.

Eğer henüz anlamadıysanız, gerçekte İsa insanlığın hikâyesini, yani Adem'in hikâyesini anlatıyordu. Adem, Babası Tanrı'ya hizmet etmeyi sürdürmek yerine başka yerlerde daha iyi bir geleceği olacağını hissetti. Ne düşündüğünüzü biliyorum, "Peki eğer Adem küçük oğulsa bu hikâyedeki büyük oğul kimdir?" Bu soruyu bu tartışmanın sonunda ele alacağım, ama şimdilik sadece Adem'in giden küçük oğul olduğunu aklınızda tutun.

Her şeye sahip olmalarına rağmen, Adem ve Havva Babaları'nın evinde kalmak yerine bir başka yerde daha fazlası olduğuna inanarak aldandılar. Adem babasının evine isyan ettiğinde ve ayrılmayı seçtiğinde, yeni bir yönetimin, farklı işlevsel yasaları olan yeni bir egemenliğin altına girdi. Kutsal Kitap'ta buna Şeytan tarafından idare edilen karanlığın egemenliği adı verilir. Eminim ki, Adem bu yeni egemenliğin yoksulluğu ve çaresizliği karşısında şok oldu. İlk başta her şey harika görünüyordu. Parası yettiği sürece, hayatı büyük bir partiyi andırıyordu! Ama hata yaptığını anladığında artık çok geçti. Daha sonra, mirasını tüketince kaybolduğunu fark etti. Bir zamanlar vizyonla dolu olan aklı şimdi günden güne hayatta kalmaya odaklanmıştı. Artık yarın olmayacaktı. Her zaman bugündü ve bugünde vaatler yoktur.

Bundan birkaç gün sonra küçük oğul her şeyini toplayıp uzak bir ülkeye gitti. Orada sefahat içinde bir yaşam sürerek varını yoğunu çarçur etti.

Küçük oğul artık tamamen iflas etmiş, kalıcı olarak şiddetli bir kıtlık içinde olan bir egemenliktedir. Oğul tanık olduğu olaylarla mücadele etmeye çalışır— insanlar açlıktan ölmektedir. Bolluk içinde yaşayan bir evden geldiği için gördüğü şeyleri kavramakta zorluk çeker. Ama midesinde duyduğu açlık sancılarını tanık olduklarının gerçek olduğunu ona hatırlatmaktadır. Hayatta kalmak için şimdi sokaklarda dilencilik yapmayı düşünür. Karanlığın egemenliğinde toprak sadece diken ve çalı verir ve bu nedenle yiyecek bulmak için emek vermeli, alın teri dökmelidir. Yokluk çeken oğul insanlardan yardım dilenir. Ama herkes aynı gemidedir. Hiç kimse ona bir şey veremez, çünkü hepsi aynı şiddetli kıtlığı çekmektedir.

Burada küçük oğul için bir dönüm noktası yaşanır, hem sizi hem beni hem de tüm insanlığı etkileyen bir değişim gerçekleşir. Küçük oğul hayatında ilk kez emeğiyle çalışan bir hizmetkâr ya da ücretli bir işçi olmak için yalvarır. Bu durum onun gerçek kimliği, yani gerçekte kim olduğu düşünüldüğünde tam bir çarpıklıktır. Artık onurlu ve servet sahibi bir adamın itibarlı oğlu değil, bir hademe, kasap, emlakçı ya da postacıdır ve liste uzayıp gider. Artık kim olduğuyla değil, ne yaptığıyla tanınır. Kimliğini kaybetmiştir! İsa küçük oğlun kimlik kaybını daha da vurgulamak için onun domuzları gütmeye işini yapacak kadar çaresiz kaldığını belirtir. Domuz Yahudiler için kirli sayılan bir hayvandır ve İsa bu küçük oğlun hayatının amacını gözden kaçırarak derecede çaresiz kaldığını belirtir. Artık utanç ve rezalet içinde bir hayat sürmektedir. Bir zamanlar keyfini sürdüğü egemenlik şimdi uzak bir anıdır.

Delikanlı her şeyini harcadıktan sonra, o ülkede şiddetli bir kıtlık baş gösterdi, o da yokluk çekmeye başladı. Bunun üzerine gidip o ülkenin vatandaşlarından birinin hizmetine girdi. Adam onu, domuz gütmek üzere otlaklarına yolladı. Delikanlı, domuzların yediği keçiboynuzlarıyla karnını doyurmaya can atıyordu. Ama hiç kimse ona bir şey vermedi.

Bu hikâyeye günümüzde insanlığın durumu arasındaki paralel yönleri gördüğümüzü umuyorum. İki adam tanıştığında birbirlerine ne soruyor? “Ne iş yapıyorsun?” ya da “Nerede çalışıyorsun?” ya da “Geçimini nasıl sağlıyorsun?” Bir kimseye kim olduğunu sorduğunuzda, genelde size ne yaptığını söyler. Neden? Çünkü yeryüzünün lanet sisteminde bütün kimliklerimizi kaybettik ve şimdi çaresizce onları bulmaya çabalıyoruz. Dikkat çeken ve önemli görünen herhangi birini kopyalıyoruz. Bütün bunlar Adem’in Babası’nın evini terk etme kararından kaynaklandı. Geçim derdiyle meşgul olurken gerçekte kim olduğumuzu gözden kaçırdık. Ama cesur olun, hikâyemizdeki bu küçük oğul domuz ağılında kalmadı ve hikâyemizin devamında olduğu gibi, umuyorum siz de orada kalmak zorunda olmadığınızı keşfedersiniz.

Kutsal Kitap bir gün küçük oğlun aklının başına geldiğini ve babasının evindeki işçilerin bile fazlasıyla yiyeceği olduğunu hatırladığını yazar. Açlık çekerken bir zamanlar yediği o harika yemeklerin hayalini kurduğunu düşünüyorum. Harold amcam 2. Dünya Savaşı’nda bir B-17 bombardıman uçağında telsiz operatörü olarak görev yaptı. Çiftçi bir toplulmdan ve çiftçi bir aileden geliyordu. Her Pazar günü annesi kızarmış tavuk, patates püresi, ev yapımı ekme, yeşil fasulye ve başka lezzetli sebzeler içeren büyük bir sofraya hazırlardı. Elbette, her zaman tatlı olarak ev yapımı turta ya da kek olurdu. Onun annesi aynı zamanda benim büyük annem olduğu için o yemeklerin ne kadar harika olduğunu ilk elden biliyorum.

Amcamın uçağı savaş sırasında Almanya semalarında vuruldu ve amcam aylarca bir Alman esir kampında kaldı. Yiyecek neredeyse hiç yoktu. Bir gün amcama o günlerde nasıl hayatta kaldığını sorduğumda, tek düşündüğü şeyin evine geri dönüp annesinin hazırladığı kızarmış tavuklara ve patates püresine kavuşmak olduğunu söyledi. Eminim, bu küçük oğul da benzer bir deneyim yaşadı ve neler kaçırdığının farkında vardı. Ama babasının malında payına düşeni zaten aldığı için artık miras üzerinde bir hakkı yoktu. Bu nedenle bir plan yaptı. Evine geri dönecek ve onu işçilerinden biri olarak kabul etmesi için babasına yalvaracaktı. Kendi düşüncesine göre bir işçi olarak çalışmak tek seçeneğiydi:

Aklı başına gelince şöyle dedi: 'Babamın nice işçisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. Kalkıp babamın yanına döneceğim, ona, Baba diyeceğim, Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et.' Böylece kalkıp babasının yanına döndü.

Böylece kafasında bu planla evine doğru yola çıkar ve en azından yatacak yer ve yiyecek karşılığında babasından iş istemeye karar verir. Evine yaklaşırken babası onu uzaktan görür ve koşup boynuna sarılır. Bu noktadan itibaren hikâyeye Baba'nın sevgisinin hikâyesi adı verilmelidir, çünkü üstü başı domuz pisliği olmasına rağmen oğluna sarıldı. İsa'nın dinleyicileri babanın bu sarılma nedeniyle dinsel olarak kirleneceğini biliyordu. Ancak baba, oğlu için kirlenmeye razı oldu. Sonra en iyi kaftanın getirtilmesini ister ve oğlunun kirliliğini örtmek için onu giydirir. Yetkisini temsil eden yüzüğünü oğlunun parmağına taktı. Eve yeniden oğul olarak girebileceğini temsil eden çarıkları ayaklarına giydirdi. Ama büyük oğul esas öfkelenen şey babasının küçük oğul için yaptığı son şeydir. Baba, oğlunun dönüşü şerefine besili dananın kesilip yenilmesini buyurdu. Hak etmemesine rağmen küçük oğula bütün oğulluk hakları geri verildi, açıkça oğul kimliğiyle onurlandırıldı ve evin bir oğul olarak eski konumuna tamamen kavuştu.

Peki, bütün bunların çift payla ne ilgisi var? Çok ilgisi var. İsa babasının evini terk edip sonra geri dönen küçük oğul hikâyesini anlattı, çünkü Yahudi kültüründeki dinleyicileri hikâyenin ima ettiği şeyi ve size söylemek üzere olduğum şeyi anlayacaklardı. Yahudi kültüründe büyük oğullar doğrudan çift pay alırlar. Hatırlarsanız evi terk edip geri dönen büyük değil, küçük oğuldu. Ayrıca evini terk ederken yasal payını, yani mirasın ona düşen kısmını yanına aldığını da hatırlayacaksınız. Bu nedenle artık babasının malı mülkü üzerinde hakkı kalmamıştı. Ama küçük oğul geri dönünce babası onu yeniden oğul olarak ilan etti ve geri dönüşünü kutlamak için besili danayı kestirdi. Büyük oğul buna öfkelenmiş, çünkü düşüncesine göre o besili dana mirasın ona düşen payına aitti.

O zaman olay şu. Küçük oğul mirasın kendine düşen payını almış olmasına rağmen, oğul olarak yeniden kabul edildi ve şimdi ikinci payın zevkini sürüyordu. Bunun anlamı fiilen babasının malından çift pay almasıydı. Büyük oğlun bakış açısına göre bu haksızlıktı ve öfkeyle babasına itiraz etti. Bunca yıl onun için köle gibi çalıştığını ve hiçbir zaman buyruğundan çıkmadığını, ama küçük kardeşinin aileyi rezil etmekten başka bir şey yapmadığını söyledi. Neden çift pay alacaktı?

O zaman bu adil miydi? Yeryüzünün emek ve alın teri sistemine göre hepimiz bunun haksızlık olduğunu söyleriz. Muhtemelen babasının yanında sadakatle çalışan büyük oğlun tarafını tutarız ve babası için yaptıkları nedeniyle başına gelenin adaletsizlik olduğunu iddia ederiz.

Ama bir şeyin adil olup olmadığını hangi temele göre belirliyoruz? Yargılayan ve kime lütfetmek istediğine karar veren baba değil midir? Aldığımız yeryüzü lanet sistemi eğitimi küçük oğula mirastan fazladan bir pay daha verilirse, büyük oğlun daha azıyla yetineceğini ima eder. Ama durum bu değildir. Baba o kadar zengindir ki işçileri bile ihtiyaçlarından daha fazlasına sahiptir. Oğullar için daha ne kadar fazladır.

**ŞEYTAN TANRIMIZ'IN
NE KADAR YÜCE
OLDUĞUNU YA
DA GERÇEKTE KİM
OLDUĞUNUZU
BILMENİZİ İSTEMİYOR.**

Şeytan Tanrımız'ın ne kadar yüce olduğunu ya da gerçekte kim olduğunuzu bilmenizi istemiyor. Başlangıçtan beri Babamız hakkında yalanlar söylüyor. Sigorta poliçeleri felaketlerin Tanrı'nın bir işi olduğunu iddia eder. Dini kurumlar Tanrı'nın fakirlik yemininden memnun

olduğunu iddia eder. İnsanlar Tanrı'nın iyi insanlara kötü şeyler yaptığını zanneder. Şeytan, aklınızın başınıza gelip tüm yüreğinizle Babanız'a dönmenizden korkarak gerçek kimliğinizi ve Babanız'ın ne kadar yüce olduğunu sizden gizlemek ister. O'na döndüğünüzde, hikâyedeki küçük oğlun gördüğü karşılamanın aynısını göreceğinize sizi temin ederim.

“O zaman büyük oğul kim?” diye soruyorsunuz. Bakalım anlayabilecek misiniz?

Babanın büyük oğlu ise tarladaydı. Gelip eve yaklaştığında çalgı ve oyun seslerini duydu. Uşaklardan birini yanına çağırıp, 'Ne oluyor?' diye sordu. O da, 'Kardeşin geldi, baban da ona sağ salim kavuştuğu için besili danayı kesti' dedi. Büyük oğul öfkeleni, içeri girmek istemedi. Babası dışarı çıkıp ona yalvardı. Ama o, babasına şöyle yanıt verdi: 'Bak, bunca yıl senin için köle gibi çalıştım, hiçbir zaman buyruğundan çıkmadım. Ne var ki sen bana, arkadaşlarımla eğlenmem için hiçbir zaman bir oğlak bile vermedin. Oysa senin malını fahişelerle yiyen şu oğlun eve dönünce, onun için besili danayı kestin.' Babası ona, 'Oğlum, sen her zaman yanımdasın, neyim varsa senindir' dedi. 'Ama sevinip eğlenmek gerekiyordu. Çünkü bu kardeşin ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu!'

Büyük oğul bunca yıl babası için köle gibi çalıştığını, ama babasının arkadaşlarıyla eğlenmesi için ona bir oğlak bile vermediğini söyler. Ne söylediğini yorumlayacağım. "Baba, sen haksızsın!" Ama babanın ona nasıl karşılık verdiğine bakın. "Sen her zaman yanımdasın, NEYİM VARSA senindir."

Durun!!!!

Şimdi büyük oğlun kim olduğunu anlayabilir misiniz? Büyük oğul hatalı bir bakış açısıyla babası için köle gibi çalışmakla meşgul olduğundan babasının iyiliğini fiilen yaşamadı. Hâlbuki babasının nesi varsa başından beri onundu.

Haklısınız, büyük oğul ilk antlaşmanın yasasını temsil eder. İlk oğul babasının evindeki nimetlerden asla yararlanamadı, çünkü babasının rızasını kazanmaya çalışmakla meşguldü. Büyük oğlun çift pay almaya hakkı olmasına rağmen, bunun tadını fiilen çıkararak sadece küçük oğuldü.

Siz küçük oğulsunuz!

Çift paya sahipsiniz. Yaptıklarınıza göre değil, Mesih'teki kimliğinize göre kabul edilen oğulsunuz. Elde etmek için çalışmak zorunda kalmadığınız, ama Babanız'dan karşılıksız olarak aldığınız mirasın tadını çıkararak oğullar ya da kızlarsınız.

BÖLÜM 9

YETERİNDEN FAZLASI!

Bu bölümün başlığıyla ilgili kuşkulu olabileceğinizi anlıyorum, ama ilerlediğiniz yer burası, yeterinden fazlası! Size en yeni, en etkili para kazanma yöntemini göstermiyorum, zira Tanrı'nın bir çocuğu olarak Babanız'ın evindeki iyiliklerin ve refahın tadını çıkarmak sizin yasal hakkınızdır. Çift pay kavramı ya da yeterinden fazlasına sahip olmak hayatınızın şu anında bulunduğunuz durumla kıyaslandığında imkânsız bir vizyon gibi görünebilir. Ama özgürlüğe giden yolculuğunuzun başlangıç noktası burasıdır; yani düşünce biçiminiz. Düşünceleriniz Tanrı'nın Sözü'yle uyuşmadıkça O'nun nimetlerinden asla yararlanamazsınız. O halde gözlerinizi etrafınızda gördüklerinizden çevirip Tanrı'nın size ait olduğunu söylediği şeylere dakin. Sırf hayatınızda göremediğiniz için Tanrı'nın söyledikleriyle tartışmayı bırakın. Aksine, Tanrı'nın Sözü'ne inanarak koşullarınızla tartışmaya başlayın, zira koşullarınız Tanrı'nın size ait olduğunu söyledikleriyle uyumlu olmalıdır. Ben sadece yapmanızı söylediğim şeyleri yapan sizin gibi biriyim. Tanrı'nın söylediğine inanın! Tanrı'nın Sözü boşa çıkamaz ve her durumu değiştirecektir. Örneğin, kuşkucu olan bir dinleyiciden bir eposta aldım:

“22 yıllık mücadelemi mümkün olduğunca birkaç cümleye sığdırmaya çalışacağım. Ben ve kocam Hristiyan ailelerde büyüdük ve her zaman kiliseye katıldık. Hatta gençlik grubuna, Pazar okuluna

vs. katılıyorduk. Evlendiğimizde, ilk yılımız finansal olarak iyiydi ... bu 22 yıl önceydi. O zamandan beri, “para meselesi” sürekli bir acı ve mücadele konusu oldu ve imanım her zaman sallantıdaydı, çünkü Kutsal Yazılar’da olması gerektiği söylenen şeylerin neden olmadığını anlayamıyordum. Eğer Tanrı’nın Sözü ebedi ve bozulmaz ise ve O dün, bugün ve sonsuza dek aynıysa, o zaman yanlış olan neydi?!

“28 Ocak 2013’e kadar ileri saralım ... Kocama şöyle dedim, ‘Tanrı ya kendisini gösterir ya da ben vazgeçiyorum.’ ... Kiliseyle ve Tanrı’yla işim bitmişti. Birkaç iş için evden ayrılınca, kocam sonunda Kutsal Ruh’un dürtüsüne kulak verdi ve konuşmak için yakın bir arkadaşımızı aradı. Bitirdikten sonra arkadaşımız dinlememizi istediği biri olduğunu söyledi— Gary Keese. Kendi tanıklığını paylaştı. Eve döndüğümde, kocam bana arkadaşımızın söylediklerini aktardı ve ertesi gün CDleri alacağını söyledi.

“Ne olduğunu bilmiyorum (‘ruhsal konularla’ ilgili pastörlerden ve öğretmenlerden yeterince işitmişim), ama hemen onu aradım ve o akşam müsait olup olmadığını sordum. Çok karlı bir gecenin ortasında evine ulaşmayı başardım. Arabayı sürerken, Tanrı’ya şöyle dedim, ‘Umarım bu kez farklı olur!’

“Ertesi gün dinlemeye başladık ve ikimiz de hayrete düştük. Her şey mantıklı gelmeye başladı. Bütün o ayetler: iman, inancımıza sıkı tutunmak. Bulmacanın tüm parçaları sonunda yerine oturdu. Birkaç yıl önce Egemenlik hakkında duymuştuk, AMA kimse SÜRECİ anlatmaya zahmet etmemişti ... yani ‘İŞTE BU’ noktasına nasıl geleceğimizi kimse söylememişti. Ama sen anlattın.

“Böylece hemen öğrendiklerimizi uygulamaya koyduk ... ev kredisi taksitini ödemek için paraya ihtiyacımız vardı. Perşembe günüydü ve kocam anne babamın evindeki birkaç küçük tamiratı bitirmişti ... kocama ne kadar vermeleri gerektiğini sorup durdular (durumumuzun kötü olduğunu biliyorlardı). Onlara ‘ne kadar isterseniz’ dedim. Kredi taksidini ödemek için yeterli değildi ... AMA hâlâ Perşembe günüydü.

“Cuma günü bize CDleri ödünç veren arkadaşımızla buluşmak

için sözleşmiştik. Şiddetli bir tipi vardı, ama hem ben hem de kocam onunla oturup Egemenlik ve nasıl işlediği hakkında konuşmak istedik.

“Ayrılmadan önce dua etmek istedi ve bize bir çek uzattı ... Rab onun yüreğine hayatlarımıza tohum ekme isteği koymuştu. Bu bizi çok şaşırttı. Sonra çeki açtık ... kredi taksidini ve daha küçük birkaç faturayı ödemek için YETERİNDEN FAZLASIYDI!

“Kocama ihtiyacım olanın bu olduğunu söyledim! Tanrı'nın sadakatini hatırlatması için çekin bir fotoğrafını çektim. Ama düşman, gördüklerinden mutlu olmadı ve hemen (ah, kelimenin tam anlamıyla derhal) tohumumuzu bizden çalmaya çalıştı. Bunun gerçek olduğuna ve geleceğimizi yok edecek hiçbir şey söylemeyeceğimize karar vermiştik. Düşman amansızdı ... ama ayaklarımızı yere sıkı bastık ve kalkanlarımızı kaldırdık.

“(Devam etmeden önce, dinlediğim ‘zenginlik öğretilerinden’ bıkmış inatçı bir İtalyan olduğumu bilmenizi istiyorum ... ve kocam bunu biliyordu. Gerçek mucize bu kez konuyu tamamen kavramam ve sıkıca tutunmam oldu ... bazen kocam bana bakıyor ve bana neler olduğunu merak ediyor!

“İmanımızı ortaya koyduk ve vadesi geçmiş faturalarımızı, vergilerimizi vs. ödemek için müteahhitlik firmamıza hemen 150.000 dolarlık bir iş gelmesi için 3 Nisan 2013 günü tohum ektik. 5 Nisan'da BİR GÜN içinde toplamı 450.000 doları bulan iki iş birden aldık!!!! Egemenlik ilkelerini uygulamaya başlamamızdan sadece iki ay geçmişti.

“Çocuklarımıza da öğrettik ve onlar da ‘işte bu’ anına tanık oldular. Kendi listelerini yaptılar ve istedikleri şey için kumbaralarından tohum ektiler. Her odada ayetlerimiz var ve beş yaşındaki çocuğumuz o ayetlere gidip ‘Aldığıma inanıyorum’ diye ilan ediyor.

“Artık vermek için daha fazlasına sahip olduğumuz, borçlarımızdan özgürleşmeye bir adım daha yaklaştığımız ve görevlerimizi tamamlayabileceğimiz için Tanrı'ya minnettarız!

“Size gönderdiğiniz epostalara yanıt vermeye zaman ayırdığınız için teşekkürler Pastör Gary. Sınırlı zamanınız olduğunu biliyoruz ve bunu

yapmaya zaman ayırmanız Tanrı'nın Egemenliği'nin bu müthiş mesajını ne kadar çok paylaşmak istediğinizi gösteriyor.”

Her gün bunun gibi epostalar alıyorum. Sizin ve benim gibi insanlar Mesih'te kim oldukları hakkındaki gerçeği keşfediyor, Tanrı'nın Egemenliği'nin nasıl işlediğini öğreniyor ve nimetlerinden faydalanıyorlar. O halde Drenda ve ben çift pay ilkesini nasıl keşfettik? Bu bölümde size anlatacağım ve eminim ki, hikâyelerimizi cesaret verici bulacaksınız.

Drenda ve ben Tanrı'nın Egemenliği'nin yasalarını ve ilkelerini öğrenmeye başladığımızda, kitabın başlarında söylediğim gibi, kıt kanaat geçindiğimiz, panik ataklar ve antidepresanlarla süren, amaç ve refah bakımından umutsuz olan hayatımız radikal biçimde dönüştü. Hayatımızda tekrar ve tekrar “Bunu gördün mü? Hamdolsun!” dediğimiz harika olaylara tanık olduk. Tanrı'nın Egemenliği'nin tıpkı Kutsal Kitap'ta olduğu gibi işlediğini görüyorduk ve “Bu nasıl oldu? Neden oldu?” ya da “Hangi ilkedен yararlandık?” sorularını soruyorduk. Yeterinden fazlasına sahip olsak da, size göstereceğim hikâyelerde olduğu kadar net biçimde çift pay görmüyorduk. Aslında çift pay alıyorduk, ama Tanrı bununla ilgili anlayışımızı güçlendirene dek tecrübe ettiğimiz şeye esasen çift pay demiyorduk. Tanrı'nın çift payı daha harika bir yolla anlamamıza nasıl yardım ettiğini açıklamadan önce, bir dakika için anahtar ayetlerimizi gözden geçirmek istiyorum (Parantez içindeki sözcükler benim eklemelerimdir.)

Böylece Tanrı halkı için bir Şabat Günü rahatı kalıyor. Tanrı işlerinden nasıl dinlendiyse [çünkü O tamamladı!], O'nun huzur [iman] diyarına giren de kendi işlerinden [yeryüzünün emek ve alın teri sisteminden] öylece dinlenir.

— İbraniler 4:9-10

Şimdiye kadar Şabat rahatının Mesih'teki her Yeni Antlaşma imanlısının vaadi olduğunu ve sadece Eski Antlaşma'yla ilgili bir kavram olmadığını öğrendik. Ayrıca Şabat'ın yeterinden fazlasına ya

da Mısır'dan Çıkış 16. bölümdeki gibi çift paya sahip olmadıkça mümkün olmadığını da biliyorsunuz. Lütfen çift payla yaşamının, Tanrı sizi bir projeye yönlendirdiğinde her zaman elinizde büyük miktarda ekstra nakit olacağı anlamına geldiğini sanmayın.

Hayatımda bankada yeterli param yokken bile İsa'nın beni bir projeye yönlendirdiği zamanlar olmuştur. Daha sonra Tanrı'nın para konusunda kaygılı olmadığını ve nereden geleceğini bildiğini anladım. Ancak düşmanın çalmaya kalkışacağını bilerek ihtiyaç duyulan zaman gelene dek paranın görünmesine izin vermiyordu. Sizi uyarayım, Kutsal Ruh'un sesini duyduğunuzdan emin olmadığınız sürece böyle bir durumda adım atmayın. Bir kez daha, İsa size fonların hazırda bulunmadığı bir proje için adım atmanızı söylemedikçe, o yönde ilerlemeyin. Tanrı'nın zamanını ve gerekli kaynağın hazır olmasını bekleyin.

Genelde biz imanlılar hayatlarımızı mali bakımdan dolup taşacak biçimde yaşamaya çağırılırız. Yoksul değiliz, ama Babamız gibi her durumda cömertçe vermeye çağırılmaktayız. Bundan söz etmemin nedeni insanların bir an önce atlayıp Tanrı'nın zamanını kaçırdığı çok sayıda eposta alıyor olmamdır. Dinleyin, Tanrı'nın size bir şey göstermesi harekete geçme zamanının geldiği anlamına gelmez. Birçok durumda bize yön ve hazırlık zamanı vermek için bir şey gösterir. Kendi tecrübelerime göre, bir işin zamanlaması en başta yönü işitmek kadar önemlidir.

İsa Vaftizci Yahya tarafından vaftiz edilip kırk gün kırk gece çölde denendikten sonra kendi memleketinde hizmetine başladı ve havraya girerek Yeşaya 61. bölümü okudu. Bu olayı Luka 4:18–21 ayetlerinde okuyoruz.

TANRI'NIN SIZE BİR ŞEY GÖSTERMESİ HAREKETE GEÇME ZAMANININ GELDİĞİ ANLAMINA GELMEZ. BİRÇOK DURUMDA BIZE YÖN VE HAZIRLIK ZAMANI VERMEK İÇİN BİR ŞEY GÖSTERİR.

*“Rab’bin Ruhu üzerimdedir.
Çünkü O beni yoksullara Müjde’yi iletmek için meshetti.
Tutsaklara serbest bırakılacaklarını,
Körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için,
Ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak
Ve Rab’bin lütuf yılını ilan etmek için
Beni gönderdi.”
Sonra kitabı kapattı, görevliye geri verip oturdu.
Havradakilerin hepsi dikkatle O’na bakıyordu.
İsa, “Dinlediğiniz bu Yazı bugün yerine gelmiştir” diye
konuşmaya başladı.*

Elbette, Yeşaya kitabında sözü edilen kişinin kendisi olduğunu ilan etmesine öfkeleniler. Ama İsa’nın okumayı durdurduğu yere çok dikkat edin. Yeşaya 61. bölümün birinci ve ikinci ayetleri aslında şöyledir:

*Egemen RAB’bin Ruhu üzerimdedir.
Çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meshetti.
Yüreği ezik olanların yaralarını sarmak için,
Tutsaklara serbest bırakılacaklarını,
Zindanlarda bulunanlara kurtulacaklarını,
RAB’bin lütuf yılını,
Tanrımız’ın öç alacağı günü ilan etmek...*

İsa’nın cümlelerin ortasında durduğuna dikkat edin. “Tanrımız’ın öç alacağı günü ilan etmek” ifadesini okumadı. Neden? Çünkü cümlelerin ilk kısmında, yani “Rab’bin lütuf yılını ilan etmek” ifadesini vurgulamak istedi. Rab’bin lütuf yılı nedir? Özgürlük Yılı’dır! İsa esasen Şabat Günü’nün, Şabat Yılı’nın ve Özgürlük Yılı’nın temsil ettiği her şeyin artık gerçekleştiğini ve burada olduğunu beyan ediyordu. Çünkü O gelmişti. Yeşaya 61. bölümün tamamı İsa’nın bizim için yaptığı şeyi anlatır. Çift payla ilgili olarak yedinci ayetten dokuzuncu ayete kadar olan pasaja bakalım:

*Utanç yerine iki kat onur bulacaksınız,
 Aşağılanma yerine payınızla sevineceksiniz,
 Böylece ülkenizde iki kat mülk edineceksiniz;
 Sevinciniz sonsuz olacak.
 Çünkü ben RAB adaleti severim,
 Nefret ederim soygun ve haksızlıktan.
 Sözümde durup hak ettiklerini verecek,
 Onlarla ebedi bir antlaşma yapacağım.
 Soylarından gelenler uluslar arasında,
 Torunları halklar arasında tanınacak.
 Onları gören herkes RAB'bin kutsadığı soy olduklarını
 anlayacak.*

— Yeşaya 61:7-9

Kötüleşen finansal durum nedeniyle utanca düşmenin ne olduğunu kesinlikle bilirim. Birçok kez finansal durumumuz nedeniyle kendimi aşağılanmış hissettim ve utandım. Bir keresinde yaklaşık 20 arkadaşımızı yerel bir lokantada akşam yemeği için bir araya topladığımı hatırlıyordum. Kutladığımız özel olayın ne olduğunu hatırlamıyorum, ama yemeğin parasını ödemeyi kabul etmiştim. Yemek boyunca gergin olduğumu hatırlıyorum, çünkü böyle bir etkinliğe ev sahipliği yapacak kadar param yoktu. Bir iş anlaşmasından almayı beklediğim ödeme ertelenmişti. Kullandığım tek kredi kartı iptal edilmemişti, ama limiti doluydu ve bir kez daha çalışır mı emin değildim. Elbette yemeğin sonunda kart reddedildi. Ağır bir aşağılanma duygusu altında misafirlerimden birinden utana sıkıla parayı ödemesini istemek zorunda kaldım.

Ah, bunun gibi çok hikâyelerim var, ama bunları dinlemek için yanınızda yeterince kağıt mendil var mı emin değilim. Ama Tanrı'ya hamdolsun, İsa aracılığıyla, bizi gören herkes Rab'bin bereketlediği bir halk olduğumuzu kabul edecektir!

Çift pay sizindir, İsa Şabat rahatınızdır ve O sizin çift payınızdır! Eğer önceki kitaplarımdan birini okuduysanız, Rab'bin geyik avı

yoluyla Egemenlik hakkında bana çok şey öğrettiğini bilirsiniz. Aslında, geyik avlamak Egemenlik konusunda dikkatimi çekmek için Tanrı'nın kullandığı ilk araçtı. Birkaç yıldan beri başarısızlıkla sonuçlanan geyik avlarına çıkıyordum. Bu işe zamanımı ve paramı ayırmama rağmen, avdan hep elim boş dönüyordum. Dürüst olmak gerekirse, bir atış bile yapmamıştım. Yıllardan birinde yaklaşan geyik avını düşünürken, Tanrı bana konuştu ve şöyle dedi, "Bu yıl neden geyik avına yardım etmeme izin vermiyorsun?!" Elbette ne demek istediğini anlamadım, ama bir çekin üzerine belli bir tutarın yanı sıra açıklama kısmına "1987 geyiğim için" yazmamı ve sonra yönlendirdiği bir hizmet grubuna postalamamı istedi. Ayrıca Drenda'yla birlikte ellerimizi o çekin üzerine koyup dua ederken Markos 11:24'ü ilan etmemizi söyledi.

Markos 11:24 şöyle der,

Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dilediğiniz yerine gelecektir.

Uzun lafı kısası, o yıl hiç aşına olmadığım bir araziye çıktım ve 40 dakika içinde geyiğimi avladım. Drenda ve ben son 30 yıldır bu adımları izliyoruz ve o zamandan beri her zaman 30 ila 40 dakika içinde geyiğimi avlarım. Yıllar içinde çıktığım avlarda Tanrı'nın bazı müthiş işler yaptığına tanık oldum ve avcılık aracılığıyla Egemenlik hakkında birçok şey öğrendim. (O ilk zamanlardaki hikâyelerin tümü *İman Avı* adlı kitabımda anlatılıyor.)

Genelde Ohio'da sonbahar renklerinin hakim olduğu günlerde ok ve yayla, ama soğuk kış sezonunda tüfekle avlanmayı tercih ederim. Ohio'da avlayabileceğiniz geyik sayısının sınırı oldukça cömerttir; yılda altı geyik avlanabilir. Ailemi beslemek için bir yıl içinde bu sayıya hiç ulaşamadım. Dondurucumuzda genelde bir yıl boyunca iki ya da üç geyik eti bulunur. Size söyleyeceğim şeyi takdir etmeniz için şunu bilmeniz gerekiyor; avlandığım tüm bu yıllarda aynı gün içinde, hem de aynı ağaçtan üst üste iki geyik asla vurmamıştım. Bu arada eğer

avcı değilseniz, evet, ağaç üzerinde okla avlanırsınız. Genelde bir geyiği avladığımda ormandan ayrılır ve avlanmak için başka bir gün yine gelirim. Ama Rab o akşamki av sırasında bana bir şey öğretmek istedi.

Av için harika bir sonbahar günüydü; hava kapalıydı ve hafif bir yağmur zaman zaman toprağı nemlendiriyordu. Bir Pazar akşamıydı ve o sabah kilisede birden fazla ibadet zamanı yaptığımız için biraz yorulmuştum ve ormanda olmayı özlüyordum. Drenda alışveriş yapmaya gidiyordu ve dondurucuya geyik eti koymak için uygun bir akşam olduğuna karar vermiştik. Drenda arabaya giderken ben kamuflajımı giydim ve malzemelerimi aldım. Dışarı çıkarken o arabayı çalıştırıyordu. Arabayı çalıştırınca pencereyi indirdi ve bana “Çift pay” diye seslendi. Neden böyle dediğini bilmiyordum, ama daha sonra Rab’den o anda bu sözü işittiğini ve bana söylemek isteğini söyledi.

O yıl üç geyik için tohum ekmiştik ve av sezonunun ilk günüydü. Ona hızlı bir öpücük verdim ve kabul ettiğimi söyleyip ormanlık alana doğru yol aldım. Kendi arazimde avlanırım, bu yüzden gittiğim yeri iyi biliyordum. Ağaca tırmandım ve çağrı borusuna bir iki kez üfledim. 15 dakika içinde büyük bir 8 çatalı erkek geyik koşarak geldi. 35 metreden atışı yaptım ve geyik yere düştü. Harika bir vuruştü! Aşağı indim ve geyiğe doğru yürüdüm, ama o anda Drenda’nın dediği “çift pay” sözünü hatırladım. Böylece geyiği düştüğü yerde bırakıp ağacıma dönüp tekrar tırmandım.

Aşağıya indiğim, etrafta yürüdüğüm ve sonra geri dönüp ağaca yeniden çıktığım ve elbette etrafa bolca koku yaydığım için bitmek üzere olan yasal süre içinde vahşi doğada bir geyik daha avlama şansımın çok düşük olduğunu düşündüm. Ama ağaçta 15 dakika bekledikten sonra, bir erkek geyik tam ağacımın altında belirdi ve mükemmel bir atışla onu da devirdim. Vay canına, üst üste iki atış ve iki geyik, üstelik aynı ağaçtan. Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemişti. Bu durum dikkatimi çekti ve Drenda’nın bahsettiği çift payın bu olduğunu anladım.

Sonraki beş yıl boyunca aynı tecrübeyi yaşadım. Ok ve yayla ava gittiğim her seferinde aynı ağaçtan peş peşe iki geyik vururdum.

Bunun normal olmadığını biliyordum ve Tanrı'nın bana Egemenliği hakkında başka bir ders öğrettiğini anlayarak çift pay üzerinde daha fazla durmaya başladım.

Her zaman tüfekleri sevdim ve elbette avlanmayı seviyorum. Av için kullandığım tüfeklerden oluşan bir koleksiyonum var ve sahip olduğum tüfeklerden memnundum. Drenda ve benim 10 dönümü ormanlık ve 5 dönümü bataklık olmak üzere toplam 30 dönümlük bir arazimiz var. Sonbahar mevsimi geldiğinde, yazın yağışlı olup olmadığına göre bataklık ya kurak ya da sulak olabilir.

O yıl oldukça yağışlı bir yaz geçirdiğimiz için, ördek avı sezonu başlarken bataklık suyla doluydu. Su olduğu yıllarda bataklığa her zaman yaban ördekleri inerdi, ama onlara çok fazla dikkat etmemiştim. Ancak o yıl sular çok yükseldi ve bataklığa kalabalık ördek sürüleri inince dayanamadım. Geçmişte hiç ördek avına çıkmamış olmama rağmen, bataklığa inip ördek avını denemeye karar verdim. Av çok iyi gitti. Her yerde ördekler vardı ve o yıl birkaç akşam yemeğinde ördek yedik.

O yıl ördek avlarken, birçok kez ördeklerin tüfeğin menzili dışında kaldığını gördüm. Genelde tavşanlar ve sülünler için kullandığım genel amaçlı av tüfeğimi kullanıyordum. Ama ördekler menzil dışında uçtuklarından sadece ördek avı için tasarlanmış yeni bir tüfek işittiğimi hatırladım. Kamuflejliydi ve daha uzun menzilli atışlara imkân sağlayan büyük fişekler ateşleyebiliyordu. Bu tüfeğe bakmam gerektiğini zaman zaman düşünüyordum.

Ördek avı sona erdikten bir ay kadar sonra avcılık malzemeleri satan bir dükkânda su kuşları etiketi altında satılan av tüfeklerini gördüm. Tüfeklere göz attım, ama 2000 dolarlık fiyat etiketini görünce ve ördek sezonu açılana dek 10 ay boyunca başka bir tüfeğe ihtiyacım olmayacağından beklemeye karar verdim. Ama hiç düşünmeden yüksek sesle şöyle dedim, “Rab bunu alacağım.” Dükkândan ayrılırken bu konuda çok düşünmedim, ama birkaç hafta sonra bir kurumsal satış toplantısında konuşma yapıyordum. Sunumumun sonunda genel müdür bana teşekkür etti ve şöyle dedi, “Bu akşam konuştuğun için

sana bir hediyeyle teşekkür etmek istiyoruz.” Sadece birkaç hafta önce avcılık malzemeleri dükkânında beğendiğim tüfeğin birebir aynısını elinde görünce afalladım. “Rab, bunu alacağım” sözü ve geçmişte başkalarına tüfekler hediye etmiş olduğum gerçeği bu hasadı ortaya çıkarmıştı.

Bu serinin ilk kitabı olan *Finansal Devriminiz: Bağlılığın Gücü*’nde bu tüfeğin ortaya çıkmasına neden olan ilke hakkında konuşuyorum. Buna orak ilkesi diyorum ve bunu Markos 4:26–29’da görürsünüz. Eğer hâlâ almadıysanız, bu kitabı almanızı tavsiye ederim. Bu tüfeğin bana gelmesi kesinlikle şaşırtıcıydı, ama odaklanmak istediğim esas hikâye bu değil. Ama size anlatmak istediğim hikâyeyi tetikledi. Tüfeği aldıktan ve bu hasadın nasıl harekete geçtiğini anladıktan sonra, bir gün sahip olmak istediğim diğer tüfekleri düşündüm. Ne de olsa, başkalarına hediye etmek suretiyle düzinelerce tüfek ekmişim ve bu nedenle Egemenliğin yasalarını denemeyi düşündüm. Koleksiyonumda olmayan tek tüfek çift namlulu av tüfeğiydi. Bunlar güzel tüfeklerdir ve genelde ucuz değillerdir. Bu nedenle “Rab, bu güzel çift namlulu av tüfeklerinden birini almak istiyorum!” dedim.

Bir ay sonra bir hizmet ortağımdan bir telefon aldım. Bana çift namlulu bir av tüfeği almak istediğini söyledi. Heyecanlandım ve tüfeği postayla göndereceğini söyledi. Birkaç gün sonra postadan iki adet çift namlulu av tüfeği adresime ulaştı ve ikisi de müthişti! İki adet tüfek geldiğine dikkat edin. “Vay” diye düşündüm. Ortağımı aradım ve gönderdiği güzel tüfekler için ona teşekkür ettim. Birkaç gün sonra iki tane daha gönderdi. Ona teşekkür etmek için yeniden aradığımda, “Teşekkür etmek için beni aramandan etkilediğim için iki tane daha göndermek istedim” diye karşılık verdi. Hediyeler beni şaşkına çevirdi, ama burada tekrar eden bir yapı görmeye başlıyordum. Her seferinde iki av tüfeği mi? Bu durum çift pay gibi duruyordu.

Yaklaşık iki ay önce bir kilisede vaaz veriyordum ve sonra o akşam aynı kentte farklı bir kilisede öğretecektim. Sabah ibadetinden sonra bir adam yanıma gelip söyle dedi, “Sana güzel bir Browning yarı otomatik av tüfeği göndereceğim.” Bir kez daha heyecanlandım. Garip bir biçimde

diğer kilisedeki akşam ibadetinde başka bir adam yanıma geldi ve “Sana kutusu açılmamış yepyeni bir av tüfeği getirdim” dedi. Çoğu zaman imrendiğim, ama asla sahip olmadığı dürbünlü bir Marlin 30/30 av tüfeğiydi. Bir kez daha şaşkındım, ama artık anlıyordum— çift pay.

Yine, bundan bir iki hafta sonra aynı şey oldu— aynı gün bana iki av tüfeği verildi. Diyeceğim o ki, kesinlikle harika av tüfekleriyle bereketlenmiş biriyim. Ama anlattığım her hikâye gibi her zaman şunu sorarım, “Bu nasıl oldu?” Elbette, size geçmişte birçok tüfek ettiğimi zaten söyledim, ama o zamana dek asla “Bunu alacağım, Rab” dememiştim. Bir kez daha, burada olan şey orak ilkesidir. Ama orak ilkesinden sonra çift paydan çok belirgin ve açık biçimde yararlanıyordum ve bunu nasıl yaptığımı tam olarak bilmek istiyordum. Rab’bin çoğumuzun Egemenliğinin bu çok önemli biçme unsurunu kaçırdığımızı bana gösterdiğine inanıyorum ve sonraki bölümde bu konuyu ele alacağım. Ama bundan önce o yılın nasıl devam ettiğini sizinle paylaşmam gerekiyor.

Postadan tüfekleri aldıktan sonra şu hikâye gerçekleşti— ve çift payın net, belirgin ve hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak biçimde görülmesi açısından başımıza gelen en müthiş hikâyelerden biridir. Bu hikâye birkaç bölüm önce bize hediye edildiğinden bahsettiğim inci beyazı Cadillac Escalade marka arabamızla ilgili. Önceden söylediğim gibi Drenda ve ben arabalara çok meraklı değiliz. Genelde bozulana ya da artık iyice eskiyene dek arabalarımızı kullanmaya devam ederiz.

Ve bu hikâyede bir kez daha Drenda ve benim önceden birkaç arabayı hediye verdiğimizden söz etmeliyim. Ancak bu ettiğimiz arabalardan biçeceklerimize dair imanla net bir talepte bulunmamıştık. Ama hikâyeyi hatırlarsanız, konferansımız sırasında kiralık Escalade’yi kullanırken “Bunu sevdik; bunlardan birini almamız” dediğimizde, birinin bizi aramasını ve bize bu arabadan almak istediğini söylemesini gerçekten beklemiyorduk. Ancak tam da böyle oldu. Hiç kimseye bu arabadan istediğimizi söylememiştik. Size daha önce anlattığım gibi, inci beyazı kısa Escalade ortaya çıkıverdi ve bu muhteşemdi.

Ama bu hikâyenin daha da şaşırtıcı bir devamı var ve bu olay

geçtiğimiz yaz gerçekleşti. Bu Escalade’yi geçen yaza kadar yaklaşık bir buçuk yıl kullanmıştık ve bir gün motor ikaz lambasının yandığını fark ettim. “Büyük bir sorun değil” diye düşündüm, ama gene de kontrol ettirmek için bir servise gösterdim. Bir sorun olmadığını söylediler. Sensör egzozun içinde kalan az miktardaki motor yağını tespit ediyordu, ama bu bir arızaya neden olmayacaktı. Arabayı kullanmak istediğim sürece motor sorunsuz çalışmaya devam edecekti. Onlara sensörün neden az miktardaki yağı tespit ettiğini sordum. Escalade’de satıştan sonra monte edilmiş özel bir egzoz sistemi vardı ve servistekiler nedenin bu olabileceğini düşündüler. Ama bir kez daha motorun kendisinin iyi durumda olduğunu ve uzun süre götüreceğini söylediler.

Bir gün bize bu arabayı hediye eden adamla sohbet ederken, ikaz lambası sorunundan bahsettim. Şöyle dedi, “Evet, bunun bazı başka GMC araçlarında da olduğunu duydum.” “Aslında” diye devam etti, “eski modellerde oldukça yaygındır.” Daha sonra arabanın çalışmasını hiçbir şekilde etkilemeyeceğini ve 10 yıl ya da daha fazla bir süre sorunsuz kullanabileceğimi söyledi.

Drenda ve benim Florida’da yeni bir ev aldığımızı biliyordu. Sonra beni yerime çivileyen şu sözleri söyledi, “Bak ne diyeceğim. Florida’daki evinize bu arabayla gidin ve orada onu kullanın. Ohio’da kullanmanız için size bir tane daha alacağım.” Evet, şimdi ilkinde arada sırada yanan ikaz lambası dışında hiçbir kusuru olmayan iki adet inci beyazı kısa Escalade arabam var. İkisi de mükemmel! İşte bu olay da “Bunu gördün mü?” anlarından biri oldu. Drenda ve ben bu güzel arabaları kullanırken kendimizi çimdiklemek zorundayız. Bu arabaların ikisi için de para ödemedik. Ama bunun çift pay ilkesi olduğunu biliyoruz.

Bu hikâyeleri bir şekilde övünmek için anlatmıyorum, ama dostum, bereketlendim! Çift pay almanın keyfini çıkarıyorum ve artık bildiğiniz

**KRALI VE O’NUN
EGEMENLİĞİ’NİN
IZLERİM, AMA
EGEMENLİK’TE
YETERİNDEN FAZLASINI,
YANI ÇİFT PAY
BULURUM!**

gibi bu yeterinden fazlasına sahip olmaktır. Yeterinden fazla av tüfeğiyle dolu bir tüfek dolabım var. Para ödmeden aldığım birbirinin aynısı iki adet Escalade marka arabam var. Bence bunların yeterinden fazlası olduğu konusunda hemfikir olursunuz! Elbette sizi maddi şeylerin peşinden koşmanız için teşvik etmiyorum. Maddi nimetlere sıkıca bağlanmam ve onları ne yüceltirim ne de izlerim. Kralı ve O'nun Egemenliği'nin izlerim, ama Egemenlik'te yeterinden fazlasını, yani çift pay bulurum!

Bekleyin, Rab'bin iyiliğine ve çift paya tanıklık etmeyi henüz bitirmedim.

Eşim son 20 yıldan beri okyanus kıyısında bir ev istiyordu. Hayır, yeniden ifade edeyim. Kendimi bildim bileli bu onun bir hayali olmuştur! Okyanusu çok sever. Her neyse, yıllardır okyanus kıyısındaki evleri takip eder. Geçmişte beğendiği bir ev için ne zaman bir satış ilanı görsek, paramızı hizmet projelerine bağlamış olurduk ve beklerdik. Bir gün bodrumdaki kondisyon bisikletini sürerken dua ediyordum. Birden Rab yüreğime güçlü bir biçimde konuştu, "Drenda'ya ev sahibi olmayı çok istediği Florida'daki o kente gitmesini ve bu hafta okyanus kıyısındaki evini almasını söyle." Vay canına, bu hafta mı? Bunu işittiğimde ruhumda güçlü bir dürtü uyandı. Bunun üzerinde Rab'den işittiğim bu sözü Drenda'ya söyledim ve sonra o kentteki bir arkadaşımızı arayarak Drenda'nın evlere bakması için birkaç günlüğüne ona etrafı gezdirebilir mi diye sorduk. Seve seve kabul etti.

Drenda internet üzerinden arama yaptı ve o kentte bakmak istediği 25 kadar evin bir listesini yaptı. Drenda evlere baktıktan sonra, 25 evlik listesini mümkün görünen ve sevdiğini söylediği birinin içinde olduğu 5 eve düşürdü. Bu noktada yanına uçup ona katıldım ve bana sevdiği evin yanı sıra diğer evleri gösterdi. Listeyi 2'ye düşürdük; sevdiği ev ile çok hoş olan, ama sevdiği ev kadar güzel olmayan diğer ev. İtiraf etmeliyim ki, sevdiği evi görünce bunun Drenda'nın olduğunu anladım ve sonunda bu ev için bir teklif sunduk. Ev sahibi teklifi kabul etti ve yeni evimiz için sözleşme yaptık.

Birkaç hafta sonra, Ohio'daki evimizde dinlenirken Drenda birden

şöyle dedi, “Bu benim evim!” “Biliyorum” dedim, “Bu senin evin. Tanrı seni okyanusa gönderdiğim hafta o evi alacağımızı bana söyledi.”

“Hayır” dedi, “Anlamıyorsun; bu benim evim.” Daha sonra birkaç yıldan beri o bölgedeki evleri araştırdığını ve bir gün satın aldığımız evin fotoğrafını bir emlakçı reklamında gördüğünü söyledi. Gördüğü zaman o eve bayılmıştı. Yerini, mimarisini, iç dekorasyonunu, kısaca her şeyini beğenmişti. Fotoğrafın üzerine parmağını koyduğunu ve “Rab, bu evi istiyorum” dediğini hatırladı. Ama evin çok pahalı olduğunu biliyordu ve elimizdeki parayı hâlihazırda diğer projelere ayırmıştık, bu yüzden o dönemde bizim fiyat aralığımızdaki evleri araştırmaya devam etti. Ama başka hiçbir ev içine sinmedi ve sonuçta hiçbirini satın alma noktasına gelmedik. Ev konusunda henüz esenliğimiz yoktu.

Ayrıca bu kentte okyanus kıyısındaki bir ev için iki yıl önce bir tohum ektiğimizi bilmeniz gerekiyor. O zaman bu kentte bir evimiz olduğunu, şimdiden ona sahip olduğumuzu ve ektiğimiz gün onu aldığımızı ilan ettik. El ele tutuştüğümüz ve Drenda’nın okyanus kıyısındaki evi için anlaşmaya girdiğimiz yeri ve anı hatırlıyorum. Ama şimdi satış sözleşmesini imzaladıktan sonra Drenda aniden iki yıl önce görmüş olduğu fotoğrafı hatırladı ve bunun fotoğraftaki ev, yani onun evi olduğunu fark etti!

Evin geçmişini araştırdıktan sonra ev sahibinin birkaç yıl önce evi satmaya çalıştığını, ama alıcı çıkmayınca ilanı geri çektiğini keşfettik. Drenda, emlakçı listesinde evin fotoğrafını o zaman görmüştü. Ama ev sahibi yeniden satışa çıkarmaya karar vermişti ve bu durum Drenda’yı “Bu hafta bir ev almalısın” talimatıyla neden okyanusa gönderme dürtüsü hissettiğimi açıklıyordu. Genelde böyle para harcayan biri değilim. Zamanlama her şeydir. Bu kez paramız diğer projelere bağlı değildi ve evi satın almak için müsaitti. O eve bakan çok insan olduğuna eminim ve aciliyetin nedeni buydu. Şaşırtıcı biçimde evin fiyatı iki yıl önce ilanda ilk gördüğü zamankiyle aynıydı. Tanrı’nın bu evi onun için sakladığına inanıyorum!

Ama hikâyenin çift payla ilgili tarafı şu. Evimizin satış sözleşmesini imzaladıktan bir süre sonra Drenda’nın annesinden bir telefon

aldık. 32 yıldan bu yana Kanada’da bir evleri vardı. Yıllar içinde o eve zaman zaman gitmiştik ve hem evi hem de yerini seviyorduk. Bu ev bir ada üzerindediydi. Aslında arka bahçesi okyanusa 10 metre uzaktaydı. Drenda’nın anne babası yaşlanıyordu ve bu kadar uzaktaki bir evin bakımını ve masraflarını artık üstlenmek istemediklerine karar verdiler. Evlerini satın almakla ilgilenip ilgilenmediğimizi sordular. Ben hayır dedim. Ohio’dan arabayla 31 saatlik mesafedeydi ve evin yerini sevmeme rağmen yolculuk süresi nedeniyle sık sık gidebileceğimiz bir yer olarak görmüyordum. Bu yüzden bir emlakçıyla anlaşıp evi satışa çıkardılar, ama iki yıl satışta kalmasına rağmen ciddi bir alıcı çıkmadı.

Okyanus kıyısındaki evimizin satış işlemleriyle ilgilenirken, bizi aradılar ve evi satmakta başarısız olduklarını, evin aile içinde kalmasını istediklerini ve eğer dilersek evi yarı fiyatına bize bırakacaklarını söylediler. Bunu değerlendirirken çocuklarımızın orada büyüdüğünü ve güzel bir yer olduğunu düşündüm. Bunun üzerine Drenda’yla

**ÇİFT PAYIN HERHANGİ
BİR ŞEYDEN İKİ TANEYE
SAHİP OLMAKLA
SINIRLI OLDUĞUNU
DÜŞÜNMEYİN.
ASLINDA, ÇİFT
PAY YETERİNDEN
FAZLASINA SAHİP
OLMAKTIR.**

birlikte dua ettik ve evi alacağımızı söyledik. Elimizde tam istedikleri fiyat kadar nakit para vardı. Ayrıca önceki yıl şirketim için bir uçak satın almıştık ve bu sayede arabayla 31 saat süren yolculuk artık sadece 5 saate inecekti. Bu yeni durum oraya gitmemizi çok daha kolaylaştıracaktı.

İki evin satın alımını tamamladıktan sonra, bir gün ofisimde otururken birden ne olduğunu kavradım, “Bir dakika, bu çift pay!” Eşim yıllardan beri okyanus kıyısındaki bir evin hayalini kuruyordu. Şimdiyse sadece iki ay içinde birisi kışları ılık yazları ise çok sıcak olan Amerika’nın güneyinde, diğeryse yazları ılık ama kışları çok soğuk olan Kanada’da olmak üzere iki eve sahip oldu. Şimdi okyanus kıyısında yılın her iki mevsiminde de oturulabilecek iki evi olduğunu fark ettik. İnanılmaz bir şey. Bu iki evi satın almamız bizim için “Bunu

gördün mü?” anlarından biriydi. Bence bu olayın gerçekten de çift pay almak gibi görüldüğüne hem fikir olursunuz! Müthiş!

Tanrı'nın Drenda'ya ve bana bir şeyden iki tane verdiği örneklerden söz ettim ve Tanrı'nın bunları çift payın nasıl çalıştığını net olarak görmemiz için kullandığına inanıyorum. Ama şunu iyice anlamanızı istiyorum; çift payın herhangi bir şeyden iki taneye sahip olmakla sınırlı olduğunu düşünmeyin. Aslında, çift pay yeterinden fazlasına sahip olmaktır. Tanrı, çift pay konusunda dikkatimi çekmek için bir şeyden iki tanesini verdiği bu belirgin örnekleri kullanıyordu. Bu nedenle, ne olursa olsun, bir şeyin bolca sağlanması çift paydır. Çift payın ve Şabat rahatının hakikatini yakaladığınızı umuyorum. Egemenlik'te hayat çok müthiştir! Bu bölümü yazarken, Kanada'daki evimizde oturup pencereden okyanusu izliyorum. Evimizden sadece yirmi metre uzaklıkta kıyı boyunca martılar ve ördekler geziniyor. Huzur var, koşuşturma yok, parası ödenmiş bir nimet. Görevimin başındayım ve Babamın Egemenliği'nin iyi haberini paylaşıyorum. O'nun evinde bir oğulum, O'nun yüce Egemenliği'nin bir yurttaşayım ve çift payın zevkini çıkarıyorum!

Drenda ve ben Tanrı'nın Egemenliği'nin ve orada işleyen yasaların hem bizim hem de hikâyelerini eposta ile bize gönderen binlerce insanın hayatını nasıl etkilediğine dair daha birçok şey yazabiliriz. Paylaştığım gibi, Kutsal Kitap'ta bütün bunları okuyabilirsiniz, ama Kutsal Kitap'ın gözlerinizin önünde somutlaştığını görmek çok heyecanlı.

Burada eklemek istediğim yan bir not var. Tanrı'nın beni ve Drenda'yı nasıl bereketlediğini ve bu ruhsal yolculuğumuzu anlatmak benim için gerçek bir kumar oluyor. İnsanlar pek çok defa bunu yanlış anlıyor. Bazen bizim kibirli ya da övünge geldiğimizi düşünebilirler. Ya da onların ondalıklarını ve sunularını alıp kendimiz için harcadığımızı düşünüyorlar. Drenda ve benim TV yayınından para almadığımızı ve kaynaklarımızın satışından para kazanmadığımızı bilin. Evet, pastör olarak hizmet ettiğimiz kiliseden elbette bir maaş alıyoruz. Ama her zaman şirketlerimiz vardı ve Tanrı onları bereketliyor. Kişisel hikâyelerimizi paylaşırken yüreğimizdeki niyeti bildiğinizden emin

olmak istiyoruz. Fiilen tanık olduğumuz olayları ve Tanrı'nın bu olaylar aracılığıyla bize öğrettiklerini anlatma ihtiyacı hissettim. Sizinle paylaştığım sonuçlar Gary ve Drenda Keese'e özgü sonuçlar değil; biz o kadar iyi değiliz! Hayır, gördüklerimiz ve aldığımız nimetler Babamız'ın ve O'nun Egemenliği'nin hayatımızda ortaya koyduğu sonuçlardır. Bu hikâyeleri paylaşmamızın nedeni sizin de bu sonuçlara ulaşmanızdır! Hey, biz sıfırdan geldik ve bu kitabı yazmamın tek nedeni sizsiniz! Nasıl işlediğini bilmenizi istiyorum, öyle ki, siz de Tanrı'nın size ayırdığı her şeyi elde edebilirsiniz.

Yoksulluktan ölesiye nefret ettiğimi bilmelisiniz. Sürekli bir gerilim ve korku içinde yaşadığım dokuz yıl kelimenin tam anlamıyla yeryüzünde cehennem gibiydi! Şabat rahatının benim kadar size de ait olduğunu hatırlamanızı umuyorum! Sonraki bölümde Şabat rahatından nasıl istifade edeceğinizi anlamanıza yardımcı olacağım.

Bu bölüm için bir yan not. Yukarıdaki cümleleri yazmayı tam bitirdiğimde, sekreterim ofisime girdi ve bana bir koli geldiğini söyledi. Koliyi açınca hayret içinde güzel iki av tüfeği gördüm. Vay canına, bu cesaret vericiydi! Sanki Tanrı yazdıklarına "Amin" diyordu.

Kitabın basımından sonra, bu ilkeleri Atlanta Devrim konferansımızda ilk defa öğreteceğim için heyecanlıydım. Ayrıca yeni kitabımı insanlara ulaştırmak için yanımda götüreceğim için de heyecanlıydım. Konuşmak üzere konferans salonuna inmeye hazırlanırken sekreterim beni aradı ve o tüfekleri bana postayla gönderen beyefendiden bir telefon geldiğini ve benimle derhal konuşmak istediğini söyledi. Bu nedenle onu hemen aradım. Az önce UPS kargo ofisine gittiğini ve bana iki tüfek daha gönderdiğini heyecanla açıkladı! Bunun yanı sıra, Drenda'ya da bir tüfek göndermişti ve onun avlanmadığını bildiğinden, ayrıca ona yüz dolarlık banknotlar halinde 1500 dolar gönderdiğini söyledi. Şok oldum. Tanrı'nın yaptığım şeyi bir kez daha onayladığını ve bir şekilde devam etmemi söylediğini hissettim. İnsanların bu olayı bilmesi gerekliydi—Tanrı bunu bilmenizi istiyor! Her neyse, eve gittiğimde koliyi açmak için heyecanlıydım. Drenda ve benim şimdiye dek gördüğüm en güzel Browning çift namlulu av tüfeklerimiz olmuştu. İkisi de yepyenyidi.

Ayrıca bir adet Browning altın renkli yarı otomatik 20 kalibrelik tüfeğin yanı sıra elbette Drenda'nın 1500 doları vardı. Çift pay!

Neden bu kadar çok tüfek olduğunu merak edebilirsiniz. Güzel ve hiç de ucuz olmayan birçok av tüfeğine sahip olduğumu kabul ediyorum ve ben de aynı soruyu sordum. Tanrı, kaynaklarının ne kadar muazzam olduğunu ve sağlayışının beklediğim ve sırf idame etmenin çok ötesinde olduğunu görmem için bu kadar pahalı ve güzel tüfekler verdiğini hissettirdi. Anlıyorum! Görüyorum!

BÖLÜM 10

ÇİFT PAYIN GİZEMİ

Şimdiye dek Şabat rahatının ne olduğunu ve çift pay yoluyla nasıl mümkün olduğunu ele aldım. Aklimızda olması gereken soru şu olmalı, “Çift paydan nasıl faydalanırım?” Bunu sorduğunuza sevindim! Bu soruya cevap vermek için İsa’nın beş ekmek ve iki balıkla 5000 erkeği doyurduğu hikâyeye geri dönelim.

Vakit ilerlemişti. Öğrencileri İsa’ya gelip, “Burası ıssız bir yer” dediler, “Vakit de ilerledi. Halkı salıver de çevredeki çiftlik ve köylere gidip kendilerine yiyecek alsınlar.” İsa ise, “Onlara siz yiyecek verin” diye karşılık verdi. Öğrenciler İsa’ya, “Gidip iki yüz dinarlık ekmek alıp onlara yedirelim mi yani?” diye sordular. İsa onlara, “Kaç ekmeğiniz var, gidin bakın” dedi. Öğrenip geldiler, “Beş ekmekle iki balığımız var” dediler. İsa herkesi küme küme yeşil çayıra oturtmalarını buyurdu. Halk yüzer ellişer kişilik bölükler halinde oturdu. İsa beş ekmekle iki balığı aldı, gözlerini göğe kaldırarak şükretti; sonra ekmekleri böldü ve halka dağıtmaları için öğrencilerine verdi. İki balığı da hepsinin arasında paylaştırdı. Herkes yiyip doydular. Artakalan ekmek ve balıktan on iki sepet dolusu topladılar. Yemek yiyen erkeklerin sayısı beş bin kadardı.

— Markos 6:35-44

Bu hikâyeyi daha önce konuştuk, ama burada çift pay hakkında gerçekten bazı büyük ipuçları var. Hikâyede İsa doğaüstü biçimde ekmekleri ve balıkları çoğalttı ve herkes doyana kadar yedi. O gün orada kadınlar ve çocuklar dahil 20.000 kadar insan olduğunu varsayıyorum; ve bu kadar çok insanı beş ekmek ve iki balıkla doyurmak kesinlikle Tanrı'nın işidir. Bunun için Egemenliği ve nasıl işlediğini kutlayabiliriz. Ancak halkın doyması var olan resmin tamamını yansıtmaz ve eğer o noktada durursanız, çift payı kaçırsınız. Biraz daha derine inelim:

Herkes yiyip doydular. Artakalan ekmek ve balıktan on iki sepet dolusu topladılar. Yemek yiyen erkeklerin sayısı beş bin kadardı.

O halde metin bize ne söylüyor? Herkes yiyip doyduktan sonra on iki sepet dolusu ekmek ve balık toplandı. Çift payın tanımı yeterinden fazlasına sahip olmaktır. Yeterli olan doymaktır, ama insanlar doyduktan sonra artakalanlardan toplanan 12 sepet ise çift paydır, yani yeterinden fazlasıdır. Lütfen bu farkın zihninize biraz yerleşmesine izin verin. Doymak ile çift pay arasındaki farkı zihninizde net olarak görmeyi istiyorum. Hikâyenin ilk kısmını, yani 5000 erkeğin doymasını sağlamak için İsa'nın o duruma Egemenliğin gücünü nasıl getirdiğini

derinlemesine girmek için yerim yok. Ama bunun tam bir açıklamasını serinin ilk kitabı olan *Finansal Devriminiz: Bağlılığın Gücü*'nde bulabilirsiniz.

**SADECE DOYMAYI
HEDEFLEYEREK
YAŞAMAKTAN DAHA İYİ
BİR YOL VAR. DOYGUN
BİR ZİHNİYETLE BOLLUK
İNŞA EDEMEZSİNİZ.
VIZYON HÂLÂ
SADECE BUGÜNE
ODAKLANARAK DOYMA
SEVİYESİYLE SINIRLIDIR.**

Bunun yerine, çift paya, yani artakalanlara ve bu hikâyede bunun nasıl gerçekleştiğine odaklanmak istiyorum. Evet, gerçekten müthiş bir hikâye— yaklaşık 20.000 kişi doyana dek yedi, vaycanına! Ama artakalanlara gelmeden önce kesinlikle doymaya ihtiyacınız olsa da, Egemenlik'te

sadece doymaktan fazlası vardır. Doymak harikadır, ama peki ya yarın? Söylemek istediğim şey eğer hedefiniz sadece doymak olursa, yeniden acıktığınızda ne olur? Birçok Hristiyan doygunluk durumunda yaşıyor, ancak çift payı kaçırıyor. Tanrı'nın Şabat rahatını mümkün kılan şey çift paydır. Doymak sadece geçici çözümdür. Refah sorununu çözmez. Şimdi aç olmasanız da yeniden acıkacağınızı bilmek korkuya yol açarak geçim derdi zihniyetiyle koşuşturmanıza ve çabalamanıza neden olur. Hayır, sadece doymayı hedefleyerek yaşamaktan daha iyi bir yol var. Doygun bir zihniyetle bolluk inşa edemezsiniz. Vizyon hâlâ sadece bugüne odaklanarak doyma seviyesiyle sınırlıdır. Sadece doyma hedefi hâlen yeryüzünün acı dolu zahmet ve alın teri sisteminde bir hayatta kalma hedefi olarak kalır.

Doymak bugün için yer; çift pay ise geleceği bina eder!

Kültürün ve kilisenin çoğunun nasıl düşündüğüne dair size bir örnek vereyim. Herhangi birine finansal durumunun nasıl olduğunu sorduğunuzda pek çok cevap alırsınız ve muhtemelen bunların çoğu iyi değildir. Ama eğer biri çıkıp “Durumum harika” cevabını verirse, ona “Evinizin kredi borcunu ne zaman kapattınız?” diye sorun. Muhtemelen size bakacaklar ve “Evimizin borcu devam ediyor. Tüm faturalarımızı ödediğimizi ve bankada biraz paramız olduğunu kastettim” diyecektir. “Harika!” dersiniz, “Siz gerçekten iyi durumdasınız. Bankadaki paranız 10.000 doların üzerinde mi?” Elbette kimse böyle bir şey sormaz, ama eğer soracak olsaydınız ve “Hayır, 800 dolarımız var” gibi bir cevap vereceklerdir. Gerçekte bu insanlar sırf güzel bir arabaları, güzel bir evleri ve bankada birkaç kuruşları var diye finansal olarak harika durumda olduklarını sanırlar. Doygun hayat biçimi sürüyorlar. Ama daha fazlası var! Ya evinizin borcu tamamen ödenmiş olsaydı ve bankada 100.000 ya da 500.000 dolar paranız olsaydı? Bu durum çoğu insan için hayatta yeterinden fazlasının bir resmidir. Doymak harikadır ve gereklidir, ama kilerde 12 sepet dolusu ekme ve balığın olması yeterinden fazlasıdır ve burada refah vardır!

Bir gün bir müşteriyle finansal durumu hakkında konuşuyordum.

Onun borçları üzerinden geçerken, yaklaşık 40.000 dolarlık bir kredi kartı borcu olduğunu gördüm. Ve mal varlıklarının üzerinden geçerken, çek hesabında yaklaşık 40.000 dolar nakit para olduğunu fark ettim. “Joe,” dedim, “Bu çok karmaşık bir şey değil. Üç kredi kartının borcunu tamamen kapatabilecek nakit paran var. Kredi kartı borcunun faiz oranı %18, ama çek hesabının faiz oranı %1. Kredi kartı borcunu hesabındaki nakitle öde!” Ama ne oldu biliyor musunuz? Bunu yapmak istemediğini söyledi. Şaşkınlıkla ona bakarken nedenini sordum. Çek hesabındaki paranın kendisini güvende ve daha zengin hissetmesini sağladığını söyledi. Bir şey demeden baktım. “Seni zengin hissettirmesiyle ne demek istiyorsun? Bu bir illüzyon. Çek hesabında 40.000 dolar olsa da, gerçekte 40.000 doların yok, çünkü kredi kartı şirketlerine 40.000 dolar borçlusun. Algın yanlış ve bir aldatmacaya inanmak için çok miktarda gecikme faizi ödüyorsun.”

Bir saat kadar konuştuk, ama kazanmak için çok çalıştığını vurguladığı çek hesabındaki parasının en azından büyük bir bölümünü borç ödemeye ayırması gerektiğini anlamadı. Bir saat sonra vazgeçtim ve evime gittim. Aldanmıştı; o parayı tutmaya çalışmakta hiçbir güvencesi yoktu. Ah evet, banka cüzdanında 40.000 dolarlık bir bakiye görmenin iyi hissettireceğini anlıyorum. Ama finansal olarak nerede olduğunun gerçek bir resmi için kredi kartı hesap özetlerini de görmesi gerekiyordu.

Doymak harikadır, ama sizi sahte bir güvenlik duygusuna sürükleyebilir. Yolun ötesine bakmanız ve az önce tükettiğiniz miktarın birkaç saat sonra ihtiyaç duyacağınızı karşılamayacağını bilmeniz gerekiyor. Yeniden acıkacaksınız. Eğer sadece hızlı bir çözüm, ihtiyacınız için çabuk bir doyum arıyorsanız, hayatınızı gerçekten değiştirebilecek yegâne şeyi, yani çift payı kaçıracaksınız.

Yeryüzünün zahmetli emek ve alın teri sisteminde büyürken, tek bir şeyin hayalini kurduk, yani durmanın! Önceki bir bölümde bundan bahsettim. Daha çok çalışmanın ya da başka bir fırsatın hayalini kurmadık, çünkü işin doğrusu, hayat mücadelesinden zaten bıkmıştık ve bir sonraki tatile dek dayanıyorduk. Gördüğümüz gibi köleler daha fazla işin hayalini kurmaz. Köleler tek bir şeyin hayalini kurar; Pazartesi

sabahının değil, Cuma akşamının. Neden? Çünkü köleler sadece tek bir şeyi hayal eder— durmak. Dinleyin, bıkkınlık ve “durmayı özlüyorum” zihniyeti sizi hiçbir yere götürmez. Yatak odanıza Tanrı’nın bir meleği gelip size Tanrı’dan bir fikir getirirse bile, zihniyetiniz gene de sizi geride tutar. Bunu not edin.

ÇİFT PAYI ELDE ETMEK İÇİN DOYMANIN ÖTESİNİ GÖRMELİSİNİZ!

Bu cümle çift paya götüren anahtardır. Şu anda çok fazla anlamlı gelmediğini biliyorum, ama gelecek. Ne demek istediğimi göstermek için 5000 erkeğin doyması hikâyesine Markos yerine Yuhanna Müjdesi’nden bir kere daha bakmak istiyorum. Yuhanna’nın bakış açısından aynı hikâyeye ait Markos’ta olmayan birkaç ayrıntı görmekteyiz.

İsa ekmekleri aldı, şükrettikten sonra oturanlara dağıttı. Balıklardan da istedikleri kadar verdi. Herkes doyunca İsa öğrencilerine, “Artakalan parçaları toplayın, hiçbir şey ziyan olmasın” dedi.

— Yuhanna 6:11-12

Hikâyenin bu versiyonunda, İsa’nın öğrencilerine artakalan parçaları toplamalarını ve hiçbir şeyin ziyan olmamasını buyurduğunu okuyoruz. Bunu anlamanızı istiyorum. Bunu yapmalarını söylemek zorunda kaldı, çünkü fırsatı görmüyorlardı. Kendinizi onların yerine koyun. Doydunuz ve tatmin oldunuz ve şimdi tüm yapmak istediğiniz uzanmak ve biraz kestirmek. Yeryüzü lanet sisteminden aldığınız eğitim ve köle zihniyetiniz doydüğunuzda durmanın zamanı geldiğini söyler. Gördüğünüz gibi, kölelik zihniyeti sadece zorunda olduğunda çalışır, zorunda değilken ve doydüğunda durur. İsa, gözlerinin önünde duranı toplamalarını söylemek zorundaydı. Artakalanların hepsi yere saçılmıştı, ancak onları toplamak için hiç çaba göstermediler. Ama kendi düşüncelerine göre artakalanların kuşlar için bırakılmaktan

başka ne değeri vardı?

İsa onlara çok önemli bir şey öğretmeye çalışıyordu. İsa, artakalan parçaları toplamalarını söyledikten sonra bir şey daha söyledi; hiçbir şeyin ziyan olmamasını! Ama bunun anlamı nedir? Herkes doymuş, herkes tatmin olmuş ve hiç kimse daha fazla ekmek ve balık istemiyor, en azından şimdilik. Ama sorun şu— ihtiyacınızdan fazlasını toplamadıkça Şabat rahatı olmaz. İsraililer altıncı gün man ekmeği topladıklarında, günlük ihtiyaçlarından fazlasını toplamaları buyruldu. O gün topladıkları ihtiyaç fazlası ekmekler dinlenme günü olan yedinci gün içindi. İsa öğrencilerine doymanın ötesine bakmalarını ve Egemenliğin sağladığı tam sağlığı görmelerini öğretiyordu. Doymakla inşa edemezsiniz, ama çift payla inşa edebilirsiniz. Doymak bugünün ekmeğini tüketir, ama artakalan parçalardan toplanan 12 sepet size yarın için seçenekler sunar.

Görmenizi istediğim anahtar ilke şudur.

İsa işaret edene kadar artakalan parçaları görmemiş olsalar da, Tanrı **öğrencilere halihazırda Şabat rahatını, yani çift payı vermişti.** Sadece görmemişlerdi. Egemenlik hâlihazırda yiyecekleri sağlamış, ekmekleri ve balıkları çoğaltmış ve tüm halkı doyurmuştu— ama Egemenlik her zaman çift pay sağlar. Tanrı asla sadece doyurmak için sağlamaz; **O her zaman yeterinden fazlasını sağlayacaktır.** Sorun bunu görmüyor olmanızdır!

Verin, size verilecektir. İyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış, dolu bir ölçekle kucağınıza boşaltılacak. Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız.

— Luka 6:38

Verin, size verilecektir; iyice bastırılmış, silkelenmiş olarak. Ama bu ayet burada bitmiyor. İyice bastırılmış, silkelenmiş ölçeğiniz o gün için size sağlanandır. Ama ayet şöyle devam eder, “ve taşmış!” Taşmış olan çift paydır. Tanrı asla sadece yettiği kadarını değil, her zaman çift pay sağlar!!!! Ama eğer bunun farkında değilseniz ve tahıl taşıyorsa, sadece

doyduğunuz porsiyona odaklanıp taşanları yakalamak için hazırlık yapmadan yerlere dökülmesine izin verirsiniz. Böyle yaparak çift payı yakalayamaz ve tadını çıkaramazsınız. Ama Egemenliğin nasıl işlediğini bilerek refahın gelmesini bekliyorsanız, harekete geçip Tanrı'nın tüm sağlığını toplamaya hazır olursunuz.

Size başka bir örnek vereyim:

Simun şu karşılığı verdi: “Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım.” Bunu yapınca öyle çok balık yakaladılar ki, ağları yırtılmaya başladı. Öbür teknedeki ortaklarına işaret ederek gelip yardım etmelerini istediler. Onlar da geldiler ve her iki tekneyi balıkla doldurdular; tekneler neredeyse batıyordu. Simun Petrus bunu görünce, “Ya Rab, benden uzak dur, ben günahlı bir adamım” diyerek İsa'nın dizlerine kapandı. Kendisi ve yanındakiler, tutmuş oldukları balıkların çokluğuna şaşır kalmışlardı. Simun'un ortakları olan Zebedi oğulları Yakup'la Yuhanna'yı da aynı şaşkınlık almıştı.

— Luka 5:5-10

Bu daha önce okuduğumuz hikâyenin bir parçasıdır. Egemenlik sayesinde Petrus ve arkadaşları iki tekneyi neredeyse batıracak kadar çok balık yakaladılar. Bu durum Petrus'un balık tutma anlayışına aykırıydı ve şaşır kaldı. Ama İsa ona bir dahaki sefere “Hey Petrus, derin sulara açıl, istediğin kadar çok balık tutabileceksin” deseydi ne yapardı? Sizce sadece iki tekne mi götürürdü? Bundan şüpheliyim. Arkadaşlarından ödünç alabileceği kadar çok tekneyle balığa çıkacaktı. Neden mi? Çünkü Egemenliğin işleyişi hakkında farklı bir beklentisi ve bilgisi olacaktı.

Bu tartışmanın amacı Tanrı'nın gönderdiği bütün sağlığı görmediğinizi anlamanızı sağlamaktır. Elbette, çoğu zaman bu sağlığı banknot formunda olmayacaktır. Ama fikirler, ilahi tesadüfler ve Kutsal Ruh'un yönlendirmesi biçiminde olacaktır. Eğer çift pay hakkında doğru

bir anlayışla donatılmazsanız, yeryüzü lanet sistemi eğitimi nedeniyle bereketlerin yanından geçip gidersiniz.

Ekmeklerin çoğalması olayında İsa, öğrencilerine Egemenliğin nasıl işlediğini, ne bekleyeceklerini ve ne umacaklarını öğretmeye çalışıyor. Sahip oldukları kölelik zihniyeti nedeniyle etraflarında duran ekmeklerin potansiyelini görmediklerinden, bakmaları için onlara koçluk yapması gerekti: “Ne görüyorsunuz? Bakın! Tanrı'nın sizin için hazırladığı tüm bereketleri görmüyorsunuz.”

Bir şey daha göstermek istediğim için Çıkış 16. bölümü hatırlatmak istiyorum:

Her sabah herkes yiyeceği kadar topluyordu. Güneş ortalığı ısıtınca, yerde kalanlar eriyordu. Altıncı gün kişi başına iki omer, yani iki kat topladılar. Topluluğun önderleri gelip durumu Musa'ya bildirdiler. Musa, “RAB'in buyruğu şudur” dedi, “Yarın dinlenme günü, RAB için kutsal Şabat Günü'dür. Pişireceğinizi pişirin, haşlayacağınızı haşlayın. Artakalanı bir kenara koyun, sabaha kalsın.” Musa'nın buyurduğu gibi artakalanı sabaha bıraktılar. Ne koku, ne kurtlandı. Musa, “Artakalanı bugün yiyin” dedi, “Çünkü bugün RAB için Şabat Günü'dür. Bugün dışarda ekmek bulamayacaksınız. Altı gün ekmek toplayacaksınız, ama yedinci gün olan Şabat Günü ekmek bulunmayacak.” Yedinci gün bazıları ekmek toplamak için dışarı çıktı, ama hiçbir şey bulamadılar. RAB Musa'ya, “Ne zamana dek buyruklarıma ve yasalarıma uymayı reddedeceksiniz?” dedi, “Size Şabat Günü'nü verdim. Bunun için altıncı gün size iki günlük ekmek veriyorum. Yedinci gün herkes neredeyse orada kalsın, dışarı çıkmasın.” Böylece halk yedinci gün dinlendi.

— Çıkış 16:21-30

Söylediğim gibi, Şabat rahatını mümkün kılan şey çift paydır. Ama şaşırtıcı biçimde, Tanrı altıncı gün çift payı zaten sağlamış olmasına

rağmen, halkın birçoğu Şabat Günü ekmek aramak için dışarı çıktı ama bulamadı. Olay Tanrı'nın ekmek sağlamakta sadık kalmaması değildir. Onlar görmediler, çünkü altıncı gün verilen çift pay hakkında doğru bir anlayışları yoktu. Her zamanki gibi sadece bir gün yetecek kadar toplamışlardı. Ancak şimdi, yedinci gün acıttıklarında dışarıda hiçbir şey bulamadılar. Belki de onların bakış açısına göre Tanrı kendilerini ihmal etmişti. Ama aslında Tanrı onları ihmal etmemişti; sadece çift pay ilkesinin farkında değillerdi. Eğer farkında olsalardı, daha farklı bir plan yaparlardı.

Bugün kaç insan Tanrı'nın zaten sağladığını fark etmeksizin ihtiyaçlarını bulmak için etrafta koşuşturup duruyor? Bence bu pasajda yeterince toplamadıkları için Tanrı'nın onlara öfkelenmesi gerçekten ilginç!!!! Bunun kiliselerimizde nasıl vaaz edileceğini merak ediyorum.

Ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlayan Tanrı, sizin de ekeceğinizi sağlayıp çoğaltacak, doğruluğunuzun ürünlerini arttıracaktır. Her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz.

— 2. Korintliler 9:10-11

Pavlus her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştirilmenizde Tanrı'nın Egemenliği'nin etkisini net biçimde açıklar. Dostum, bu çift pay almayı gerektirir. Yeterinden fazlasına sahip olmadan her durumda cömert olamazsınız.

Önceki bir bölümde, şirketimizin müşterilerimizden biriyle yılda 3 ila 4 milyon dolarlık cirodan yılda 11 milyon dolara nasıl çıktığımızı paylaştım. Bu artışın tamamı bir yıl içinde gerçekleşti. Bunun nasıl gerçekleştiğini de anlattım; Tanrı bir gece bana bir rüya gösterdi ve bunu nasıl yapacağımı bildirdi. Ama şimdi Tanrı'nın bana ne söylediğini açıklamam gerek, çünkü artık size anlamlı gelecektir. Rüyamda bana sadece iki sözcük söyledi. Evet, sadece iki sözcük. Bu sözcükler, hâlihazırda yaptığım pazarlama ya da reklamdan daha fazlasını yapmadan o yıl gelirimi yüz binlerce dolar arttırdı. Şirketimin operasyonlarında düşüncem dışında hiç bir şeyi değiştirmedim. Bu

iki sözcük kişisel olarak yaptığım şeyi değiştirmem için bana talimat verdi ve bu değişim şirketimizi ve gelirimizi dört kattan fazla arttırdı. “İki sözcük nedir?” diye soruyorsunuz. Sadece şunlar— Anı Yakala!

Evet, anı yakala. “Bu kadar mı? Her şeyi bu iki sözcük mü yaptı?” Evet, öyle. Tanrı’nın sağlığıyla birlikte HER ZAMAN çift pay gönderdiğini anladığınızda, bana neden böyle söylediğini anlayacaksınız.

Şirketim, tüm ticari işletmeler gibi insanlara yardımcı olarak kâr elde ediyor. Bir şirket insanlara yardım etmekte ne kadar iyiyse, o kadar çok para kazanacaktır. Bu doğru olmasına rağmen, birçok ticari şirket ya yetersiz takip ve müşteri hizmetleri ya da yeni müşteriler bulmada eksiklik nedeniyle müşterilerinin ihtiyaçlarını karşılamakta zayıf kalmaktadır.

Şirket olarak bizim sorunumuz son derece meşgul olmamızdı ve bu durum kötü olmasa da, müşterilerimize bazen olmasını istediğim kadar çabuk geri dönüşler sağlayamıyorduk. Kişisel olarak yatırım müşterileriyle çalışıyorum ve bunu seviyorum. Ama potansiyel bir yatırım müşterisi aradığında ve onu kişisel olarak aramam istendiğinde, yoğun programım nedeniyle ona ilk 24 saat içinde dönüş yapamıyordum. İyi niyetliydim, ama gene de başaramıyordum.

Bildiğiniz gibi insanlar sorular sorduğunda, işlerini düzene sokacak cevaplar şirketler tarafından sağlanır. Bazen kişisel yatırım ihtiyaçlarını ele almak üzere onlara geri dönüş yapmakta gecikmeniz umduğunuzdan daha geç olabilir. Sorularını cevaplandırmak için daha müsait olan bir başkasını arayabilirlerdi. Yanlış gidebilecek çok şey vardır, ama bunların çözümü insanların bilmek istedikleri anda cevaplarla birlikte hazır olmaktır.

Bu nedenle Rab bana bu iki sözcüğü söylediğinde, ne demek istediğini anladım. Eğer gerçekten o sahneye çıkacaksam, ilk 10’un içine gireceksem ve 100.000 dolarlık ikramiyeyi kazanacaksam meselelere farklı bakmak zorundaydım. Anı yakalamak zorundaydım! Böylece iş yapma yöntemimde değişikliğe gittim. Birisi yatırım tavsiyesi için aradığında, mümkünse birkaç dakika içinde geri dönüş yapmayı ve onu hemen ziyaret etmeyi bir kural haline getirdim. Ülkenin her yanında

müşterilerim var ve bu taahhüdümü tutmak zor olacaktı. Ama yine de tutmaya kararlıyım. Şirket müdürünü arayıp Tanrı'nın ne söylediğini ona bildirdim ve tüm satış temsilcilerimin fırsatlar ortaya çıktığında hemen yakalamalarını istediğimi söyledim. Yıl sona erdiğinde, ilk 10'a girmek için gereken 11 milyon dolarlık cironun üzerine tek bir müşterimizle ulaştık. Ama bunun yanı sıra, diğer müşterilerimizle de milyon dolarlara varan ek işler bağlamıştık.

**RAB BANA TAŞAN
FAZLALARIN, ŞABAT
RAHATININ ZATEN
ORADA OLDUĞUNU VE
HÂLIHAZIRDA ONLARI
SAĞLAMIS OLDUĞUNU
SÖYLÜYORDU.
BENSE BUNLARI
GÖRMÜYORDUM!**

İşte büyük açıklama anı. Bizimle konuşmak isteyen bir müşteri çıktığında hızlıca geri dönüş yapmaktan başka bir değişim yapmadık. Görüyorsunuz ki, Rab bana taşan fazlaların, Şabat rahatının zaten orada olduğunu ve hâlihazırda onları sağlamış olduğunu söylüyordu. Bense bunları görmüyordum!

Öyleyse çift payı etkinleştirmek için özel bir Egemenlik yasası yoktur. Çift pay her zaman ortadadır. Tanrı her zaman çift pay düzeyinde sağlar.

**TANRI SADECE BUGÜN İÇİN SAĞLAMAZ. HER ZAMAN ÇİFT PAYI
BİRLİKTE GÖNDERİR!**

Bir kez daha, sorunumuz çift payı görmemektir.

Ama bundan daha büyük sorun onu aramayı bile bilmememizdir!!!!

İsa'nın "Hiç bir şey ziyan olmasın" sözünü çok seviyorum! Hepsini Tanrı gönderdi ve hepsini almanızı istiyor. Zaten çift pay göndermiş olmasına rağmen halkın yedinci gün dışarı çıkıp man ekmeği aramasına öfkelenildi. Şabat rahatını yaşamaları için altıncı gün çift pay gönderdiğini Musa'ya hatırlattı. Esasen onlara şöyle diyordu, "Şabat benim için değil,

**ŞEYTAN'IN NİYETİ
HAYATINIZ BOYUNCA
SIZI METELİKSİZ
BIRAKMAK VE
ETKİNİZİN OLMADIĞI
BEREKETSİZ BİR HAYAT
BIÇIMINE TUTSAK
KILMAKTIR.**

sizin için. İşte bu yüzden size çift pay gönderdim.” İsa'nın da neredeyse aynı şeyi söylediğini duyabilirsiniz. “Hey çocuklar, artakalan parçaları toplayın ve hepsini alın. Çift payın tadını çıkarmanız ve rahat edebilmeniz için Tanrı bunların tümünü size gönderdi.”

İsa'nın beş ekmek ve iki balıkla 5000 erkeği doyurduğu olayda öğrenciler artakalan parçaları görmediler. Onları aramıyorlardı bile. Ama İsa onları

toplamalarını ve hasadın eksik kalmamasını buyurdu. Bugün Kutsal Ruh doğunluğun ötesini görmemize ve çift pay almamıza yardımcı olur. Eğer O'na sorarsak görmediğimiz şeyleri bize gösterecektir. Şimdiye dek öğrendiğinizi umduğum kilit nokta çift payın size zaten verildiğidir; sadece onu toplamanız gerekiyor.

Çift pay yeryüzünün emek ve alın teri sisteminden TEK kurtuluş olduğu için Şeytan ondan nefret eder. Ah evet, imanlıları eğer faturalarını ödüyorlarsa ve geçinmek için iki işte çalışıyorlarsa finansal olarak iyi gittiklerine ikna etmeye çalışabilir. Ancak Tanrı'nın Egemenliği'ni destekleyecek paraya sahip olan ve finansal korku ve endişelerden özgür yaşayan bir Hristiyan'ı durdurmak ister. Şeytan'ın niyeti hayatınız boyunca sizi meteliksiz bırakmak ve etkinizin olmadığı bereketsiz bir hayat biçimine tutsak kılmaktır. Para etki sağlar! Şeytan elbette sizi Tanrı'nın bereketinden uzaklaştırmak isteyecektir. İşte bu nedenle size söyleyeceğim şeyi anlamanız çok önemli.

Çift pay saklıdır!

Tamam, öğrencilere biraz hoşgörülü davranalım. Artakalanları görmemelerinin bir nedeni vardı. Elbette söylediğimiz gibi, bakmıyorlardı, ama gerçekte bir etken daha vardı. Normalde kırıntıları toplamazsınız! Yani onların zihninde etrafa saçılan ekmekler ve balıklar sadece kırıntılardan ibaretti.

Petrus'un vergisini ödemek için ihtiyaç duyduğu akçe neden

balığın ağzında saklıydı? Oraya bakmak kimin aklına gelirdi? Tüm gece çabalayan ama hiç balık tutamayan iki tekne dolusu profesyonel balıkçının bir Rabbi'nin sözüyle hayatlarındaki en bereketli ava tanık olacağını kim düşünürdü? Evinde biraz zeytinyağı dışında hiçbir şeyi olmayan ve açlıktan ölmek üzere olan 2.Krallar 4. bölümdeki kadının tüm borçlarını ödeyecek ve borçsuz yaşamasını sağlayacak kadar çok zeytinyağına sahip olmasını kim düşünebilirdi? Kimse düşünemezdi. Sınıfından sondan ikinci olarak mezun olan Gary Keese'e'nin bugün bir milyoner olacağı ve her gün dünyanın her tarafındaki binlerce insana konuşacağı kimin aklına gelirdi? Kimsenin! Bütün bu hikâyelerde Tanrı çevredeki durumu değiştirmek için beklenmeyi kullandı.

Eğer taşanlar, artakalanlar ya da çift pay belirgin olsaydı ve açıkta dursaydı, Şeytan bunu görecekti ve araya girip çalmaya kalkışacaktı. İşte bu nedenle Tanrı kendi hazinelerini belli etmez. Saklıdır. Şeytan doymanızdan ve Tanrı'nın sağlığından zevk almanızdan elbette nefret eder, ama gerçekten nefret ettiği bir şey varsa, o da artakalanları toplamanız ve Şabat rahatına ermenizdir.

Tanrı'nın yeryüzü âleminde nasıl çalıştığını anlamanız için size bir şey göstereceğim.

*Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli biçimde söz ediyoruz.
Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz
için belirlediği bu bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbiri
anlamadı. Anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi.*

— 1. Korintliler 2:7-8

Bu pasaj eğer Tanrı'nın planını önceden tam olarak bilmiş olsaydı, Şeytan'ın taktiklerini değiştireceğini açıkça gösterir! Bu nedenle Tanrı perde arkasında çalışmaktadır. Şeytan bariz olan şeylere tepki verecektir. Aynı nedenden ötürü bol bereketleriniz onları toplayacağınız ya da hasat edeceğiniz ana kadar açığa çıkarılmaz. Yıllardır söylediğim bir söz var. Tanrı'nın hazineleri saklıdır, ama sizden değil, sizin için saklıdır.

Sizin için, sizden saklı!

Birçok insan Tanrı'nın cevaplarını vermek için gece yarısına kadar beklememesini dilediklerini söyler. Ama dostum Tanrı tedirgin değil. Faturanın son ödeme tarihini biliyor ve Şeytan'ın araya girmemesi için Tanrı'nın elini çok erken göstermemesi sizin yararınızdır.

*Seni adınla çağıranın Ben RAB,
İsrail'in Tanrısı olduğumu anlayasın diye
Karanlıkta kalmış hazineleri,
Gizli yerlerde saklı zenginlikleri sana vereceğim.*

— Yeşaya 45:3

Gizli yerlerde saklı hazineler mi? Hey, bu söz en iyi Hollywood filmi senaryosundan daha iyi. Tanrı'nın iş hayatımda çift payı toplamama nasıl yardım ettiğine bir örnek vereceğim. Yıllar önce, mali hizmetler şirketim için yıllık kâr-zarar tablosunu inceliyordum. Borcum yoktu ve bankada bir miktar param vardı, yani doymuştum, ama gene de daha fazlası olduğunu biliyordum. Egemenlik'te fon sağlamak istediğim birçok proje gördüm, yapılacak çok iş vardı ve hepsi para gerektiriyordu.

Bu konuda dua edince, Rab *parçalar* ifadesine dikkatimi çekmeye başladı. İlk başta ne söylediğini anlamadım, ama dua etmeye ve dinlemeye devam ettikçe sonunda anladım. Okuduğumuz hikâyede olduğu gibi parçalar göz ardı edilirdi. Değersiz sayılırlardı— ya onları toplamak için harcanacak enerjinin değmeyeceği düşünülürdü ya da değerleri modası geçmiş bir değerlendirme sistemine dayanıyordu. Ya da muhtemelen, parçaların potansiyel kullanımları hakkındaki hatalı ve sınırlı bir algı değerlerinin olası artışını engelliyordu.

İnsanların sık sık şöyle söylediğini duyduğunuza eminim, “Biz işlerimizi hep bu yoldan yaptık.” Ancak size diyebilirim ki, çift pay muhtemelen o yoldan gelmeyecektir. Verileri gözden geçirirken Tanrı, masanın üzerinde bıraktığım ve toplamam gereken pek çok parçaya gözlerimi açtı. Müşterilerimize sunduğumuz öncelikli hizmetlerden biri hem varlıklarını hem de borçlarını görmemiz için

mali durumları hakkında ayrıntılı bir veri profili hazırlamaktır. Sonra borçlarını azaltmak için kullanabileceğimiz kaynaklar bulmak için bir analiz yaparız. Elbette, mevcut ev kredisi ödemelerini, vadelerini ve faiz oranını listeleriz. O zamanlar, müşterilerimize yüksek faizli kredi kartı borcunu ödemek için ev teminatı karşılığında bir kredi limiti almalarını tavsiye ediyorduk. Böylece net faiz oranlarını ortalama %21'den %6'ya kadar düşürüyorduk. Bu manevranın yol açtığı tasarruf ortalama bir aile için ayda 500 ila 600 dolar nakit akışı yaratıyordu. Bu durum gerçekleştiğinde, konsolide krediyi teminata almaları için müşterilerimizi bankalarına yönlendirirdik.

Veriler üzerinde çalışırken, Kutsal Ruh ipotek konusuna işaret etti. "Neden ipotek işiyle ilgilenmiyorsun?" Bunu düşündüğümde mantıklı geldi. Halihazırda müşterinin güvenine sahiptik, verilerine sahiptik ve son olarak borçlarını yeniden finanse etmelerini öneren en başta bizdik.

İşin bu yönünü ele almak yepyeni bir iş öğrenmeyi, lisan almayı, eğitim almayı ve daha pek çok şeyi gerektiriyordu. Bütün bunları yapmaya zamanım yoktu. Ama bu konuda dua etmeyi sürdürdükçe, Rab ipotek şirketimi kurması ve işletmesi için profesyonel birini işe almamı söyledi ve ben de öyle yaptım. İpotek işlemini bizzat üstlenmemiz sadece o yıl 160.000 dolarlık net gelir getirdi. Eğer Kutsal Ruh'un baktığım, ama asla görmediğim bu parçayı göstermesine izin vermeseydim, bu parayı asla kazanamazdık.

Kutsal Ruh'un bana gösterdiği daha birçok parçayı toplamaya devam ettim. Başkalarının girmeye değmeyecek bir alan olduğunu söyledikleri için önyargılı davranıp göz ardı ettiğim bir parça bizim için muazzam bir başarı haline geldi. Sonunda oturup bu konuyu incelediğimde, bu ürün alanı hakkında duyduğum tüm bilgilerin yanlış olduğunu ve aslında şirketimiz için son derece uygun bir alan olduğunu fark ettim. Bu parça en nihayetinde milyonlarca dolar getirerek asıl iş modelimizden daha fazla gelir üretti. Kelimenin tam anlamıyla multi milyonluk bir parçaydı!

Sizin için konuyu biraz daha netleştireceğim. Çift pay vahiy yoluyla toplanır! Vahiy, basit bir ifadeyle kendi başınıza bilmeyeceğiniz bir şeyi

Kutsal Ruh'un size açıklamasıdır. Yani Kutsal Ruh bilmediğiniz bir şeye gözlerinizi açar. Buna vahiy bilgisi denir.

Vahiy çift payın anahtarıdır!

İnsanlar daha sonra bana şunu soruyor, "Kutsal Ruh'u nasıl iştirim? Bu gizli fikirleri ve fırsatları nasıl toplayacağımı nasıl iştirim?" Güzel sorular. Bu kitapta Tanrı'nın sesini iştirme konusunda derinlere inmeyeceğim. Bu nedenle sizi *Kutsal Ruh Vaftizi* adlı bir başka kitabıma yönlendirmek istiyorum. Bu kitabı Amazon'dan ya da internet sitemizden satın alabilirsiniz. O kitapta Kutsal Ruh'un Tanrı'nın saklı planlarını bize açıklamak için nasıl çalıştığı hakkında daha fazla bilgi bulabilirsiniz, böylece yeryüzü âleminde, Şeytan'ın gözü önünde refaha kavuşabiliriz; ve Şeytan bu konuda hiçbir şey yapamaz. Ama sizi doğru yönde ilerletmek için **1. Korintliler 14:2'**ye bir bakalım:

*Bilmediği dilde konuşan, insanlarla değil, Tanrı'yla konuşur.
Kimse onu anlamaz. O, ruhuyla sırlar söyler.*

4. ayet şöyle der.

Bilmediği dilde konuşan kendi kendini geliştirir.

Geliştirmek fiili burada anlayış ya da bilgi sağlamak anlamındadır. Buna hem benim hem de sizin ihtiyacımız var. Kutsal Kitap burada bilmediği dilde ya da Pavlus'un deyişiyle dillerle konuşmaktan söz ettiğinde, Kutsal Ruh'un bu işlevi hakkında ne duymuş olursanız olun, Kutsal Kitap'ı okumanız için sizi teşvik etmek isterim! Dillerle konuşmak esasen Kutsal Ruh'un yeryüzü âleminde Şeytan'ın neler olduğunu anlamasına fırsat vermeden sizin aracılığınızla isteğini gerçekleştirmek için dua etmesidir. Dillerle konuşmak gökten vahiy iştirimde önemli bir anahtardır ve söylediklerimi çalışmanız için sizi teşvik ederim. Ve eğer sorularınız varsa, kitabımı alın ve Kutsal Ruh'un hayatlarımızdaki bu müthiş işlevi hakkında daha fazla anlayış kazanmanıza yardım edeceğine eminim.

Kitabı esasen bu bölümü özetleyen iki ayetle kapatmak istiyorum:

Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, dilediğimiz ya da düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir. Kilisede ve Mesih İsa'da bütün kuşaklar boyunca sonsuzlara dek O'na yücelik olsun! Amin.

— Efesliler 3:20-21

Düşünmediğiniz bir şeyi asla isteyemezsiniz. Şu anda iki uçağım var, biri zevk için kullandığım küçük bir uçak ve diğeri ülke içi seyahatlerimde kullandığım özel uçağım. İş için özel bir uçak almayı ilk düşündüğümde, fiyatlar karşısında şok oldum. Uçaklar hiç de ucuz değil! Geri çekilmeye ve şöyle düşünmeye başladım, “Özel uçak olmadan idare edebilirim. Ne de olsa, çok pahalı.” Ama her hafta ticari uçaklarla uçuyordum ve ayda 23 kez uçtuğum oluyordu. Son derece yorucu seyahatlerdi. Evet, tüm uçuşlarımın ücreti ödeniyordu; ödemeye ilgili hiçbir sorunum yoktu. Ama havayolu ile yaptığım seyahatler sürekli bir rahatsızlık kaynağı olmuştu. Uçuşlar iptal oluyor ya da geç kalıyordu ve tam bir keşmekeşti. İhtiyacım olan Şabat rahatı bu değildi.

Sonunda, Tanrı'yı bu konuda kısıtladığımı itiraf ettim. O çift pay veren Tanrı'dır. Drenda ve ben uçak alıp almama konusunda bir yıl bocaladık. Sonunda Tanrı dikkatimizi o uçağa çekti ve iki yıldan beri bize o uçağı vermeye çalıştığını söyledi! Tövbe ettik ve kararımızı verdik. Tam istediğimiz ve ihtiyaç duyduğumuz özel uçak için tohumumuzu ektik ve bundan iki ay sonra uçağımıza kavuştuk. O süre boyunca, Tanrı bana bazı iş anlaşmalarında lütuf gösterdi ve tam ihtiyacım olduğu anda para hazırды.

Evet, Tanrı çift pay Tanrısı'dır. Peki yeni durum bir fark yarattı mı? Ticari uçak yerine özel uçağımla uçmanın hayatımda yarattığı fark, 100 km. uzaklıktaki bir randevuya bisikletle gitmek ile arabayla gitmeyi kıyaslamaya benzer. Gerçekten! Ben kendimi doymuş sayarken ve Tanrı'nın zaten sağlamış olduğu çift payı görmezken Tanrı iki yıldır bana o uçağı vermeye çalışıyordu. Bunu sadece görmem gerekiyordu.

FINANSAL DEVRİMİNİZ. Dinlenmenin Gücü

Yataktan kalktığınızda çalışması için dua ettiğiniz ve kesinlikle tamire muhtaç bir araba kullanıyor olabilirsiniz. Boş banka hesabınıza bakmayı ve buna dayalı kararlar vermeyi bırakın. Bunun yerine, çift pay Tanrısı özgür olmanız ve Şabat rahatına girmeniz için bilmeniz gereken gizli şeyleri, arta kalan parçaları size gösterecek. Eğer O'na sorarsanız size plan verecek ve bunu nasıl yapacağınızı gösterecek. İsa'nın dediği gibi, "Hiçbir şey ziyan olmasın!" Çift pay şimdiden sizin için sağlanmıştı!

Böylece Tanrı halkı için bir Şabat Günü rahatı kalıyor. Tanrı işlerinden nasıl dinlendiyse, O'nun huzur diyarına giren de kendi işlerinden öylece dinlenir.

— İbraniler 4:9-10

Bu kitabın Rab İsa Mesih'le yürüyüşünüzde size bir bereket olduğunu umuyorum. Kitapta söylediğim gibi, elinizdeki kitap "Finansal Devriminiz" serisinin ikincisidir. Seride toplam beş kitap olacak, bu yüzden internet sitemizden sonraki kitabı takip etmeye devam edin. Ayrıca mentörlük programımız Devrim Takımı'nın bir üyesi olmayı düşünün. Devrim Takımı hakkında daha fazla bilgiye internet sitelerimizde ulaşabilirsiniz.

Gary ve Drenda Keese New Albany, Ohio'da yerleşik Forward Finans Grubu'nun sahibidir. Tel: 1-(800)-815-0818.

Gary ve Drenda Keese New Albany, Ohio'daki İman Yaşamı Kilisesi'nde pastör olarak hizmet ediyorlar.

Gary ve Drenda Keese'den daha fazla kaynak için FaithLifeNow.com, GaryKeese.com ya da Drenda.com sitelerini ziyaret edin.

Finansal Devriminiz serisindeki kitaplar

Gary Keese

Bağlılığın Gücü

Stratejinin Gücü

Sağlayışın Gücü

Cömertliğin Gücü

FİNANSAL DEVRİMİNİZ DİNLENMENİN GÜCÜ

Yorgun musunuz?

Hamster tekerleğinde koşmaktan yoruldunuz mu?

Sıkışmışlık hissinden yoruldunuz mu?

Kaygılanmaktan yoruldunuz mu?

Mutlu olmamaktan yoruldunuz mu?

Artık bu şekilde yaşamak zorunda değilsiniz.

Bu keşif yolculuğunda Gary Keesee'ye katılın ve hayatınızda tam bir devrim gerçekleştirecek YENİ BİR SİSTEM ÖĞRENİN – dokuz yıl yorgun yaşadikten ve ipin ucuna geldikten sonra Gary Keesee'nin hayatında finansal, fiziksel ve duygusal olarak devrim gerçekleştirdi.

Keşfedin:

1. Gary için her şey nasıl değişti – finansal ve fiziksel olarak tam bir çaresizlikten sağlıklı ve dolu bir hayata, arabalarını peşin ödemeye satın almaya, evini sıfırdan borçsuz olarak inşa ettirmeye, birden çok şirket kurmaya ve Egemenlik'te dinlenerek sürdürülen yaşamı yüzbinlerce insana öğretmeye nasıl geçti?
2. Sizin için her şey nasıl değişebilir? – dinlendiğiniz bir yaşama nasıl kavuşabilirsiniz?

Tanıdığınız herkes yorgun bir hayat sürse ve sadece hayatta kalmak için kan ter içinde kalsa bile, siz bu şekilde yaşamak zorunda değilsiniz.

Şabat rahatının anahtar ilkesini anlayarak, hayatınızda gerçek sonuçlar görebilirsiniz. İhtiyaçlarınızın karşılandığı, hamster tekerleğinden özgür olduğunuz, amacınızı ve tutkunuzu bulmak ve serpilmek için rahat kaldığınız, hayatta kalmanın ötesinde bereketlendiğiniz ve dünyaya normalde gördüğünden farklı sonuçlar sergilediğiniz bir yerde yaşayabilirsiniz.

Takılı kalmayın. Yorgun yaşamaya devam etmeyin.

Yeni bir yaşam yolu keşfedin!

Gary Keesee, insanların hayatta özellikle de iman, aile ve finans alanlarında kazanmalarına yardımcı olmak için tutkuya sahip bir yazar, konuşmacı, girişimci, finansal uzman ve pastördür. Gary ve eşi Drenda birçok başarılı iş kurmuştur ve Fairh Life Now hizmetinin kurucularıdır. Bu hizmet *Fixing the Money Thing* ve *Drenda* adlı iki TV programının yapımcısı olmanın yanı sıra dünya çapında konferanslar ve pratik kaynaklar sunmaktadır. Gary Keesee Ohio, Columbus'ta bulunan Fatih Life Kilisesi'nde pastör olarak hizmet etmektedir.

GKM GARY KEESEE
MINISTRIES
garykeesee.com